ÎNSEMNĂRI DUPĂ ALEGERI

Ion HALMAGHI

Aşa a fost să fie, zice ţăranul român, în momentele semnificative ale istoriei sale, cu o înţelepciune care închide în ea credinţa în Dumnezeu, pe lângă cugetul şi judecata lui, plină de inteligenţă şi cumpănire. A venit plinirea vremii, în care poporul român să-şi câştige dreptul la o altă rânduială a vieţii sale în comunitatea de destin, unde el nu poate face decât să urmeze o cale ale cărei stele călăuzitoare vin din altă lume, nevăzută, dar reală, pentrucă aşa îi spune cugetul şi credinţa sa din moşi strămoşi, care i-au drumeţit veacurile prin care a trecut până astăzi. Şi destinul lui se întocmeşte numai după ce este interceptat punctul de sprijin şi rodire din tărâmul lumii nevăzute, şi înnodat cu frământările cugetului său şi prinde chiag în conştiinţa lui.

Biruinţa de azi a poporului român este o biruinţă spirituală, care a avut loc întâi în planul conştiinţei. Că această biruinţă a fost mai mult a tineretului român, decât a altor categorii sociale, este o dovadă în plus despre facerea istoriei. Căci cei tineri nu au făcut socoteli de partid sau materialiste, ci au găsit în adâncul cugetului lor glasuri din îndepărtata tradiţie românească şi legate de sensul istoriei, pe care-l dă numai credinţa în Dumnezeu. Cu această credinţă, tineretul şi-a văzut linia de orientare şi formele în care se va împlini destinul său. Fără calcule de tarabă şi fără măscărici politici, ci pe linia unui ideal care se găsea în profunzimile subconştientului naţional, unde se dospesc adevăratele forme şi sensuri de viaţă omenească. De acolo ele au apărut în conştiinţă şi au indicat vrerile şi dorinţele aduse în subconştient, din lumea tradiţională a trecutului şi s'au afirmat cu fermitate la plinirea vremii. Aşa se pot descifra aceste vorbe de înţelepciune românească milenară: Aşa a fost să fie.

Cine a avut o dragoste cuprinzătoare şi fără rezerve faţă de neamul din Carpaţi şi a cunoscut în toată substanţa ei desfăşurarea istoriei naţionale şi a intuit liniile de articulatie şi direcţie ale destinului românesc, nu a avut niciodată vreo îndoială că nu va ieşi din impasurile istoriei şi din povara năvălirilor barbare - medievale sau moderne - la suprafaţa vieţii sale normale. Acest lucru nu era posibil, afară de cazul că ar fi fost părăsit de Dumnezeu, care i-a dat viaţă şi potenţe şi armonii de dezvoltare istorică, sau s'ar fi ridicat violent împotriva voinţei divine.

Poporul român nu a fost uitat de Dumnezeu şi n'a făcut păcatul răzvrătirii împotriva divinităţii; aşa se explică ridicarea lui de acum din ruinile create de barbaria marxistă şi de materialismul decadent al nomenclaturii lui Iliescu. Astăzi, acest popor este liber şi poate porni la treabă cu toate energiile de care dispune, să înfrângă toate dificultăţile, voit create de marxişti şi de răii lumii acesteia. Învăţătura este că dreptatea învinge întotdeauna, deoarece

Continuare în pag.5

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 22 Nr. 243 - DECEMBRIE 1996 | PUBLICAŢIE LUNARĂ | EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

SALUTĂM VICTORIILE OPOZIŢIEI

Eugen BÂRSAN

În sfârşit, a bătut ceasul unor mult şi îndelung aşteptate victorii care să aducă schimbarea. Opoziţia a câştigat alegerile parlamentare şi prezidenţiale, ţinute în zilele de 3 şi 17 Noembrie, şi salutăm aceste victorii din toată inima. Le salutăm pentrucă ele scot organul făcător de legi şi scaunul prezidenţial al ţării din mâna comuniştilor, din mâna în care ele au stat timp de 50 de ani.

Aceste victorii înseamnă în fond ruperea lanţului absurdului. O rupere care se numeşte schimbare şi care în chip primordial se datorează Convenţiei Democrate Române, condusă de spiritul lui Corneliu Coposu.

Dacă votul celorlalte două alegeri de după Revoluţie a fost văzut şi numit vot absurd, acum, la a treia votare Românul a arătat că este în stare să se ridice din handicapul bolilor trecutului, ducându-se la vot, votând cu Opoziţia şi alegând: un parlament majoritar opoziţionist şi un nou preşedinte al ţării, un alt fel de preşedinte, în persoana candidatului Convenţiei Democrate Române, Profesorul universitar Emil Constantinescu.

O atare alegere este cu efecte mari, căci ea pune capăt unui capitol românesc dramatic dintr'o istorie dramatică începută cu Stalin şi Pauker, trecută pe la Dej şi Ceauşescu şi ajunsă la Iliescu.

Cum au fost posibile aceste victorii? Destul de simplu. În zilele votării, când opţiunea de viitor a Românului n'a putut fi decât continuarea moştenirii politice a comunismului ca un blestem de care ţara nu mai poate scăpa ori o curmare a acestuia numită schimbare, majoritatea electoratului a ţinut să voteze pentru schimbarea Preşedintelui Iliescu şi a celor două corpuri legiuitoare numite Cameră şi Senat.

Două victorii care, pe de altă parte, mai dovedesc că atunci când Opozitia a fost capabilă să prezinte oferta politică a unui program atrăgător şi convingător, electoratul a început să-şi scoată cuiele din tălpi, să gândească, să iasă din întunecime şi să se lumineze. Iar în razele acestei lumini, s'a hotărît ca în loc să mai zăbovească la o nouă formă de comunism, mai bine să voteze cu Opoziţia pentru o schimbare.

Dacă unii vor face analiza unui asemenea vot după criterii strict politice ideologice, poate că e mai realist să vedem că oamenii au votat mai mult în funcţie de

Continuare în pag.3

PATRUSPREZECE MII DE PRUNCI

Pr. Gh. CALCIU

"Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s'a mâniat foarte şi, trimiţând, a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai în jos, după timpul pe care îl aflase dela magi. Atunci s'a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul: "Glas s'a auzit în Rama, plângere şi tânguire multă; Rahela plângea pe fiii ei şi nu voia să se mângâie, pentrucă ei nu mai sunt" **(Mt.2: 16-18).**

Acesta este textul, dela Matei, care ne relatează uciderea pruncilor de către Irod, în încercarea lui de a-l asasina pe Hristos. Între Naşterea Domnului şi uciderea pruncilor s'a scurs un oarecare timp. Probabil că pruncul Iisus trecuse de împlinirea vârstei de un an, pentrucă, după cum spune textul, Irod a poruncit ca toţi pruncii din Betleem să fie ucişi, *"de doi ani şi mai în jos"*, după timpul aflat dela magi. Într'adevăr, Irod stătuse de vorbă cu magii, în timpul trecerii lor prin Ierusalim, îi ispitise spre a afla de unde veneau, când le-a apărut lor steaua şi apoi le-a cerut ca, descoperindu-l pe prunc, să vină să-i spună şi lui, pentru a merge şi el să se închine pruncului. În fapt, intenţia lui era de a-l ucide pe Iisus. Dela apariţia stelei vestitoare şi până la ajungerea magilor în Ierusalim, din Egipt şi Siria de unde erau ei, se scurseseră luni de zile. Irod face un calcul aproximativ şi, pentru siguranţă, mai adaugă un an, sau în jur de un an, pentru a nu-i scăpa pruncul. În timp ce corul îngerilor cânta slavă lui Dumnezeu Cel întrupat din Sfânta Fecioară şi din Duhul Sfânt, împăratul pământului plănuia să ucidă pruncul nou născut.

Evanghelia nu ne spune nimic despre numărul pruncilor ucişi. Tradiţia populară, şocată de această îngrozitoare crimă comună, a apreciat prin sensibilitate, numărul la 14.000. Pentru vremurile de atunci şi pentru populaţia Betleemului şi a împrejurimilor, acesta era un număr uriaş, care nu putea corespunde demografiei orăşelului. Probabil că, la acea vreme, Beltleemul să nu fi avut mai mult de zece-cincisprezece mii de locuitori. Desigur, naşterile erau foarte frecvente, pentrucă Iudeii credeau că nenaşterea de prunci era o pedeapsă divină, plus faptul că cei care conduceau poporul aveau o politică demografică bine definită: populaţia evreească trebuia să se înmulţească spre a depăşi pe băştinaşii arabi, ca să-i poată domina. Dacă socotim 30 de naşteri pe an la o mie de locuitori - procent foarte ridicat, dar nu imposibil - înseamnă că, la zece mii, vor fi 300 naşteri pe an, în doi ani, 600 naşteri (750 la 15.000 locuitori). Din aceşti copii de doi ani şi mai în jos, cam jumătate trebue să fi fost fete, împotriva cărora Irod nu avea nimic. Prin urmare, numărul pruncilor ucişi nu putea depăşi 3-4-500.

Pentru o localitate mică, uciderea tuturor copiilor de parte bărbătească, născuţi în decursul a doi ani, era un genocid înspăimântător, dincolo de puterea de înţelegere, nu numai a părinţilor, care sufereau imensa pierdere a copiilor de parte bărbătească, dar chiar pentru orice inimă omenească. De aceea, era normal ca sensibilitatea populară să admită, printr'o hiperbolă, că au fost ucişi 14.000 copii.

Este greu însă să înţelegem de ce această sensibilitate populară a ales tocmai cifra de 14.000 şi nu de 10.000, sau oricare alta. Probabil că Evreii, care gândeau în simboluri, au fost şocaţi de cifra 14 din genealogia lui Iisus, descrisă de Matei în capitolul întâi, unde, dela Avraam şi până la Iisus apar trei generaţii de câte 14 neamuri. Oricum, genocidul acesta al copiilor este îngrozitor. Totuşi, istoria Evreilor a cunoscut mai multe genociduri şi epurări etnice făcute chiar de Evrei, în afară de cele suferite dela alte neamuri, sau de exterminările pe care Evreii le făceau între neamuri. Ne referim la crimele făcute între plecarea Evreilor din Egipt şi stabilirea lor în Canaan şi după aceea.

Continuare în pag. 4

EDITORIAL

GENERAŢIA TÂNĂRĂ ÎNVINGĂTOARE

Povestea noastră despre alegerile din Noembrie ar putea să înceapă cu mult înainte de această dată. Dar vom simplifica această poveste şi ne vom opri numai la ceea ce este esenţial.

Multe forţe şi factori au luat parte la bătălia cea mare pentru îndepărtarea oribilei nomenclaturi marxiste, a lui Iliescu, care de fapt constituie una din multiplele fraude ale comunismului instalat în România, după cel de-al Doilea Război Mondial. Aceste forţe au fost răspândite peste tot în lume, unde a trăit un suflet curat românesc. Fără unirea cugetului şi acţiunii lor, ar fi fost mai greu de învins comunismul bolşevic, adus în România de partidul comunist, cel mai declasat partid politic de pe suprafaţa mapamondului. Printr'o mare unitate de simţire românească, de atitudine, credinţă şi orientare şi printr'o impresionantă fermitate în apărarea valorilor naţionale şi continuare a unor lupte încrâncenate, s'a reuşit eliberarea poporului român şi a culturii sale, de sub strivirea urîcioasă a păgânătăţii comuniste, perpetuată de cel mai viclean "om politic", dacă este posibil să spunem acest lucru, Ilici Iliescu, şi a vagabonzilor politici din şleahta sa, lipsiţi de sentimente româneşti, nepregătiţi, fără vreo lege morală, înnecaţi în corupţie.

Toţi Românii de bună credinţă şi cu iubire adevărată faţă de neamul românesc au participat la bătăliile neîntrerupte, în ciuda vicisitudinilor, timp de 50 de ani, ca să se ajungă la finalul de acum: învingerea comunismului şi înlăturarea secăturilor politice din conducerea guvernamentală şi a instituţiilor statale, care urmăreau ruinarea definitivă a românismului. Aceşti Români, atât din Ţară cât şi din Exil, nu şi-au pierdut niciodată credinţa în victoria forţelor Binelui contra Întunericului şi nu au făcut compromisuri cu magnaţii comunismului din România, ci au stat gata de orice sacrificiu, pentru salvarea naţională. Astfel a fost posibilă consolidarea unui climat moral şi naţional, de combativitate permanentă şi de luciditate. În acest climat s'au structurat marile speranţe ale forţelor anticomuniste româneşti, cu dragoste de neam şi cu credinţă în virtuţile naţionale.

În acest moment decisiv, însemnăm pe răbojul vremii, câteva aspecte care au influenţat mersul istoriei naţionale. Lovitura formală şi mortală dată comunismului românesc a fost administrată de generaţia de tineri, de viitorul ţării. Această generaţie n'a avut nimic în comun cu comunismul şi n'a mai putut suporta peisajul politic creat de partida lui Ilici Iliescu, moştenitorul tradiţiei nefireşti a comunismului transplantat în România. Cu curajul caracteristic vârstei şi cu dorinţa de a-şi formula un ideal moral, tinerii acestei generaţii au avut intuiţia unui alt viitor. Ei s'au bazat pe câteva puncte de sprijin acumulate din legendele pe care le-au ascultat la acea categorie de Români, care au rămas integri şi apărători vajnici ai tezaurului de valori spirituale ale neamului românesc, precum şi din textele scrise în cărţi de dreaptă gândire şi ideologie naţională şi naţionalistă, cu substanţa ei creştină, pe linia bună a tradiţiei româneşti, texte pe care le-au găsit fiecare cum au putut şi cum au avut ocazia.

Şleahta din nomenclatura lui Ilici Iliescu nu pricepea acest fenomen din imensitatea imponderabilelor istorice, pentrucă ea nu avea nici o pregătire de perspective mai vaste şi de înţelegere a profunzimilor istorice. Nu se aştepta la o astfel de întorsătură a lucrurilor, pentrucă ideologia marxistă a format numai elemente intelectuale şablon şi paturi procustiene.

În faţa acestei surprize, nomenclatura a ştiut să reacţioneze, încercând, prin fraude speciale, să înfrângă forţele binelui. Cu toate precauţiunile, specific comuniste, de a-şi asigura un număr majoritar de voturi, căderea comunismului şi a nomenclaturii a fost inevitabilă, prin sufragiu universal.

La înfrângerea comunismului, pe lângă intuiţia tineretului şi bruma de material pe care acesta l-a avut la îndemână, ca izvor de inspiraţie şi de formulare a unei viziuni specifice poporului român, au contribuit şi contradicţiile ideologiei şi ale guvernării lui Ilici Iliescu; acestea demonstrau că guvernarea nomenclaturii nu avea nici o tangenţă cu interesele superioare ale societăţii româneşti, şi era străină, în mod radical, de sufletul românesc al poporului. Nici Dumnezeu nu a mai putut răbda batjocorirea unui neam care a fost făcut după chipul şi asemănarea Sa, şi căruia I-a încredinţat o misiune şi I-a dat libertatea să-şi creeze un destin propriu, pe direcţia potenţialului sufletesc şi moral cu care a fost dăruit la originea sa.

Intreaga ideologie marxistă şi întreg programul guvernării lui Ilici Iliescu era o componentă de puzderii de nereguli, o anarhie morală, politică şi economică, patronată de o satanică voinţă de a distruge tot ce avea coloratura şi substanţa românească, inclusiv ţara în sine, ca pământ roditor şi plin de frumuseţi naturale. Dacă ar fi fost în stare, comuniştii ar fi şters-o de pe harta lumii, atât de multă ură nutreau împotriva ei şi a poporului care o locuia de milenii, cu o *"omenie"*, care nu are egal în lume şi cu o credinţă nestrămutată în Dumnezeu.

Acum domnia întunericului, a urii, a satanismului şi a prostiei a luat sfârşit.

George BĂLAŞU

Cuvânt de început

—— Nicolae ILIESCU ——

Alegerile din luna Noembrie a acestui an nu au fost alegeri, de normală schimbare de guvern şi de alegerea unui nou parlament. Asemenea alegeri au loc numai în ţările în care priorităţile şi valorile naţionale sunt deja parte integrală din sistemul politic-administrativ obişnuit. Cum se întâmplă, regulat şi normal în ţările din Europa de Vest. Cele din România, la care ne referim aici, sunt primele alegeri adevărate, după exact cincizeci de ani, care au pus în evidenţă situaţia tragică în care se găseşte ţara noastră. Prin rezultatul obţinut, ele cer reîntoarcerea la caracteristicile şi calităţile adevărate - milenare, creştine şi naţionale - ale neamului nostru românesc.

În afară de aceasta, alegerile n'au avut loc nici pentru a facilita sau grăbi *"intrarea"* noastră în Europa. În Europa noi suntem dela începutul istoriei, pentrucă n'am venit aici din nici o parte a globului terestru. Numai în ultimii 50 de ani timpuri rele şi oameni netrebnici ne-au scos din Europa şi ne-au aruncat pradă celei mai oribile şi perverse ideologii şi tiranii din toată istoria omenirii.

Alegerile din Noembrie 1996, rezultatul lor, înseamnă şi necesită mult mai mult. Guvernul care se va forma, ***în vederea refacerii ţării***, nu va trebui să reprezinte compromisurile de împărţire a *"bunurilor"* electorale. Formula obişnuită de *"tu m'ai ajutat în alegeri, eu te răsplătesc cu ministere"*, nu poate, nicicum, fi formula acestor alegeri. Nu trebue, pur şi simplu, să intre în viaţa nouă şi în istoria la care acum are dreptul poporul. O privire, oricât de superficială, aruncată asupra oraşelor, satelor, instituţiilor de orice fel, nu poate să nu pună în lumină obligaţia, fără echivoc, de a începe refacerea României cu refuzul compromisurilor politice ordinare. Invocarea unei *"democraţii"* care se bazează pe noţiunea că România e doar un iarmaroc, în care se vinde şi se cumpără marfă de diferite feluri, e obscenă pentru orice ţară. Şi, cu atât mai mult, pentru ţara noastră în care, astăzi, fiecare pas pe care un Român îl face, pe orice drum, din lungul şi din largul ţării noastre, e un mers printre umbrele suferinţelor româneşti, ale miilor şi miilor de morţi, victime ale celor 50 de ani de comunism. Nici o alianţă de guvernare nu e permisă cu cei care, voluntar şi din interese personale sau de grup, au contribuit la torturarea şi desfigurarea sufletului şi graniţelor româneşti. Cei care ne bucurăm astăzi de lumina şi căldura soarelui nu trebue să uităm că acest prilej ne e cadoul martiriului, de sânge şi de credinţă, nu al strămoşilor, ci al părinţilor, al fraţilor, al surorilor, al prietenilor, al soldaţilor de toate rangurile, al bisericilor dărâmate sub ochii noştri. Cum trebue să se procedeze acum, la reîntemeierea naţiunii române, e deja scris în balada Meşterului Manole: reconstruirea Catedralei se poate face numai pe temelia cunoştinţelor şi conştiinţelor, zidită prin îndemn curat şi prin faptă bună.

Guvernul care va ieşi din rezultatul alegerilor din Noembrie trecut trebue să ţină seama că a da Cezarului ce este al Cezarului înseamnă, în ultimă şi adevărată instanţă, a i se da lui Dumnezeu. Pentrucă porul, credinţa, fapta, istoria, justiţia, toate sunt dela Dumnezeu, toate sunt chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

În alcătuirea primului guvern de adevărată uniune naţională cinstitul nostru Preşedinte şi cinstitul nostru Prim-ministru să ţină seama de faptul că suntem în preajma Naşterii Mântuitorului, anunţată prin faimoasa proclamaţie: ***"RĂSĂRIT-A NOUĂ LUMINA CONŞTIINŢEI... SOARELE DREPTĂŢII"***.

AGONIA IMPOSTURII

—— Constantin DOBRESCU ——

La 3 şi 17 Noembrie, poporul român, trezit din *"somnul cel de moarte"*, a alungat dela conducerea ţării, impostura neocomuniştilor autoemanaţi în 1989, urmaşii marii imposturi: Petre Groza, Gheorghiu-Dej şi Ceauşescu.

Dacă prima impostură, mare, lungă de 43 de ani, a fost instaurată prin forţa armatei străine şi duşmane, cu pumnul bătut în masă şi uşi trântite, a fost menţinută prin fraudă şi teroare, urmaşa ei, Impostura Ion Iliescu şi banda lui, a fost tolerată de un electorat păcălit, buimăcit, minţit, care într'o relativă, parţială aparenţă de libertate, i-a dat votul în 1990 şi în 1992.

Şapte ani la cârma ţării a domnit incompetenţa, abuzul de putere, risipa şi jaful din avutul naţional. Şapte ani la rând viaţa s'a degradat progresiv sub toate aspectele: economic, social, moral. Mai mult de jumătae din populaţia ţării trăia sub limita de supravieţuire fizică. Călcarea legii, corupţia erau atotstăpânitoare, a toate făcătoare, dela Palatul Cotroceni până la primăriile comunale.

În şapte ani guvernele lui Ion Iliescu au secătuit vistieria statului, au înglobat ţara în datorii externe de şapte miliarde de dolari. Anul şi miliardul.

Fărâmiţată în prea multe partide, unele anume făcute pentru risipirea forţelor, pentru derutarea votanţilor, Opoziţia era neputincioasă în faţa abuzurilor *"tagmei jefuitorilor"*. După o amară, tristă experienţă, pricipalele partide din Opoziţie au înţeles că numai unite pot înlătura calamitatea dela conducerea statului. Numai uniţi pot salva ţara *"Salvarea republicii lege supremă"*. Au format Convenţia Democrată: CDR sub conducerea profesorului Emil Constantinescu, au întocmit programe pe sectoare: economice, sociale, culturale, trecute în *"Contractul cu România"*, pe care le-au prezentat ţării. Poporul a înţeles şi după o matură judecată a oamenilor şi a faptelor, a ales.

Convenţia Democrată a câştigat încrederea ţării în sănătatea programului, în moralitatea, competenţa şi în cinstea echipei Convenţiei.

CDR a câştigat în alegerile administrative locale, se află pe primul loc în Senat şi Camera Deputaţilor.

Profesorul Emil Constantinescu este Preşedintele României. El va întrona respectul legilor, dreptatea, cinstea în treburile publice, ordinea şi autoritatea cu responsabilitatea pentru toţi, dela Preşedinte până la ultimul aprod de Tribunal.

Impostura Iliescu este în agonie. Se zbate în spaima morţii apropiate, definitive. Va muri curând. Curând va trece Stixul în Infern, că dacă oamenii pot şi ierta, Dumnezeu va judeca şi va da pedeapsa meritată.

Bucuria victoriei a fost generală, explozivă, atât în ţară cât şi peste hotare. Citez dintr'o telegramă trimisă unui grup de medici din ţară, dela o Româncă americană:

"Suntem alături de voi şi împărtăşim bucuria victoriei. În sfârşit, după 52 de ani, avem încredere în cei ce conduc ţara... Suntem siguri că se va asigura înflorirea democraţiei în România... Ştim că sunt foarte multe de făcut, dar avem încredere în spiritul Românilor care au îndurat atâtea de-a lungul secolelor: vor ieşi la lumină, scăpând din tunelul întunecos al tiraniei şi fărădelegii".

Şi poporul român este sigur că va ieşi la lumină. Cu toţii ştim că în faţă stau greutăţi mari, o moştenire îngrozitoare, lăsată de un regim odios.

Aleşii noştri, ai ţării, ştiu să facă, vor să facă ce trebue şi vor salva ţara, şi poporul. Va fi greu, dar o vor face şi vor izbuti. Să nu-i lăsăm singuri. Să fim toţi alături de ei. Cu tot ce ştim, cu tot ce putem.

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

Gânduri...

Mihaela MOISIN

Sentimentul Românilor din afara țării, vizavi de rezultatele recentelor alegeri, sunt diferite, dela grup la grup, dela caz la caz, deși în cea mai mare proporție au un numitor comun: bucuria pentru cei de acasă, pentru binele țării părăsite.

Voi trece rapid peste cazurile rare, de reală tristețe, bine mascată de altfel de un zâmbet crispat, asemănător cu al fostului președinte. Sub acest zâmbet făcut, se ascund cei ce au fost trimiși în lumea liberă ca agenți infiltrați ai fostei puteri comuniste; sau acei care au devenit agenți - informatori - turnători, pentru un pumn de arginți dați cu zgârcenie de fapt, lor, în lumea liberă sau pentru meschine favoruri inlesnite familiilor lor rămase în țară; sau lucrătorii consulatelor, ambasadelor, misiunilor etc., care, mulțumim lui Dumnezeu, încep să-și facă bagajele; sau cei ce au ajuns să se bucure de viața îndestulată a Occidentului, pe care părinții lor au condamnat-o cu înverșunare. Ei reprezintă explicația numărului de voturi ale lui Iliescu dat de alegătorii din lumea liberă. Ne-am fi așteptat ca Iliescu să se bucure, în țările libere, doar de votul lucrătorilor pe care el i-a trimis să-l reprezinte: 10-15 voturi în fiecare oraș doatat cu o ambasadă, un consulat etc.

Deși în minoritate absolută, agenții, turnătorii, infiltrații, au făcut mult rău exilului luptător. Iar acum, vor încerca să-și ofere aceleași gen de servicii noii puteri, noilor instituții de informații și siguranță a Romaniei (cum se vor numi oare?) Pentrucă, de atâta amar de vreme, prin asta și pentru asta trăiesc.

Nu voi insista prea mult nici asupra Românilor pasivi, așa-zișii *"apolitici"*, care, prin apoliticitatea lor, au făcut de fapt politica comuniștilor dela București. Ei sunt cei care, luând atitudinea comodă a struțului, și-au făcut vacanțele în România, au participat la manifestările și sărbătorile ținute la ambasadele sau consulatele țărilor în care trăiesc, au pledat pentru înțelegere, iertare, uitare și au repetat fraza notorie: *"Ce avem unii cu alții, suntem toți Români, să fim uniți!"* Este adevărat că suntem toți Români, dar unii am stat pe baricadă, iar alții au trecut pe lângă ea, ignorându-o. Aceștia se bucură din suflet, sincer, căci ei nu au făcut nimic nici pentru instalarea comunismului, nici pentru îndepărtarea lui.

Aș vrea să îndrept gândurile mele însă, mai mult către Românii ce au constituit Exilul luptător, acei care nu au frecventat ambasadele și consulatele României, cei care au protestat de câte ori președintele comunist, sau oricare din trepădușii lui au vizitat Occidentul, cei care au scris permanent scrisori tururor guvernelor occidentale, organizațiilor democrate și de apărare a drepturilor omului pentru fiecare biserică dărămată în România, pentru fiecare măsură draconică luată împotriva fraților rămași acasă; cei care nu au făcut naveta în Romania, cei care nu au fost acolo când părinții le-au fost înmormântați de rude și prieteni; cei care au fost numiți trădători de țară chiar de un guvern trădător; cei care, scoși cu greu din lagăre de muncă forțată și din închisori au ajuns în libertate să-și trăiască ultimele zile, dar tot luptând pentru eliberarea țării; cei care au menținut vie flacăra românismului departe de țară; cei care au creat o mică Românie în fiecare colț al lumii, pentru a-și stinge dorul de acasă; cei care și-au sacrificat tinerețea pentru un ideal, acela al luptei și izbânzii, pe care cei mai mulți n'au mai apucat-o; cei care au fost loviți de mâna lungă a Securității, oriunde s'au aflat, căci agenții din lumea liberă, mână'n mână cu Securitatea au alimentat forțele Răului cu tot felul de dezinformări, minciuni, făcături pentru a-i distruge; cei ce au fost huliți de aceste forțe rele, atât din țară cât și din afara ei.

Spre aceștia din urmă aș dori să îndrept gândurile mele. E greu să-mi imaginez că după atâta vreme, vom putea da respectul cuvenit unui Consul sau Ambasador, că vom putea participa la manifestațiile culturale, istorice organizate de consulate, că vom fi mândri să spunem cetățenilor țării în care trăim, ca președintele sau prim-ministrul nostru român ne vizitează țara de adopție și că vom merge la aeroport să-l întâmpinăm sau că va fi invitat să ne onoreze cu prezența sa la sărbătorirea zilei naționale și atâtea altele... Sunt lucruri greu de realizat, brusc, când ani de zile, cuvântul *"Consul"* sau *"Ambasador"* era echivalent cu cel de Satana.

Uneori îți vine să crezi că așa cum până acum trăiam un vis urât, care nu se mai termina și din care încercai să te trezești, înlăturând tot ce-a fost urât și rău, acum trăiești un vis frumos pe care nu vrei cumva să ți-l curme cineva sau ceva.

Gândurile mele se îndreaptă tot mai mult și mai intens către toți care s'au stins, în lagăre și închisori, în fosta mare închisoare România, sau luptând în afara ei, fără a-și vedea visul împlinit.

Să mulțumim lui Dumnezeu că ne-a ajutat, pe cei în viață, să trăim aceste zile de împlinire și să dedicăm ziua de 17 Noembrie celor ce nu mai sunt.

SALUTĂM VICTORIILE OPOZIȚIEI

Urmare din pagina 1

necazuri și greutăți decât de selecții ideologice. Și de bună seamă că și în funcție de intuiția că zăbava înseamnă timp de redistribuire a avutului național în folosul fostei-actuale nomenclaturi; și apoi și a faptului că soluțiilor concrete și punctuale ale Convenției Democratice, din cadrul programului *"Contractul cu România"*, li se pot da crezare. În chip sigur acest program, precum și faptul că Opoziția a venit cu candidați mai apropiați de realități și mai dinamici, a implicat pe mulți în votul dat Opoziției.

Rezultatul alegerilor legislative și prezidențiale din Noembrie '96 a mai dovedit și că nu este adevăr mult discutatul spus că Românii n'ar vrea să schimbe suferința; că ei ar vrea să rămână la ea cu orice preț. Victoriile Opoziției rămân o dovadă că natura umană românească, pervertită de comunism, a început să se reconstruiască pe ideea că este imoral să se mai rămână în indiferență, într'un timp al nomenclaturiștilor care își fac mult de cap pe spinarea cetățeanului și a țării.

Prin victoriile pe care le salutăm, trecutul începe să treacă. Se rupe blocajul speranțelor națiunii create de Revoluție și Românul începe să simtă iarăși că aparține unui popor cu trecut destoinic și unui pământ bogat. Se reia circuitul unei gândiri sănătoase, a unei gândiri salvatoare, a unei gândiri de reînviere sufletească în scopul ridicării și unirii poporului *"în cuget și'n simțiri"*. Numai o asemenea schimbare lăuntrică poate fi baza-preludiu a schimbării fundamentale de care țara are imperios nevoie.

Bilanțul mai mult decât dezastruos al țării în materie de uriașele nevoi economice, culturale și spirituale, a pus în numita bază-preludiu și ieșirea Românului din starea de reducere a lui la indiferență și acceptare. Ieșirea din acestea a dus electoratul la votul lui pentru Opoziție. Sătui de nerușinarea guvernanților, alegătorii nu s'au mai arătat dispuși să-i voteze la același procent de masă. Ei se arată dispuși să iasă din cultivarea lor în unicitate comunistă și să înceapă să prindă interes pentru pluripartitism, alegeri libere și democrație.

Salutăm victoriile Opoziției, pentrucă vedem în ele sarcina istorică de lichidare a impasurilor țării create de comunism, prin pardoseala unui început de altă lume redresătoare de curs. În primul rând a impasului constituțional cu trei puteri - legislativă, executivă și judecătorească -, toate trei ținute într'o singură mână: Ion Iliescu, Ion Iliescu și iarăși Ion Iliescu. Însuși dracul ne suflă la ureche că impasul societății românești e democrația iliesciană. Democrația somnului *"mioritic"* implantat în conștiințe de un comunism *"rezidual"*.

În concluzie, salutăm victoriile Opoziției pentrucă ele sunt dovada că poporul român începe să se recunoască pe sine. Ele deschid României șansa unei vieți normale.

Eugen BÂRSAN

E POPĂ, POLITICIAN SAU E AGENT?

Ne referim la Dl. Simion Tatu, cu multe laterale ocupații: slujește în Altar ca preot, ocupă un scaun în Parlament ca deputat (PDSR) și falsifică *"documente"* ca orice securist.

Dăm ziua și locul când Dl. Simion Tatu a devenit celebru: ziua - 5 Noembrie 1996, care se găsește în calendar între 3 Noembrie și 17 Noembrie, când au fost alegerile; locul - plenul Senatului. Reamintim că eram în plină campanie electorală când se decidea soarta comuniștilor și Dl. Iliescu se zbătea ca peștele pe uscat văzând cum îi seacă apa dela moara Cotrocenilor. În această luptă, orice acțiune, cât de infamă, era bine venită. Votul scuză mijloacele!

Redăm declarațiile D-lui Simion Tatu făcute în plenul Senatului:

Înalții prelați ai Bisericii Ortodoxe Române plănuiesc constituirea unui nou Sinod și înlocuirea Patriarhului Teoctist pe 8 Noembrie (o dată sincronizată cu lipsa din țară a I.P.F. Teoctist, ce anunțase că va vizita Armenia între 7-11 Noembrie, n.n.) Acest document, numit *"Act de constituire a B.O.R."* ar fi fost redactat sub îndrumarea Mitropolitului Banatului (Corneanu), a Mitropolitului Moldovei și Bucovinei (Daniel Ciobotea) și Arhiepiscopului de Cluj (Bartolomeu Anania). *"Scrisoarea a fost aprobată și de alți preoți"*, al căror nume cucernicul deputat le păstrează în buzunar.

Discursul preotului-deputat a explodat în sânul credincioșilor ca o megabombă!

Este pentru prima oară, în istoria Bisericii Ortodoxe Române, când se plănuiește răsturnarea *"prin complot"* a unui patriarh.

Pălmuirea mincinosului deputat, popă și agent, a venit chiar din partea *"complotiștilor"*.

I.P.S. Nicolae Corneanu consideră documentul *"O înșelătorie murdară pusă la cale de cei care doresc răul Bisericii Ortodoxe Române"*, la fel și ceilalți prelați ce și-au văzut numele la coada *"documentului"* au dezmințit categoric arătând cu probe că li s'au falsificat iscăliturile.

Scopul politic al celor care se temeau de votul poporului din 17 Noembrie era clar: ei doreau să creeze ceartă în sânul B.O.R. și să arate ce s'ar întâmpla dacă ar reuși în alegeri Dl. Emil Constantinescu.

Între timp, prefecții au chemat și cerut preoților ca aceștia să-și sfătuiască credincioșii ca să voteze cu Dl. Iliescu, cei mai mulți au refuzat oferta.

Arhimandritul Iustin Marchiș, analizând plastografia, afirmă că-i produsul unor analfabeți care n'au nici măcar habar de titulatura exactă a înalților ierarhi invocați în text.

Deputatul (PDSR) S. Tatu ne-a trezit ochii dovedindu-ne că neocomuniștii n'au renunțat la planul de a ne distruge credința. Sub Ceaușescu s'au dărâmat biserici și s'a tras cu plugul peste cimitire, dar nu s'a schimbat o iotă din rânduiala ortodoxiei.

Sub Iliescu, unul din planurile de a compromite și destrăma Biserica ne-a fost dezvelit în parte de deputatul Simion Tatu.

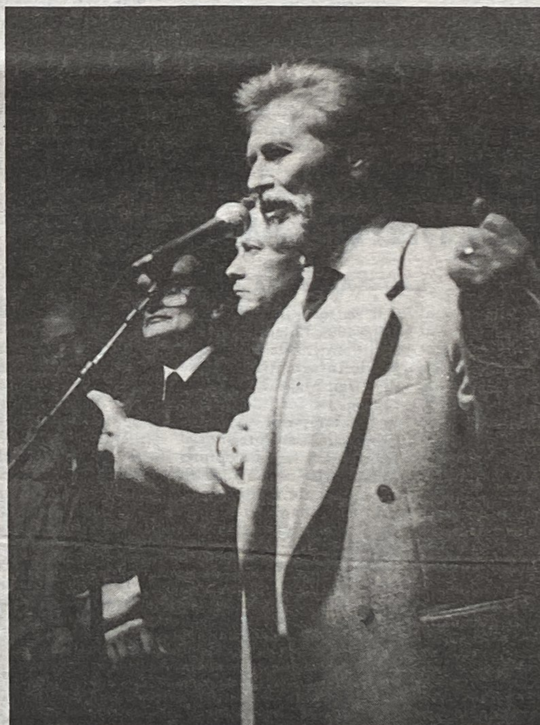
•

În loc de epistolă:

Înalt Prea Fericite Patriarh al României, ateul Ceaușescu e mort iar liber cugetătorul Iliescu e cu două picioare în groapă; nu mai aveți de cine să vă fie teamă.

Scuturați pomul Ortodoxiei de chipiurile albastre.

Stroe MOLDOVANU

EXCELENȚA SA Dl. EMIL CONSTANTINESCU PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

Până la închiderea ediției, în țară nu era definitivată lista noului Guvern. Singurul post confirmat este cel al Primului ministru, Dl. Victor Ciorbea.

În pactul încheiat între CDR și USD pentru victoria în alegerile prezidențiale, erau stabilite în principiu unele ministere cheie, ce urmau a fi distribuite în cadrul înțelegerii ulterioare.

Punerea în practică a ridicat însă o serie de obstacole, goana după portofolii devenind prioritară pentru partidele angrenate în conducere, fără a se acorda importanța necesară valorilor profesionale și morale ale pretendenților.

Alianța dintre CDR și USD a lăsat în umbră partidele liberale din Convenție, fapt care i-a nemulțumit pe Liberali, amenințând că la alegerile din anul 2000 vor merge pe liste separate.

Norocul CDR-ului este că din Convenție s'au retras Domnii Nicolae Manolescu și Dinu Patriciu, altfel lista guvernamentală s'ar fi clocit încă luni de zile.

EMIL CONSTANTINESCU NOUL PREŞEDINTE AL ROMÂNIEI

—— Mihai GHEORGHIU ——

Ceea ce era normal şi oarecum preconizat prin întreaga viziune a stării de lucru, s'a întâmplat în sfârşit, corectând în mare măsură ceea ce trebuia corectat probabil, cu cel puţin cinci ani mai înainte.

Pe primele două locuri s'au plasat preşedintele în exerciţiu Ion Iliescu cu 32.25% şi profesorul universitar, doctor Emil Constantinescu cu 28.21%.

Domnul profesor Emil Constantinescu, după ce a încheiat *"Acordul de colaborare electorală, parlamentară şi guvernamentală"*, cu Uniunea Social Democrată, a reuşit deosebita performanţă de a-şi atrage sprijinul pentru scrutinul al doilea din partea mai multor formaţiuni politice, fiind astfel martorii unor reale surprize: formaţiuni care una faţă de alta manifestau atitudini ostile (UDMR, PUNR) cea din urmă, fostă membră a cercului guvernamental, şi-au anunţat sprijinul pentru Dl. prof. Emil Constantinescu şi ca surpriza să aibă şi un punct culminant, o fracţiune socialistă, *"Partidul Socialist"*, care la data de 3 Noembrie a fost votată de aproape 3% din electorat, s'a declarat şi ea sprijinitoare a D-lui profesor.

În noaptea zilei de 17 Noembrie, înainte de închiderea oficială a tuturor sectoarelor de votare (ora 24), înainte de a cunoaşte rezultatele sondajelor de campanie din ziua alegerilor, mii de bucureşteni s'au deplasat în Piaţa Universităţii să serbeze victoria D-lui Profesor. Optimizarea susţinătorilor D-lui Constantinescu nu se baza atât pe sprijinul declarat al formaţiunilor politice, cât mai ales pe modul în care cei doi candidaţi s'au prezentat la cele patru confruntări televizate în direct.

La anunţarea primelor rezultate ale sondajelor de opinie (ora 24), care plasau în frunte pe Dl. profesor Emil Constantinescu cu 8%, spre Piaţa Universităţii, s'a îndreptat atâta mulţime, încât apărea pericolul unui blocaj rutier. Poliţia însă s'a descurcat bine, dirijând spre străzile laterale maşinile ce veneau în coloană.

Avem experienţa întrunirilor din zonă, încă din 1990, când s'a născut aşa numitul *"fenomen"* al Pieţii Universităţii. Se clacsona intens, în ritm, mulţi aveau cu ei însemnele CDR. Se desfăceau sticle de şampanie, rari erau însă cei care gustau băutura. De regulă se stropea cu şampania, Piaţa şi mulţimea adunată.

Oameni de toate vârstele, cântau, dansau fericiţi... Se cânta frecvent: *"La Palatul Cotroceni - cântă cucuveaua, Iliescu şi ai lui, şi-au găsit beleaua!"*

Se scanda:*"Revelion fără Ion"*.

A venit rândul noului ales. Dl. profesor a apărut la balconul Facultăţii de geologie (a fost judecător stagiar şi este geolog, doctor în ştiinţe al acestei facultăţi), balcon pe care se aflase şi de unde se adresase mulţimii, pentru prima oară, în 1990, an în care s'a creat *"Alianţa Civică"*, al cărei membru fondator şi vicepreşedinte a fost.

A mulţumit călduros alegătorilor şi celor prezenţi. Părintele Galeriu, cunoscut în Piaţa Universităţii, din anul 1990, a spus *"Tatăl nostru"* în faţa miilor de participanţi, care au rostit în cor şi în genunchi, în afară de cei ce erau pe ferestrele Universităţii sau umpleau ramurile copacilor din jur.

S'a ţinut un moment de reculegere în memoria regretatului şi eminentului om politic, care a fost Coposu.

Domnul Preşedinte a îndemnat mulţimea la reconciliere naţională, ca fiind unica soluţie în propagarea benefică a României, pe frontispiciul mapamondului.

Cântecele şi sloganurile din 1990 s'au mai auzit până în zori, dar fără obida şi încrâncenarea din respectiva perioadă, ci într'un ton de fericit extaz şi uşurare.

Mitingul spontan, cu clacsonări în ritm, cu salutări zgomotoase, cu îmbrăţişări, cu cântece şi focuri de artificii începea să semene a carnaval, un carnaval al fericirii unui întreg popor.

Şi spre o întregire a bucuriei şi reuşitei, printr'o coincidenţă fericită, ziua de 19 Noembrie (ziua de naştere a D-lui profesor), a coincis cu desemnarea Domnului Victor Ciorbea în funcţia de Premier.

Se pare, şi am de altfel sentimentul, că Patria noastră şi-a regăsit drumul iniţial, drum deviat în urmă cu aproximativ cincizeci de ani, de către sindromul comunist.

"ACEASTA ESTE ZIUA"

—— Alexandru NEMOIANU ——

În luna Noembrie, 1996 Neamul Românesc şi-a înălţat fruntea risipind strigoiul comunist şi uluind din nou prin înţelepciune, statornicie şi frumuseţe sufletească.

În Noembrie 1996 s'a arătat din nou că nici o năvălire, nici o silnicie şi nici toată răutatea nu vor putea înfrânge răbdarea românească.

Căci, aflaţi în calea tuturor răutăţilor, Românii au ales să supravieţuiască, să arate din nou că *"am fost, ş'om fi!"*

Au făcut asta în multe feluri: vărsând sânge şi vărsând lacrimi, plecânduse şi scrâşnind din dinţi şi mai ales răbdând, răbdând dincolo de hotarul închipuirii, mereu uluind pe cei care credeau că îi au în stăpânire eternă. Această răbdare este mărturisirea făcută de Români că lucrarea lui Dumnezeu este dreaptă şi atunci când omeneşte nu o pricepem şi că dreptatea acestei lucrări se arată atunci când omeneşte ne aşteptăm mai puţin.

Răbdarea românească înseamnă credinţă nestrămutată că toate au rost şi sunt lăsate sub voia Celuia care stăpâneşte văzutele şi nevăzutele.

Răbdarea românească înseamnă curajul celor care generaţie după generaţie se arată gata să fie jertfiţi pentru viaţă şi mărturisind pe Christos şi dreptatea Neamului lor.

Răbdarea românească înşeală pe toţi asupritorii care au crezut sau cred că ea este năpăsare şi oboseală.

Răbdarea românească este încăpăţânată, însădită cu greu şi chin.

Răbdarea românească este a oamenilor îndelung batjocoriţi şi chinuiţi.

Răbdarea românească înseamnă credinţa că izbăvirea trebue să vină sub semnul unei dreptăţi pe care nimica, nicicând nu poate să o clintească.

Răbdarea românească, în Noembrie, 1996, s'a preschimbat miraculos în semn de biruinţă.

Răbdarea românească va mai fi sprijin şi în zilele care vor să vie, dar azi, în clipa asta, să nu avem îndoială: *"Aceasta este ziua care Domnul a lăsat-o ca să ne bucurăm şi să ne veselim într'ânsa."*

BALAURUL COMUNIST CU ŞAPTE CAPETE TREBUE DISTRUS PÂNĂ LA CAPĂT

—— Andrei BĂDIN ——

După 50 de ani, Românii au ales ruperea de vechiul regim. Votul dela urne trebue însă transformat cu adevărat într'o victorie de noua Putere. Numai astfel, victoria va fi cu adevărat deplină şi se va putea spune că Schimbarea a avut loc cu adevărat. Consiliul de Miniştri şi Preşedintele trebue să fie promotorii unei ofensive fără precedent pentru distrugerea vechilor structuri şi pentru realizarea cu adevărat a democraţiei şi economiei de piaţă. Fără îndoilă, un element important în această direcţie îl constituie cadrul legislativ, legile ce trebue adoptate pentru crearea premiselor trecerii cu adevărat la economia de piaţă şi la democraţie, nu în ultimul rând printr'o adevărată separare a puterilor în stat, independenţa justiţiei, echidistanţa politică a Poliţiei şi serviciilor de informaţii.

Dacă nu se va reuşi în scurt timp distrugerea balaurului comunist cu şapte capete, îmbuibat în ultimii 50 de ani, noua guvernare va fi prizonieră vechiului sistem acum cu şanse mari de schimbare. Vechiul sistem şi-a construit puterea pe sisteme subterane ghidate de fosta Securitate. Şi după 1989, Puterea şi-a construit structurile pe serviciile de informaţii conduse de Virgil Măgureanu. Televiziunea a fost, de asemenea, principalul mijloc de propagandă al Puterii şi al manipulării faţişe a opiniei publice. Justiţia a fost un alt mijloc de manipulare, prin tărăgănarea proceselor de corupţie şi acoperirea infractorilor.

Noua Românie trebue să se deosebească de ceea ce a fost în ultimii 50 de ani. Numai astfel ne putem regăsi locul firesc în rândul naţiunilor lumii. Numai astfel putem face să uităm durerile trecutului şi să ne gândim cu bucurie la prezent şi viitor. Fără îndoială, Consiliul de Miniştri condus de Victor Ciorbea nu va avea o sarcină uşoară. Dar paralel cu acţiunile în plan legislativ şi economic, o sarcină principală este democratizarea instituţiilor statului în spiritul profesionismului. Srviciul Român de Informaţii trebue să fie echidistant din punct de vedere politic. Un prim pas în acest sens îl constituie curăţenia acestuia de persoanele care au compromis activitatea acestuia în ultimii şapte ani. Noul lider al S.R.I. trebue să fie o persoană care a dovedit ruptura totală cu vechiul regim. De democratizarea SRI depinde în bună măsură ca noua Putere să-şi poată îndeplini programul şi ca structurile întunericului să nu saboteze realizarea schimbării.

Un alt factor important este Televiziunea Română, instrument perfid de propagandă al regimului Iliescu. Şi în prezent, TVR continuă să fie un instrument al diversiunii. Pentru a face probleme noului guvern, TVR a atacat partidele care discută formarea noului guvern sub acuzaţia că nu le-ar fi permis accesul la negocieri, lucru care ar însemna că nu respectă *"transparenţa"*. De aici se poate vedea reaua credinţă a redactorilor dela *"Actualităţi"* şi necesitatea ca în TVR să existe numai profesionişti.

Consiliul de Miniştri are o sarcină extrem de grea. Dacă se va reuşi complementarea acţiunilor partidelor din coaliţia guvernamentală, lucrurile vor evolua. Nu în ultimul rând trebue distrus balaurul comunist cu şapte capete care nu va renunţa de bună voie la Putere.

PATRUSPREZECE MII DE PRUNCI

Urmare din pag.1

În capitolul 25 din **NUMERI**, Moise porunceşte ca toate căpeteniile poporului să fie spânzurate în copaci, pentrucă se dedaseră la jertfe pentru idoli. După ce o parte din Evrei se întorc din robia babiloniană, Ezdra, conducătorul lor, decide să facă o epurare etnică absolută ca nici un străin să nu rămână în Israel, nici măcar un urmaş de-al celor care se căsătoriseră cu femei străine. Toţi locuitorii veniţi din robie au fost chemaţi la controlul făcut de anumiţi bărbaţi puşi de Ezdra. Iată textul din Cartea I a lui **Ezdra**, cap.10:

"Şi s'a făcut cunoscut în Iudeea şi în Ierusalim tuturor celor ce fuseseră în robie să se adune la Ierusalim şi cei ce nu vor veni în trei zile, pe averea acelora, după sfatul bătrânilor şi al căpeteniilor, se va pune blestem (confiscare n.n.), ***iar el însuşi va fi îndepărtat din obştea celor ce fuseseră în robie... Şi s'au adunat toţi locuitorii Iudeii şi ai ţinutului din Veniamin, la Ierusalim, în trei zile... şi s'a aşezat tot poporul în piaţa casei lui Dumnezeu, tremurând, atât pentru păcatul lor*** (căsătoria cu femei străine, n.n.), ***cât şi din cauza ploii".*** **(vers 7-9).**

Astfel, tot poporul a fost ţinut în ploaie trei zile şi trei nopţi, în groaza aşteptării unor măsuri necunoscute. După aceea, toţi cei care se căsătoriseră cu femei străine au fost obligaţi să-şi alunge soţiile şi pruncii născuţi din ele, în necunoscut, aruncându-i pe toţi aceştia în ghearele înfometării şi chiar ale morţii.

A doua epurare etnică a fost cea a lui Neemia, care a fost trimis de Artaxerxe, regele Babilonului, la Ierusalim, cu poruncă de a rezidi cetatea lui David, după ce prima tranşă de Evrei veniseră din robie. Terminând zidirea cetăţii, el a constatat că mulţi Iudei se căsătoriseră cu femei străine şi că fiii lor vorbeau numai pe jumătate evreeşte:

"Eu i-am mustrat aspru şi pe aceştia şi i-am blestemat; ba pe unii i-am lovit şi leam smuls părul şi i-am jurat pe numele lui Dumnezeu... Astfel i-am curăţat eu de toţi străinii şi am pus rânduială preoţilor şi leviţilor, fiecăruia după slujba lui" **(Neemia 13:25 şi 30).**

Spre deosebire de toate aceste exterminări în masă făcute de Evrei împotriva lor înşişi, care aveau justificări religioase, politice sau etnice, uciderea pruncilor de către Irod a fost determinată de teama lui de a nu se ridica un rege nou şi care să pună capăt tiraniei sale. Mai fuseseră cazuri în care un rege uzurpator a fost înlocuit prin moştenitorul, copil încă, al regelui uzurpat şi ucis. Aici stătea teama lui Irod, ca nu cumva acest rege copil, despre care se spunea că descinde din casa lui David, să-l înlocuiască pe el în câţiva ani.

Tot aceşti prunci ucişi au murit pentru Hristos, înainte ca El să fi fost recunoscut ca fiu al lui Dumnezeu. Milioane de martiri au murit pentru Hristos, ca fiu al lui Dumnezeu şi Dumnezeu; pruncii aceştia sunt primii martiri, înainte de instaurarea creştinismului pe pământ. Într'un sens, ei sunt temelia şi începutul martirajului creştin. Spunem că începătura martirajului Bisericii creştine o constituie Sf. Arhidiacon Ştefan, întâiul martir al creştinătăţii, dar aceşti prunci reprezintă premartirajul creştin: sângele lor nevinovat stă la baza salvării lui Iisus dela moartea dorită de Irod. Preocupaţi de uciderea pruncilor, ostaşii lui Irod au pierdut controlul drumurilor şi ieşirilor peste graniţă, astfel că Iosif şi Fecioara Maria au putut trece nestingheriţi în Egipt cu pruncul şi au rămas acolo până la moartea lui Irod, când au fost vestiţi de înger să se întoarcă în patrie.

Pentru neamul românesc, şirul nesfârşit al martirilor, în decursul veacurilor, constituie omagiul adus Pruncului sfânt de către un popor care acum începe să-şi refacă sufletul creştin şi săşi pregătească vocaţia cristică. Moartea copiilor ţării în revoluţia înscenată în 1989 stă la temelia schimbărilor din anul acesta. Nici o jertfă nu rămâne fără răsplată. Sângele martirilor rodeşte peste luni, peste ani, peste decenii, dar nici o picătură din sângele vărsat pentru Hristos şi pentru neam nu se pierde. Aceşti tineri ucişi pentru justificarea tiraniei neocomuniste în România reprezintă pe cei 14.000 de prunci ucişi de un Irod modern, mai trufaş şi mai crud decât Irodul Iudeilor.

Pentru sensibilitatea noastră creştină, pentru grozăvia actului uciderii unor prunci nevinovaţi, indiferent de numărul acestor victime, ei sunt 14.000 de martiri inocenţi. Chiar dacă numai câţiva copii ar fi fost ucişi, atunci şi acum, grozăvia vărsării sângelui lor ar fi fost egală, pentru noi, cu uciderea a 14.000. Iisus a fost preţuit de Irod, nu la valoarea de 30 de arginţi, cum l-au preţuit Iudeii la moarte, ci încă dela Naşterea Lui, la valoarea de 14.000 de prunci. Acesta este *preţul celui nepreţuit, pe care L-au preţuit fiii lui Israel*, despre care vorbesc Scripturile. **(Ieremia 32:9).**

De atunci şi până astăzi, preţul nepreţuit al sângelui lui Iisus este, pentru Iudei, 30 de arginţi, dar pentru noi el reprezintă valoarea a 14.000 de prunci, copiii noştri, ucişi de ostaşii lui Irod.

Hristos se naşte, Măriţi-L! Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L!

Pr. Gh. CALCIU

Din secretele fostului guvern

ROMÂNIA - SĂRACĂ ȚARĂ BOGATĂ

STAREA FALIMENTARĂ A ECONOMIEI DE AZI, REZULTATUL POLITICII ILIESCU KGB

—Aurel S. MARINESCU—

Pentru mulți Români din țară este de neînțeles de ce România, o țară bogată cu o forță de muncă de înaltă calificare, cu oameni destoinici și dornici de a demonstra ce pot, o țară cu un nivel mediu de cultură mult superior chiar unor țări pretinse civilizate, o țară cu o generație tânără, ai cărei reprezentanți sunt constant câștigătorii olimpiadelor și altor concursuri internaționale, ei bine, această Românie este ocolită de capitalul străin și pe tabelul țărilor foste comuniste, ocupă un loc codaș. În timp ce în Ungaria sunt până acum investiții străine de 13 miliarde dolari, în România doar 2 miliarde dolari.

Mai mult, la aceste investiții din România, au contribuit peste 52.000 de foarte mici investitori, din Orientul apropiat, Turci, Sirieni, Irakieni, Libanezi care și-au început afacerile cu câteva sute de dolari. Și tocmai pentrucă nu sunt oameni de afaceri, ci doar aventurieri, au venit în România, căci un investitor serios hotărît să facă o investiție importantă nu vine fără să prospecteze piața, nu vine să vadă (ca primă preocupare) nici mânăstirile din Moldova și nici monumentul dela Adam-Clissi. El vine doar cu intenția și dorința de a face bani și dintr'un început el își ia un minimum risc de pierdere.

Investitorul străin în primul rând se informează de stabilitatea politică și economică. Și, deși regimul lui Iliescu a încercat să șteargă din memoria oamenilor din țările *"lumii libere"*, sloganul *"noi nu ne vindem țara"* situația investițiilor străine nu s'a schimbat prea mult în decursul anilor. Omului de afaceri străin, fie el chiar de origine română, nu-i plac legile vamale, nici sistemul bancar, nici hățișul legilor fiscale, nici cum funcționează comunicațiile și nici siguranța socială. De exemplu, în alte țări foste comuniste există scutire de import pe profit; în România, nu. În alte țări foste comuniste, pentru a introduce un computer, nu se plătesc taxe; în România se plătesc și încă 43%. Scutiri de taxe, guvernanții români acordă doar la autoturismele aduse de cei ce fac parte din clientela lor electorală. Sistemul bancar prost organizat; un hățiș de legi contradictorii prin care cineva cu greu se poate descurca, și o confuzie generală domnește în a interpreta acele legi făcute special spre a da loc la interpretări.

Pentru un investitor străin, se nasc probleme de convertibilitate, transfer de beneficiu, o inconsistență în sistemul legislativ și vamal - ceea ce este valabil într'o zi nu mai este valabil a doua zi - stări pe care omul de afaceri nu le mai întâlnește în alte țări, fie ele chiar și ale lumii a treia.

Finanțarea de către bănci este de asemenea de neînțeles; băncile nu dau credite acolo unde trebue, adică oamenilor de afaceri serioși care dacă vor să cumpere o marfă, banca, pentru scrisoarea de garanție, cere depunerea contravalorii ei. Ori, în această situație, dacă omul de afaceri are toți banii de ce ar mai avea bevoie de scrisoarea de garanție a băncii? Când un om de afaceri străin serios, potențial investitor se interesează de stabilitatea politică, află de fel de fel de abuzuri guvernamentale și încălcări de Constituție de către chiar președintele țării. Când el se interesează de stabilitatea economică, de sistemul financiar află că Dacia Felix, și Creditbank au dat sute de miliarde împrumuturi unora fără nici o acoperire, ei află de excrocherii rafinate și potlogării inimaginabile, de Caritas și Safi și de sute de mii de depunători rămași săraci și fără bani. Și ei își pierd încrederea, căci lucrând cu astfel de bănci în care directori și vice-președinți sunt aventurieri români repatriați, care în USA și Canada au fost lucrători sau vânzători de țigări, pierzi afacerea, pierzi tot.

Investitorul străin, din primul moment aflat în România, face cunoștință cu o corupție autohtonă rampată de tip balcano-sovietic, care azi, în lume, există doar în țările fostului imperiu sovietic și poate în alte câteva țări ce aparțin lumii a treia. Se cere *"bacșiș"* direct, cu nerușinare. Am auzit cum unui American, personaj important în afaceri petrolifere, dela început i s'a cerut bacșiș 50.000 dolari, i s'a dat numărul unui cont elvețian și după confirmarea depunerii, urmau tratativele de afaceri.

Anul 1996, poate fi și mai nefast și deja a început să indice o profundă criză economică în România, care are acum datorie externă peste 7 miliarde dolari, inflația galopantă, iar dolarul între 4500-5000 lei la începutul lunii Noembrie. Toată această criză se datorează numai inconsecvenței politicii populiste a regimului neo-comunist. Desigur că haosul privatizării, tehnologia învechită, criza resurselor financiare, fragilitatea mecanismelor economice și desigur managementul primitiv la toate nivelele economice, toate acestea au o mare contribuție.

Dar haosul legislativ, fiscalitatea excesivă și greoaie, birocrația care a depășit orice limite, corupția ce a atins culmi neimaginabile, neasumarea riscurilor, au adus România, azi, să fie printre țările cu o economie subterană, clandestină sau cum mai este numită *"neagră"*, care desigur există în toate țările, numai că în România a atins 45%, în timp ce în Germania numai 20%.

Economia *"subterană"* este răspunsul imediat și natuaral la incapabilitatea economiei normale de a satisface nevoile umane, ea fiind și sursă de venituri suplimentare, în condițiile nivelului de trai scăzut, dar și o sursă de locuri de muncă. Personal, înclin să cred că fiscalitatea excesivă, care depășește 60%, implicit transformă o activitate legală și corectă într'una nerentabilă și în acest fel economia subterană devine pe lângă atrăgătoare și o condiție de supraviețuire. Ea cuprinde un larg evantai de activități banale desfășurate ilegal ca: efectuarea serviciilor la domiciliu, curățenie, reparațiii, meditații, mărfuri comercializate aduse ilegal din alte țări, închirieri de apartamente și case, dar în același timp și alte activități care datorită gravității lor sunt pedepsite de lege ca: prostituție, trafic de carne vie, droguri, trafic de arme și material nuclear și chiar activități de crimă organizată gen *"mafia"*. Toate aceste activități și altele de acest gen formează economia subterană și au în comun sustragerea dela plata impozitelor și taxelor și în final realizarea de venituri mari.

Acesta este dezastrul economiei românești, rezultatul fostului regim neocomunist al lui Ilici Iliescu și fosta bandă a sa.

BIRUINȚA NAȚIUNII ROMÂNE ASUPRA COMUNISMULUI ȘI A ULTIMULUI LUI STRIGOI: ILIESCU

——Andrei-Iustin HOSSU——

La 3 Noembrie 1996 am trăit ceasul de extaz al ființei mele sufletești și trupești, după 7 ani de disperare și revoltă metafizică, morală și politică: victoria Libertății asupra Comunismului, victoria Spiritului asupra Bestiei, victoria nemuritorului Coposu asupra muritorului Iliescu.

La 19 Noembrie 1946 Poporul Român a ales Partidul Național Țărănesc pentru a-l omagia pe Părintele Patriei, Iuliu Maniu. La 3 Noembrie 1996 Poporul Român a ales Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat pentru a-l omagia postum pe ilustrul său urmaș continuator, martirul Corneliu Coposu.

La 3 Noembrie 1996 regimul Iliescu a fost înfrânt, dar nu încă zdrobit definitiv. Pentru aceasta, trebuia înlăturat Iliescu dela putere.

Duminică 17 Noembrie 1996, alegându-l pe creștin-democratul Emil Constantinescu ca Șef al Statului Român și măturându-l pe Iliescu - ultimul satrap stalinist și ultimul strigoi al comunismului din România -, Națiunea Română s'a întors în matca ei originară, regăsindu-se acasă în sine, în Europa. După ce rușinoasele alegeri din 1990 și 1992 m'au umplut de rușinea de a fi Român, glorioasele alegeri din 3 Noembrie și 17 Noembrie 1996 îmi umplu orgoliul național, mândria de a fi Român. Ieri s'a adeverit profeția creștinului Petre Țuțea rostită în închisoarea Aiud: Poporul Român este o Minune a lui Dumnezeu pe pământ!

ÎNSEMNĂRI DUPĂ ALEGERI

Urmare din pagina 1

este creată de Dumnezeu și apărată de El, și nu trebue să ne fie rușine de a afirma acest adevăr, chiar dacă mințile strâmte ale marxiștilor nu le pricep sub nici o formă.

La capătul unui sfârșit de drum și la capătul unui început de alt drum este nevoie să privim cu luciditate, într'o largă și cuprinzătoare perspectivă istorică, toate întâmplările din viața românească și să le cumpănim cu grijă și să le analizăm în toată structura lor interioară, pentru a desprinde firele istoriei și a înțelege toate semnificațiile care ne pot fi de folos în mersul mai departe al istoriei. Nu putem trece nepăsători, pentrucă întreaga existență națională a fost amenințată, toate valorile românești ale culturii și civilizației au fost denaturate, toate virtuțile sufletești au fost pângărite. Toată omenia specifică a fost aruncată la coșul de gunoi și toată demnitatea poporului a fost umilită și târîtă în noroi. Pe lângă toate acestea, sute de mii de ființe umane au fost ucise (dacă nu cumva milioane), și întregul patrimoniu material al țării a fost jefuit. Pe planul moral al ființării naționale, avem nevoie de o cutremurătoare răspundere, în fața lui Dumnezeu și a viitorului țării. De restabilire a unei oridini morale, fără de care nu există decât haos și prădăciune. Este nevoie să se întroneze o nouă ordine morală, creștină. Numai în această perspectivă se poate intui și visa un viitor românesc.

Astăzi poporul român trăiește momente de elevație sufletească și de mari speranțe, că viitorul îi aparține și s'a debarasat de toată barbaria, care a cotropit-o. A avut curajul să privească realitățile drept în față și să ia hotărîri epocale, de care vor pomeni toate generațiile viitoare, în răbojurile lor și vor genera alte realizări majore în comunitatea morală a acestui popor. AȘA A FOST SĂ FIE!

Ion HALMAGHI

CORUPȚIA, FACTOR DESTABILIZATOR AL SOCIETĂȚII

—Av. George VASU—

Un clasic al literaturii franceze, J.J. Rousseau, spunea că *"omul este născut bun, dar societatea îl corupe"*.

Sunt convins că acest adevăr este valabil și în vremurile noastre acum, când la sfârșitul veacului s'a frânt o societate, cea comunistă, și s'a născut una nouă. Aceasta are drept călăuză modelul democratic, dar totul se desfășoară după o manieră necunoscută istoriei de până acum. *"Face fiecare ce poate, cum poate, neinteresându-l restul membrilor societății"*, este ceea ce se numește *"homo homini lupus"*, adică omul este lup omului.

Dacă luăm starea societății dela începutul veacului al XX-lea, vom vedea că ideile și concepțiile oamenilor erau complet diferite de cele de acum. Este suficient să analizăm ***conceptul de onoare***.

Inainte de Primul Război Mondial (1914-1918), cuvântul ***onoare*** era sfânt pentru cel ce spunea *"pe cuvântul meu de onoare"*, care făcea un legământ sacru, care prefera moartea decât să-și piardă onoarea sau, după cum spuneau Latinii, *"malo mori, quam foedari"*.

După terminarea conflagrației mondiale, în perioada interbelică, *"legământul de onoare"* s'a menținut, deși într'o formă mai *"diluată"*, iar în epoca comunistă, timp de jumătate de secol, s'a aplicat principiul *"când nu există teamă, frică, onoarea și respectul dispar'* (nullus ubi timor, honor et reverentia cedunt).

După căderea sistemului comunist în lume și în special în România, oamenii nu mai cunosc conținutul și semnificația noțiunii de *"cuvânt de onoare"* și că omul care nu-și respectă cuvântul dat nu se poate bucura de onoare (falsus honore, caret honore). Onoarea este răsplata virtuții, după cum spune Cicero (honor est premium virtutis).

Integritatea morală, probitatea și corectitudinea au dispărut din conceptul social al societății dela sfârșitul secolului al XX-lea și începutul mileniului trei. Este păcat pentru generațiile care vin, deoarece nu au principii de conduită în societatea supercivilizată tehnic și foarte săracă moral.

O altă trăsătură a societății de azi este că fiecare vrea dreptate, deoarece numai acolo unde se aplică legea se face dreptate (ubi jus, ibi remedium). Deci justiția este un factor determinant al stabilității societății și prosperității ei. Rolul justiției este precumpănitor acum, în această perioadă în care fiecare individ vrea să devină bogat cu cât mai puțină muncă, dacă se poate chiar fără muncă, prin sustrageri, furturi, înșelăciune, corupție, etc. Ei bine, aceste fenomene trebue eradicate prin pedepse severe, deoarece este știut că *"frica păzește pepenii"*. Unde nu este teamă de lege, de pedeapsă, cetățenii sunt tentați să comită infracțiuni în dauna patrimoniului public, mai ales, și mai puțin în dauna celui privat, deoarece acesta este bine păzit, fiind mai restrâns ca întindere. Acum, după revoluția din 1989, *"avutul obștesc"* a devenit *"averea nimănui"*, acest avut fiind devastat, deoarece nu a fost păzit de infractorii de tot soiul, unii din obișnuință, alții din imitație sau hoți din întâmplare.

Furtul și corupția sunt infracțiunile cele mai răspândite în societatea românească postdecembristă, deoarece goana după o rapidă îmbogățire, fie ea și în dauna altora, a luat o mare amploare. Nu este rău că oamenii vor să se îmbogățească, deoarece acest lucru promovează progresul, ***dar este rău că vor să se îmbogățească în dauna altora, prin infracțiuni.***

Dacă definiția furtului este simplă, nu în același fel stau lucrurile cu noțiunea de corupție, pe care domnul ministru al Justiției, la un interviu la TV a evitat să o facă, în mod voit sau nu, lăsând să se înțeleagă că ***numai luarea de mită ar constitui corupția în concepția sa.***

Ei bine, după părerea mea, noțiunea de corupție acoperă o arie întinsă de infracțiuni din ***codul penal și legile penale de apărare a avutului obștesc, legi care sunt și astăzi în vigoare, nefiind abrogate.*** Astfel, este darea de mită, primirea de foloase necuvenite, traficul de influență și în general ***infracțiunile săvârșite de funcționarii publici*** sau orice alt salariat, în mod voit. Cu alte cuvinte, știind că încalcă legea privind îndatoririle de serviciu.

În general, infracțiunile de corupție reprezintă o manifestare antisocială, deoarece reprezintă un pericol social care aduce o atingere relațiilor sociale, a căror normală formare, dezvoltare și desfășurare nu sunt posibile fără apărarea bunului mers al activității instituțiilor publice și economice, prin asigurarea exercitării cu probitate de către funcționarii publici sau salariați a atribuțiilor ce le sunt încredințate și prin combaterea faptelor de venalitate ale acestora.

Faptele de corupție fac parte din grupa infracțiunilor care aduc atingere activității statului, organizațiilor economice și, în general, bunului mers al societății.

Luarea de mită este fapta funcționarului public sau a altui salariat care, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini sau a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle de serviciu, pretinde sau primește bani sau alte foloase necuvenite sau acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge.

Darea de mită este fapta persoanei care promite, oferă sau dă bani sau alte foloase necuvenite unui funcționar public sau salariat, în scopul ca acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească sau să întârzie îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu. Este o manifestare antisocială și care prezintă un grad ridicat de pericol social.

Traficul de influență este fapta persoanei care, având influență sau lăsând să se creadă că are influență asupra unui funcționar public sau asupra altui salariat, primește sau pretinde bani, sau alte foloase sau acceptă promisiuni sau daruri, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, pentru a determina pe acel funcționar sau salariat să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

Se pare că în perioada postdecembristă, traficul de influență este cea mai răspândită infracțiune, care se practică la toate nivelele societății și în toate straturile funcțiilor statului. Este clar că după dărâmarea comunismului, cei care au deținut funcții și demnități au căutat *"colaci de salvare"*, pentru a-și putea continua activitatea avută sub vechiul regim. Acest lucru s'a făcut adesea prin trafic de influență, în sensul că acel vizat să părăsească corabia puterii din motive cunoscute, intervenea pe lângă cei ce au luat puterea *"să pună o vorbă bună acolo sus"*, pentru ca persoana respectivă să fie menținută în serviciu. Și uite așa s'a generalizat traficul de influență în viața socială a țării noastre și va continua până când justiția va trece la ***eradicarea completă a corupției.***

ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC" UREAZĂ TUTUROR ROMÂNILOR

SĂRBĂTORI FERICITE !

NOAPTEA ALBĂ A ROMÂNIEI

—Gheorghe CÂRSTEA—

Duminică 17 Noembrie 1996. O zi mohorîtă de toamnă, în care Românii s'au prezentat din nou la urne pentru alegerea noului președinte al țării. În cursul zilei nu s'a făcut nici un pronostic în emisiunile de televiziune, anunțându-se doar ce procentaj din populație și-a exercitat dreptul la vot.

În noaptea de Duminică spre Luni, pe la orele 1-2, Televiziunea a început să anunțe victoria lui Emil Constantinescu. S'a anunțat că la Timișoara, populația se află în stradă. Apoi au apărut pe ecran imagini din Piața Universității din București. L-am trezit pe fiul meu și am plecat împreună spre centru. Era ora 2,20.

La capăt de linie, ca niciodată, erau 5-6 troleibuze. Cu unul din ele am mers până aproape de Calea Moșilor. Pe Mihai Bravu treceau în viteză mașini cu tricolorul românesc, cei din ele cântau și arătau semnul victoriei. Pe B-dul Carol, la fel, coloane de mașini treceau spre și dinspre Universitate. Ocupanții cântau și fluturau tricolorul.

În fața sediului PNȚCD, o mare mulțime se revărsa până dincolo de Piața Rosetti. Foarte multă poliție. Tinerii opriseră troleibuzele, cântând și dansând în fața lor. Șoferii îi priveau râzând. Am mers mai departe, până la Institutul de Arhitectură, până la Teatrul Național și Hotelul Intercontinental, tot spațiul era ocupat de lume.

După ce au venit dela Primăria Capitalei, din fața Cișmigiului, Emil Constantinescu cu cei ce-l însoțeau, a vorbit din balconul Universității. A vorbit și părintele Galeriu. Se transmitea muzică, versurile Golaniadei: *"Noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă / Până nu ne-om câștiga, libertatea noastră."* Entuziasmul și bucuria se vedeau pe fețele tuturor, tineri sau vârstnici. Am auzit tineri care exclamau *"Am scăpat de comunism!"* Polițiștii care erau cu zecile, se uitau descumpăniți. Nu mai aveau bastoane, nici pistoale și nici scuturi.

La ultima confruntare dintre Iliescu și Constantinescu la TVR, cineva a numărat pe străzile alăturate peste 17 autospeciale cu scutieri. În ei stătea forța neomului Iliescu, *"cinstit și sărac"*. Acest dictator sângeros, a luat legătură cu conducerea armatei, cerând ca la alegeri să fie scoase tancurile și transportoarele și să se tragă cu cartușe de manevră spre a intimida populația, pentra ca ei să câștige din nou. Dar șefii armatei n'au fost de acord.

Carul de reportaj al Televiziunii, prezent în Piața Universității în acea noapte, avea pe acoperișul său câțiva oameni care dansau și ei după muzica transmisă din balcon. Lumea din Piață își agita legăturile cu chei. Pe o mașină era așezată borna kilometrică *"O"* (zero) - zona liberă de neocomunism - Piața Universității.

Victoria lui Constantinescu a scos din nou Bucureștiul în stradă, era ca la revoluție, în Decembrie '89. Dar nu s'a tras și nu s'a mai murit. La Craiova, Bacău, Sibiu, Constanța și în alte orașe, populația a ieșit din case la aflarea acestei știri.

Așa a fost în România, în acea noapte albă, trăită de milioane de Români, bucuroși că au scăpat de noaptea totalitarismului și comunismului lungă de 50 de ani.

ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC" A DELEGAT PE DL. DORIN CRISTOLOVEANU DIN CLEVELAND, OHIO SĂ-L REPREZINTE ÎN CALITATE DE ZIARIST, LA ALEGERILE LOCALE DIN 3 NOEMBRIE 1996, LA BUCUREŞTI

Mai jos, publicăm reportajul întocmit de Dl. Cristoloveanu, la întoarcere:

PRESS
ROMANIAN VOICE
INCORPORATED
P.O.Box 4217 StationD, Hamilton
CANADA

Reporter's name: DORIN CRISTOLOVEANU
signature:

ROMÂNIA
BIROUL ELECTORAL CENTRAL
3 noiembrie 1996

PREŞEDINTE

CRISTOLOVEANU DORIN
Ziarist
ROMANIAN VOICE INC.
102

Pe data de 14 Octombrie a.c., am plecat din Cleveland, Ohio cu compania *"Lufthansa"* şi am ajuns în Bucureşti, la aeroportul Otopeni în ziua de 15 Octombrie.

Fiind reporter, nu am avut nici o problemă la intrarea în ţară, dimpotrivă toţi lucrătorii şi vameşii dela aeroport s'au arătat foarte binevoitori.

Prima impresie pe care mi-a produs'o noul Bucureşti a fost a unui stup de albine înainte de a roi. Grupuri de oameni discutând despre viitoarele alegeri, în special auzind necontenit numele lui Emil Constantinescu. Pe stradă lumea era veselă şi plină de speranţă. Datorită speranţei, Românii au învăţat să râdă.

În centru, dela Universitate până la Batiştei, străzile sunt pline de standuri de cărţi şi de anticariate. Iar acestea sunt pline de tineri, interesaţi în a citi cât mai mult, de a-şi potoli setea de apa de izvor care le-a lipsit atâta amar de timp.

Înainte de plecarea mea din America, Senatorul de Warren, Ohio, mă delegase ca monitor american pentru alegeri, pentru Bucureşti şi Transilvania. Datorită greutăţilor şi birocraţiei întâmpinate însă la Ambasada Americană, am preferat să reprezint doar *"Cuvântul Românesc"*.

A urmat o serie de trimiteri şi drumuri la LADO, la MAE, după care, în final, am obţinut ecusonul Biroului Electoral Central eliberat de Ministerul Afacerilor Externe.

În zilele premergătoare alegerilor, am făcut repetate vizite la cartierul general al Convenţiei Democrate Române - Dl. Emil Constantinescu şi la cel al Uniunii Social Democrate - Dl. Petre Roman.

Dl. Petre Roman şi Dl. Dorin Cristoloveanu

Atât Dl. Constantinescu cât şi Dl. Roman, fiind în plină campanie electorală, în bătălia cu fiara roşie, miau explicat politicos că nu-mi pot acorda un interviu acum, lucru perfect de înţeles, dar că după alegeri vor face acest lucru cu plăcere. Drept pentru care, o serie de interviuri cu aceşti doi lideri va urma în numerele viitoare ale ziarului Cuvântul Românesc.

Dl. Petre Roman, în cele câteva minute pe care totuşi mi le-a acordat, s'a arătat foarte satisfăcut de a sta de vorbă cu un reprezentant al ziarului *"Cuvântul Românesc"*, despre care s'a exprimat ca despre un ziar foarte bun şi a declarat că *"are nevoie de opinia bună a acestui ziar despre el, opinie din partea Românilor din afara ţării"*.

Apoi Dl. Roman mi-a sugerat să stau de vorbă cu Dl. Cunescu, vicepreşedintele Uniunii Social Democrate. Dl. Cunescu mi-a acordat un interviu axat pe întrebări şi răspunsuri la trei probleme importante: tezaurul României care este încă în Rusia, Monarhia, emigraţia şi redobândirea cetăţeniei române de către Românii stabiliţi în afara ţării. Răspunsurile D-lui Cunescu au demonstrat din plin că punctele Dumnealui de vedere în aceste subiecte sunt aceleaşi cu ale Românilor din afara ţării.

Până în ziua alegerilor, am fost martor al mai multor demonstraţii de stradă, unele în favoarea PDSR, iar altele în favoarea Convenţiei Democrate. În timpul unei demonstraţii, au avut loc diferite confruntări, ca de exmplu, un pedeserist văzându-mi ecusonul cu numele unui ziar din străinătate, m'a apostrofat, înjurându-mă şi spunând că au venit fasciştii să-l susţină pe Constantinescu. PDSR-istul a fost luat de poliţie.

La una dintre demonstraţiile simpatizanţilor Convenţiei Democrate, am auzit o serie de slogane, dar cel care mi s'a părut şi dureros şi comic în acelaşi timp a fost *"Încă patru ani cu Nelu, Şi ajungem toţi la Bellu"*.

În ziua alegerilor, 3 Noembrie, la ora 5.30 a.m. m'am prezentat la Secţia de votare nr.120-121, unde am fost lăsat să intru, ca ziarist.

La această secţie de votare, era masată toată media, în aşteptarea la vot a unor personalităţi ca: Ion Iliescu, Petre Roman, Silviu Brucan, Ilie Verdeţ, Virgil Măgureanu etc. Preşedintele secţiei de votare era un colonel de Securitate, după declaraţiile delegatei la Secţia de votare din partea Uniunii Social Democrate (Dl. Petre Roman). Colonelul în cauză m'a avizat de faptul că orice vreau să discut acolo, cu alegătorii, trebue să aibă avizul lui.

Chiar înainte de a începe alegerile, delegata UDS (P. Roman) mi-a atras atenţia că pe listele alegătorilor, Dl. Petre Roman nu figurează, în schimb este aşteptat la vot răposatul Ştefan Voitec. Am vrut să fotografiez această listă, dar domnul colonel s'a opus, foarte decis. De ce? Aceasta a fost prima fraudă, pe care am văzut-o, personal, după care, aşa cum ştiţi, a urmat o serie de fraude dezvăluite la diferite secţii de votare.

Pe la ora 7.30 a.m., a apărut Dl. Iliescu, însoţit de un anturaj bine asortat, printre care Dl. Adrian Năstase, Dl. Oliviu Gherman, Dl. Iosif Boda, Ioan Mircea Paşcu, Paul Dobrescu etc. (foarte încruntaţi) şi un mare număr de body-guards.

Am fost primul ziarist care a pus întrebări D-lui Iliescu, aceleaşi la care răspunsese şi Dl. Cunescu.

Dl. Ion Iliescu răspunzând întrebărilor D-lui Cristoloveanu

Răspunsurile total opuse, precipitate, sacadate ale D-lui Iliescu, cu zâmbetul forţat, mi-au demonstrat nesiguranţa sa, conştient că de această dată va pierde în alegeri.

Răspunsurile D-lui Iliescu, cu tezaurul nostru care era normal să fie protejat de Ruşi, cu Regele care poate să vină oricând în ţară ca persoană particulară (oare?) şi despre dragii de Români din emigraţie, au fost sucite şi răsucite în aşa fel încât Dl. Iliescu să cadă în picioare ca o pisică, indiferent de unde este aruncată.

Ultima întrebare, specială pentru Dl. Iliescu a fost: *"cu cine veţi vota?"* Întrebarea a supărat pe un body-guard, care m'a strâns puternic de braţ, scrâşnind printre dinţi: *"Cum v'aţi permis să-l întrebaţi pe Dl. preşedinte cu cine votează?"* Am înţeles repede mesajul.

Întrebările şi răspunsurile D-lui Iliescu au fost preluate imediat de mass-media din România şi publicate în presa din ţară.

Din răspunsurile date altor ziarişti, a rezultat că pentru Dl. Iliescu, pierderea alegerilor şi a scaunului dela Cotroceni *"nu reprezintă o tragedie"* şi că orice participant într'o competiţie (cea electorală) *"trebue să fie pregătit pentru toate alternativele"*. În ce priveşte preşedinţia Senatului, nu este sigur că l-ar interesa.

Mai târziu, a apărut şi Domnul Ilie Verdeţ, optimist, convins că în aceste alegeri PSM va primi mai multe voturi decât în 1992 şi care imediat a venit spre grupul de ziarişti în care eram, pentru a fi intervievat; dar atât ziariştii români din acest grup cât şi eu i-am replicat că nu suntem interesaţi în opiniile sau persoana dumnealui.

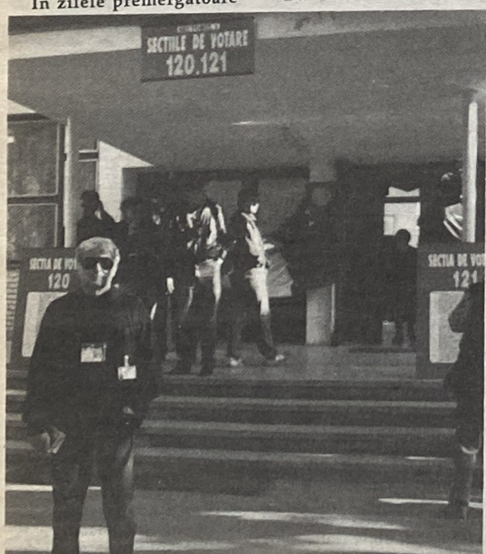
Înainte de ora 9.00 şi-a făcut apariţia şi Dl. Ion Raţiu, care şi-a exprimat părerea că se aşteaptă la fraude în defavoarea CDR.

Pe la ora 9.00 a apărut şi Dl. Virgil Măgureanu, cu o suită mai mică. El a fost imediat luat în primire de un alt reporter, cu întrebări legate de scandalul *"telefoanelor mârşave ale PDSR"*. Dl. Măgureanu a declarat că instituţia pe care o conduce avea cunoştinţă despre această murdărie, dar că această chestiune nu intră în preocupările SRI. De asemenea, întrebat despre scandalul fostului ministru francez al Apărării, Ch. Hernu, a declarat că *"vâlva creată aduce prejudicii României şi umbreşte eforturile noastre de integrare euroatlantică"*. Apoi am reuşit şi eu să-i pun întrebarea în legătură cu situaţia dosarelor Securităţii. Desigur că Dl. Măgureanu, care avea răspunsurile pregătite, ca de altfel toată suita guvernamentală, a dat vina pe Parlament, *"unde este ceva în neregulă"*. La care eu i-am replicat: *"cum, Dvs. care ştiţi şi când intră o muscă în ţară, nu ştiti ce neregulă e în Parlament?"*

Pe la ora 9.30 a sosit ca un vulpoi şiret şi Silviu Brucan, probabil venind dela piaţă, în trening şi cu o sacoşă în mână, să-şi aducă contribuţia personală la realizarea unui stat democrat, chiar înainte de cei 20 de ani pe care i-a prezis în 1990, cu mult sarcasm.

Dl. Brucan a fost tratat de ziarişti ca şi Dl. Verdeţ.

Sunt fericit că alt slogan al demonstranţilor pentru Convenţia Democrată Română s'a adeverit: *"Revelion fără Ion"*.

Dl. Dorin Cristoloveanu în faţa Secţiei de Votare Nr.120-121

Dl. Virgil Măgureanu răspunde D-lui Cristoloveanu

SCHIMBAREA LA FAŢĂ

Nicolae D. RUSU

"Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este împărăţia cerurilor!" (Matei 5.10)

Ca'n orice suflet de Român, bucuria mi-a fost nesfârşită căci iată, în marea milă a Sa, Dumnezeu pe care-L iubim şi'n care nu ne pierdem niciodată speranţa, şi-a întors din noi faţa către noi, oprindu-ne să alunecăm mai mult în prăpastia deznădejdii, salvându-ne încă odată dela dezastru.

Vă mărturisec că nu văd decât un semn dumnezeiesc în rezultatul recentelor alegeri, când Forţele Binelui au învins cu mijloace materiale infinit mai modeste, Forţele Răului cuibărite în Ţara noastră de mai bine de o jumătate de secol, cu ajutorul baionetelor ruseşti.

În urmă cu 7 ani, aceleaşi forţe retrograde au confiscat revoluţia tineretului român şi cu ajutorul unei lovituri de stat, despre care există acum nenumărate dovezi, omorînd mai bine de 1.000 de tineri, au acaparat puterea, s'au îmbogăţit prin furt, au distrus ţara material şi moral, devenind noii ciocoi avari, fără scrupule, scoţând ţara la mezat, mai rău ca fanarioţii. În acest sens, senatorul Şerban Săndulescu, autor şi Sorin Roşca Stănescu editor, au prezentat la Cluj primul volum al cărţii *"Decembrie '89 - Lovitura de stat a confiscat Revoluţia română"*. Nu este aici vorba dacă au fost 1.000, 2.000 sau 6.000 morţi; unul, numai unul singur să fi fost şi acela să fi fost copilul tău, ce-ai fi zis? Dar aşa, s'au amenajat cimitire în toate oraşele României, ca preţ al loviturii de stat prin care foştii nomenclaturişti au acaparat puterea, masacrând tineretul. Şi ce perspective avea atunci România! Iliescu, marele satrap, s'a grăbit atunci să încheie cu fosta URSS un tratat militar de aservire şi revânzare a Basarabiei. Cum însă URSS a dispărut, tratatul a devenit caduc, dar noul Iuda a lucrat clar împotriva intereselor naţionale româneşti, a celui mai scump ideal al său, Reîntregirea Ţării, ca preţ al intronării sale.

Nu pot să trec cu vederea şi un alt incident petrecut prin Decembrie '89; l-am văzut personal pe fostul Preşedinte Bush la televizor încurajând trupele ruseşti să intre în România; şi asta nu odată, ci de vreo 4 ori. Malta şi iarăşi Malta. Noroc cu Generalul Guşe, care a plătit cu viaţa faptul că s'a opus categoric. După mine, pentru acest gest, merită cel puţin un monument, iar familia să se bucure de onoruri de Stat. De ce spun asta? Pentrucă, iată, tratatul dela Malta se respectă şi este puţin probabil să intrăm în NATO, fără de care rămânem din nou la cheremul Ruşilor, fără garanţii teritoriale, Dumnezeu ştie cât timp.

Ziariştii care au susţinut că nu vom intra în NATO datorită regimului iliescian sunt puţin naivi, dacă nu şi mai rău, de rea credinţă. Căci iată o ştire de ultima oră: Daniel Fried, consilier al Casei Albe a primit o delegaţie de Români-americani prin care exilul românesc a înaintat o scrisoare cu mii de semnături, prin care se solicita sprijin pentru integrarea României în NATO. Potrivit D-lui Fried, intrarea României în NATO este puţin probabilă fără acordul Rusiei. *"Dacă pentru celelalte ţări acest acord nu este necesar (???), pentru România este"* a declarat un membru al delegaţiei. Poate cu alt val (dacă va mai fi vreunul). Am făcut aceste precizări pentrucă mâine, cine ştie, se vor găsi alţi naivi care vor spune că nu intrăm în NATO din cauză că nu avem încheiat un tratat cu Ucraiana, prin care, bineînţeles, România trebue să renunţe atât de facto cât şi de jure la teritoriile sale strămoşeşti. În acest ca, eu unul, prefer să rămânem pe dinafară.

Şi totuşi Dumnezeu şi-a întors faţa cărte noi, căci dacă şi alegerile din 3-17 Noembrie '96 le-ar fi câştigat tot ei, nu-i mai vedeam capăt prăbuşirii României în mileniul al 3-lea, iar Ţara noastră frumoasă ca un vis, cum nu mai e alta pe pământ, ar fi devenit o ţară de tip mafiot sud-american, unde orice forţă li s'ar fi opus, ar fi fost lichidată.

Am deplina convingere că suntem un popor ales de Dumnezeu, născut creştin din aluatul daco-roaman; de aceea suntem şi un miracol în istorie, căci de-atâtea ori eram pe cale să dispărem ca popor (vezi ocupaţia cumană, alungată de Mongoli), dar Dumnezeu nu ne-a lăsat.

Privind înapoi în istoria neamului, văd însă cât de mult am greşit. Căci iată, am avut o Românie reîntregită, pe care am pierdut-o datorită păcatelor noastre; am avut un tineret creştin, muncitor, pur şi cinstit, gata oricând de sacrificiu pentru idealurile şi binele neamului. Ce-au făcut guvernanţii de atunci, ca şi toţi ceilalţi ce-au urmat după ei, cu acest tineret? L-au îndepărtat, intemniţat, schingiuit, împuşcat, alungat în lumea largă, unde nu puţini dintre ei au ajuns oameni de mare prestigiu intelectual, de recunoaştere mondială. Câştig mare pentru ţările care i-au adoptat, pierdere încă şi mai mare pentru Ţară. De atunci, Dumnezeu şi-a întors faţa dela noi.

În schimb, noi nici astăzi nu-i recunoaştem, nu avem curajul adevărului; de frică nici nu-i mai amintim, nici pe ei, nici idealurile naţionale şi creştine de care au fost animaţi.

Şi până când n'o vom face, Dumnezeu, care-i în conştiinţa noastră, ne va ţine datori. Căci preţul de a cunoaşte şi a urma calea cea dreaptă, este de a-ţi recunoaşte cel puţin greşeala ca individ şi ca neam, de a aşeza la loc de cinste valorile autentice, ale celor ce s'au sacrificat pentru neamul românesc, unii rămaşi necunoscuţi până astăzi, pe care El, Bunul Dumnezeu îi mai ştie.

Prin anul 1990, un cunoscut basarabean îmi spunea: în euforia noastră, în condiţiile internaţionale create atunci, să fi avut şi voi un Druc şi Reîntregirea era făcută; ne desprindeam de URSS, aşa cum au făcut şi Ţările Baltice.

În ce priveşte viitorul fostului partid-stat PDSR, se fac tot felul de speculaţii. A fost un partid clientar, în care membrii săi erau uniţi numai prin pofta de îmbogăţire. Va dispărea aşa cum a apărut, pe neaşteptate când şi interesele lor nu vor mai coincide. Rămân însă cu o puternică forţă materială şi financiară, jefuită din avutul statului în această perioadă de 7 ani. Vor trebui să facă dovadă că au acumulat aceste bogăţii pe cale cinstită, dovadă, pe care după părerea mea, n'au cum s'o producă.

În ceea ce priveşte contractul de 200 zile cu România, deja se aud voci că noua conducere democratică nu-l va putea onora, oricâtă bunăvoinţă ar avea, din cauza sistemului legislativ încă în vigoare. In plus, Convenţia nu are bani ci dimpotrivă numai datorii de milioane de dolari moştenite din jaful celor 7 ani ai PDSR, ceea ce este perfect adevărat. Dl. Constantinescu a şi lansat ideea unui program de austeritate de sus în jos.

Dar aici, esenţialul este altceva. Nu termenul contează, ci ideea, scopul, dorinţa de schimbare, de înfăptuire a unei societăţi cu legi care să încurajeze munca şi cinstea, lucruri la care fostul regim nici nu s'a gândit vreodată.

Şi aici, aş veni cu unele sugestii, izvorîte din faptul că şi cel sărac trebue să trăiască decent, ba chiar el, talpa Ţării, este primul care trebue ajutat:

1. Să se înfăptuiască o adevărată reformă agrară, în care cca. 80% din pământ să se dea ţăranilor cu titlu de proprietate, nu numai în folosinţă; să fie încurajaţi în cumpărarea de unelte agricole pe credit;

2. Întreprinderile să se privatizeze pe sistem de acţiuni în care 40% să se dea gratuit muncitorilor care lucrează în ele, 40% să rămână în gestiunea Statului iar 20% să se pună la licitaţie pentru motorul particular;

3. Întrucât vor lipsi mijloacele financiare, iar inflaţia va fi galopantă, să se facă o reformă monetară, prin care să se scoată masa monetară dela toţi cei îmbogăţiţi în ultimi 7 ani. Totodată, să se facă apel la ajutorul marilor organisme internaţionale şi al marilor investitori din Vest;

4. Să se facă reforme adecvate şi să se depolitizeze Armata română, Sistemul de Securitate al Ţării şi Sistemul Jurisdicţional;

5. Introducerea istoriei adevărate în şcoli, cu un inalt grad de insufleţire a patriotismului la Românii de toate vârstele, începând cu preşcolarii;

6. Crearea unui Minister pentru apărarea intereselor Românilor din zonele limitrofe României şi Balcani, având ca scop declarat clar şi răspicat Reîntregirea Ţării;

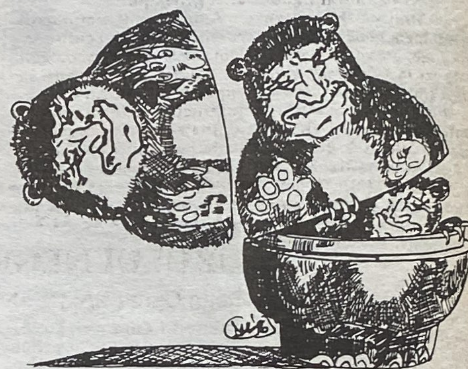
7. Să se introducă religia la toate clasele de învăţământ, căci *"Nimic nu se poate fără Dumnezeu"*.

Apărarea intereselor româneşti permanent şi pretutindeni este o sarcină care trebue să ne preocupe pe fiecare dintre noi, oriunde ne-am găsi.

Neamul nostru începe o viaţă nouă, plină de speranţă. Poporul român va trebui să lupte pentru refacerea morală şi economică a Ţării, pentru integrarea sa în structurile NATO şi Uniunea Europeană, pentru realizarea celui mai scump ideal, Reîntregirea Ţării, în deplină concordanţă cu interesele sale.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

„MATRIOŞKA"

SFÂRŞITUL VĂCĂROIELEI

Ionel RĂDULESCU

După patru ani de supunere oarbă, într'o unanimitate de monolit, maşina de vot a PCR-ului (partid părinte, deghizat în PDSR, PUNR, PSM, PRM, PDAR) şi-a încheiat cu brio misia, şi-a îndeplinit sarcinile de sus, votând legi strâmbe, la comanda Cotroceanului şi amânând legi esenţiale pentru mersul actual al reformei. Câţeii parlamentari ai Procesului veşnic s'au mutat apoi pe stâlpi, recandidând la ciolanul noii legislaturi. Din cei 484 de parlamentari aleşi la 27 Septembrie '92, majoritatea au dovedit că n'au avut nici cea mai vagă chemare pentru o asemenea înaltă responsabilitate civică. În schimb s'au ajuns, sunt cocă de bani şi de averi, au vile, maşini de lux, societăţi private, fac parte din AGA, de unde şi-au luat şpaga, au strigat slogane demagogice pentru a-şi menţine fotoliile parlamentare. Aceleaşi figuri greţoase, îmbuibate şi arogane, de Văcari şi Văcăroi, Funari şi Vadimi corupţi şi mincinoşi au promis marea şi sarea, spre a-şi conserva imunitatea parlamentară pe încă patru ani. Iliescu s'a instalat în capul capilor corupţiei şi al hoţiei din România, după lovitura de stat din 22 Decembrie 1989, când a preluat sceptrul Secretarului şi a pârjolit ţara, cu foametea şi sărăcia. *"Spune-mi cu cine te aduni, ca să-ţi spun cine eşti!"* zice vorba românească din moşi-strămoşi. Maşina de vot din Parlament, programată de Ilici Iliescu, a menţinut la putere patru ani guvernul antinaţional Văcăroiu (precum Ceauşescu şi al său Verdeţ, fost şi actual!!) încurajând mafia politică şi pe cea ţigănească, foştii criminali îmbuibaţi din secu şi activiştii de rang înalt ai pecereului, deveniţi miliardari peste noapte.

După şapte ani de umilinţe, regimul Iliescu a încercat o nouă fraudă electorală de proporţii, pentru a nu ajunge în spatele gratiilor şi a marca 50 de ani de la acel catastrofal Noembrie 1946. Atunci, Ţara Românească a spus adio normalităţii, fiind întemniţată forţat în iadul bolşevic, de către brucanii, bârlădenii, verdeţii şi ilieştii de astăzi!!

Acum, la încheierea mandatului, constatăm că Guvernoiul Iliescu a administrat sărăcia naţională (generată de el) numai prin hotărîri şi ordonanţe peste capul Legislativului şi nu prin legi. Sau a promovat unele legi care le-au încălcat pe altele!! Aşa s'a ajuns la împuternicirea BNR-ului de a da *"împrumuturi de ultimă instanţă"* pentru falimentalele Credit Bank şi Dacia Felix, chipurile pentru a restabili încrederea oamenilor în bănci! În realitate era vorba de câştigarea câtorva sute de mii de voturi din partea milionarilor deponenţi, deşi BNR nu-i societate bancară şi nu are dreptul să acorde credite celor două bănci. Sfidând sărăcia naţională, parlamentarii roşii au aprobat introducerea sistemului paneuropean de telefoane mobilă digitală GMS, cu taxa de licenţă pe zece ani de 50 milioane dolari!

Se încheie astfel şapte ani de comunism parlamentar dezastruos, într'o democraţie iliesciană mai mult decât originală. România s'a aflat în ultimile luni pe un vulcan noroios, care a erupt, clica de căpătuiţi de sub umbrela Iliescului şi-a apărat cu dinţii poziţiile ocupate prin fraudă. Scadenţa a venit. Este momentul încheierii socotelilor, este momentul unui nou început, lipsit de ilieşti, brucani, văcăroi, văcari etc.

ULTIMII PROFITORI AI MINCIUNII ŞI CRIMEI

—Radu DUNĂREANU—

La început a fost colaboraţionismul şi trădarea.

Intelectualii mai în vârstă, mai ales scriitorii, infectaţi cu principiul dela 23 August al partidelor istorice, acela al *salvării a ceea ce se mai putea salva*, au sărit în căruţa ocupantului comunist, pretinzând că s'au convertit la marxism şi că *lumina vine dela Răsărit*, cum a zis penibilul Sadoveanu. Unii, ca să probeze că ideologia *nouă* le-a intrat în sânge, au versificat, ca Arghezi în *Cântarea Omului*, lozincile marxiste.

Alţii, fără talente intelectuale deosebite, au ales să trădeze interesele ţării, de dragul unei vilişoare la Şosea şi a unui titlu pompos, ca Groza, Parhon, Maurer, Pătrăşcanu şi alţii.

Pe parcursul deceniilor, rândurile lor s'au îngroşat cu o nouă generaţie de servanţi al comunismului, Români sau din categoria minorităţilor, care au infestat viaţa noastră culturală şi socială şi au otrăvit sufletele generaţiei mele şi ale altor generaţii.

Apoi a venit simptomul corabiei care se scufundă. Din cauza aceasta şobolanii cu relaţii au început să fugă. N'a fost numai un instinct de conservare, ci abilitatea de a întrevedea că nu se mai putea profita, în curând, de pe urma minciunii şi a crimei. Mulţi îşi aduceau aminte că nu au sânge de Român şi migrau spre ţări mai calde, uitând că au profitat ani în şir tocmai pentrucă, nefiind Români, pretindeau că ar fi fost persecutaţi...

Cea mai spectaculoasă defectare culturală a fost aceea lui Petru Dumitriu, la începutul anilor şaizeci, cel cu *Drum fără pulbere* şi *Cronică de familie*. Au ajuns în Vest cu intenţia de a *mânca icre cu lingura şi a bea şampanie*, cum a recunoscut foarte recent, a uitat cum lingea ciubotele lui Dej şi se pare că a comis o nouă carte contra fostului stăpân, *Regele George şi fiicele sale.*

Aş zice că, din punct de vedere cultural, fuga lui Dumitriu a fost la fel de importantă, mutatis mutandis, ca şi aceea a lui Pacepa, din punct de vedere politic.

O parte din cei căzuţi în disgraţia stăpânului comunist, din diferite motive de *mâncătorie* internă între ei, au început să cocheteze cu un nou termen: disidenţa. După ce au profitat ani în şir, simţind că sfârşitul sistemului se apropie, au început să-şi măsluiască o nouă biografie, din care să reiasă mai târziu, cum că, dragă Doamne, ei s'au opus într'un fel sau altul. Aşa a apărut mitul disidenţei lui Deşliu şi al altora, mergând până la penibilul Constantin Pârvulescu, senilul Voitec sau trădătorul Silviu Brucan.

A treia etapă de dezintegrare a fost aceea a patriotismului desuet şi ridicol, de după căderea lui Ceauşescu.

Aşa a început să se profileze şovinismul lui Barbu, Vadim Tudor, Patrian Lătrărescu şi alţii ca ei. Cel care a comis filme contra patrioţilor naţionalişti, mă refer la Sergiu Nicolaescu, a devenit peste noapte creştin şi a militat pentru iertare, cum a făcut şi perenialul zâmbăreţ, uns de neocomunism preşedinte şi obsedat de a ţine puterea timp de şapte ani.

Dar cel mai trist lucru este că tocmai acei care au colaborat la distrugerea libertăţii fizice şi de conştiinţă, după căderea dictaturii s'au prevalat de principiile democratice şi au înflorit financiar mai ales, dar şi politic, în dauna unei ţări întregi, adusă de ei la limita de jos a pauperităţii.

După ce au înjosit un popor prin minciună şi teroare, acum profită de principiile democratice pentru a nu fi traşi la răspundere pentru crimele lor trecute contra poporului român. Au ajuns şefi de partide (ca Verdeţ şi alţii) la care foştii comunişti aderează şi încă îi votează, se bucură de imunităţi parlamentare, sunt membri în senat şi fac tot posibilul, folosind pârghiile parlamentare democratice, să încetinească revenirea ţării la structurile ei normale, aşa cum au fost înainte de comunismul de import. Cei de mai redusă publicitate, ca foştii activişti şi securişti, înţelegând *mersul istoriei*, aşa cum au învăţat la şcolile de marxism, s'au reprofilat şi au devenit oameni de afaceri cu conturi bancare de milioane, ca urmare a capitalului dosit cu grijă de pe vremea când erau lipitori politice oficiale. Şi sunt greu de detectat. Mai ales securiştii care, după obiceiul sistemului, aveau cel puţin două identităţi oficiale. (Zilele acestea un prieten îmi povestea că a văzut o fotografie dela o recepţie diplomatică, unde era menţionat şi ambasadorul, să zicem, Popescu. Prietenul poate jura cu mâna pe inimă că a cunoscut personajul în ţară, dar pe vremea aceea avea numele de, să zicem, Ionescu...)

Foştii profitori ai crimei acum profită de democraţie. Scriu cărţi în care se disculpă, ca Filip Teodorescu, cel care i-a luat locul lui Pacepa. Chiar şi Pacepa, care nu putea fi *lacrima Cristi* şi în acelaşi timp securist şi care omite să ne povestească pe ce cadavre, figurativ vorbind, a călcat în procesul de a se menţine acolo unde a fost, a mai scris o carte, *Moştenirea Kremlinului*, în timp ce hârtie pentru cărţile celor care ***realmente*** au suferit, se găseşte foarte greu.

Cei care au fugit la timp sau migrat ***legal*** la timp, unii dintre ei se întorc ca să profite de democraţie, uitând ce au făcut ca să o oprime, decenii la rând.

Un caz revoltător este cel al aceluiaşi Petru Dumitriu menţionat mai sus. Îmi scrie prietenul Alexandru Mihalcea *(Jurnal de Ocnă)* că l-a văzut pe scriitor pe întâi Octombrie, la televizor, purtând o discuţie liberă, la taifas cu *"un tânăr spilcuit"*. Mihalcea îl descrie ca pe un *"individ vârstnic, sastisit, cu acel - je ne sais quoi - nu de esenţă romantică ci vestimentară şi comportamentală care-l diferenţiază pe insul trăit îndelung în Occident, de un Valah ca mine"*. Mihalcea şi-a amintit atunci de porcăriile scrise de Dumitriu în *Drum fără pulbere*, de felul cum l-a înfierat cu *mânie proletară* pe Pasternak, atunci când acesta a luat premiul Nobel, de faptul că *"a băgat, cu neruşinare, în buzunar, onorariul cuvenit lui Vinea pentru o traducere pe care acesta i-o dăduse s'o semneze Dumitriu, pentrucă traducătorul nu avea drept de semnătură..."* În timpul emisiei, Mihalcea l-a întrebat la telefon dacă îşi mai aminteşte şi ce a scris despre deţinuţii politici dela Canal şi de motto-ul folosit din Danton *(Dar oare poţi lua patria pe tălpile pantofilor?)*. Dumitriu a mimat uitarea, apoi şi-a amintit că a *scris ceva urît*, dar a justificat că *aşa era pe atunci...*

Se pare că se întorc şobolanii, pentrucă acum corabia s'a salvat...

•••

Scriam cu tristeţe cele de mai sus aflând rezultatele alegerilor din luna Noembrie.

Sigur că ne bucurăm cu toţii pentru reuşita democraţiei în România, aşa firavă cum este ea la început. Ne bucurăm că neocomunismul, după şapte ani de alt jaf deghizat, a pierdut terenul de a se mai consolida şi pe mai departe. Sper ca ţara să vadă pentru ultima dată, la televizor, zâmbetul perfid al preşedintelui Ilici care, cu toate maşinaţiile de culise, nu a mai putut înşela încă odată poporul acela năpăstuit de partidul lui, timp de peste patru decenii şi nu mai poate aduce minerii pentru salvarea democraţiei *lui.*

Ceea ce mă îngrijorează este faptul că toţi aceşti foşti beneficiari ai minciunii şi ai terorii, se vor remachia, vor schimba măştile, (poate şi numele) şi vor deveni aparent onorabili oameni de afaceri. Există tendinţa fals creştină de a uita şi a trece sub tăcere crimele trecutului. Lăsându-i pe aceşti profitori să se lăfăiască, culegând roadele financiare ale crimelor lor, este ca şi cum un ucigaş care are la activ sute de victime, ar scrie cărţi şi ar face filme despre faptele sale, îmbogăţindu-se.

De aceea, sper că noua legislatură, noul guvern de coaliţie democratică, vor avea înţelepciunea ca, respectând principiile democratice, să găsească o soluţie care să oprească pe aceşti profitori. Să se treacă, în sfârşit, la confiscarea tuturor bunurilor mobile şi imobile ale fostului pecere şi ale filialelor lui deghizate sub diferite nume. Să se restituie proprietarilor de drept toate bunurile acaparate prin abuz şi jaf, în timpul fostei dictaturi. Să avem o societate bazată pe proprietatea privată şi a respectului neabătut pentru ea. Şi, cu puţin efort, să oprească reintrarea şobolanilor în cetate.

Noul guvern să nu uite că foştii comunişti, încă stând în umbră, dacă nu va fi perfect, vor spune: *noi am plecat dela putere, dar voi ce aţi realizat?* În felul acesta vor spera să înşele din nou speranţele unei ţări mereu înşelate, pe care ei au dus-o aproape în pragul nefiinţei.

Noul parlament şi guvern au o misiune extraordinară şi complicată, unii vor zice cu răutate, chiar imposibil de realizat.

Şi despre Hercule s'a zis la fel şi totuşi el a curăţat, definitiv, grajdurile lui Augias.

Să urăm noului guvern succes şi o putere istorică ce poate depăşi chiar şi echivalentul herculean.

AGONIE ŞI EXTAZ ÎN CAPITALA AURULUI NEGRU

—Florin Oprea SĂLCEANU—

Mizeria socială şi economică pe care a creat-o partidul foştilor şi actualilor comunişti, care se ascund sub sigla *"pdsr"*, nu are precedent, dar nu se ştie cu precizie când se va reuşi *"asanarea"* ei. Călătorul străin, intrat pe neaşteptate în capitala aurului negru, va simţi lovitura dezorientării pe deplin. Năucit de mizeria şi suferinţa ce s'au întipărit pe chipurile oamenilor, nu îşi va reveni imediat, decât după părăsirea oraşului. Şi, cu siguranţă, nu va înţelege decât puţin prin ce lume a trecut şi va face în schimb efortul să uite, spunându-şi că a trăit un coşmar aevea, sau câteva zile trăite într'o lume ieşită dintr'un asediu premeditat.

Capitala aurului negru s'a transformat în aceşti ani de genocid pedeserist ca niciodată. Străzile sunt pline de gropi în asfalt, gunoaiele şi praful zac pe trotuare, canalizarea este înfundată, clădirile au căpătat un aer cenuşiu emanând înspre cer şi în jur mizerie, tristeţe, suferinţă. Oamenii care locuiesc în ele sunt temători, cu chipurile livide şi privirile încărcate de întrebări. Nimic şi nimeni nu-i mai poate apropia de siguranţa zilei de mâine, să le dea puterea de a se bucura, de a fi apropiaţi, primitori şi gata oricând să ajute la nevoie pe alţi oameni. Neîncrederea a devenit supremă. De fapt, asta au urmărit marii *"politicieni"* pedeserişti: să distrugă ultima scânteie de omenie şi optimism. Procesul anihilării fiinţei umane, de fiinţă cu toate drepturile, a fost îndeplinit. Ploieştii a trecut în umbră, odată cu zeci de mii de oameni.

Fiind unul dintre cele mai industrializate oraşe ale României, efectul de stopare economică şi-a atins 75% din scop. Şi asta, cu ajutorul *"directivelor roşii"* de subteran ale marilor *patrihoţi*, încadraţi în camarila pedeseristă dela centru, încurajaţi fără perdea de către marele *"patriot kaghebist"*.

Toate centrele industriale au fost la cheremul jefuitorilor, au tras miliarde, au disipat siguranţa existenţială a sute de mii de oameni, reuşind să le stingă în suflete speranţele. Tineretul este debusolat, caută să plece spre alte orizonturi ale planetei. Sunt martorul unor strigăte de disperare venite din partea a mii de tineri. Mulţi m'au întrebat şi continuă să mă întrebe ce este de făcut, ce trebue să facă pentru a scăpa de cancerul pedeserizării. Mi-au cerut să-i ajut. Le-am spus că trebue să se organizeze într'un veritabil partid de dreapta, care să aibă sprijin puternic pe Dreptate, Justiţie şi pe esenţa curată a românismului. Numai ei sunt capabili să dea viaţă la ceea ce şi-a dorit Românul din totdeauna. Mi-au confirmat că o vor face, că vremea este în favoarea lor. Le-am dorit succes. Rămâne de văzut dacă idealul lor se va împlini. Trebue. De ei depinde totul ca ROMÂNIA să nu mai fie MAMA DE PRIPAS pentru scursorile sociale venite din cele patru colţuri ale lumii. Trăiesc cu sentimentul că Ploieştii va deveni un mare centru politic, autentic, pentru împlinirea dorului de veacuri al Românilor.

Ravagiile făcute de comuniştii strânşi sub sigla *"pdsr"* vor fi stinse şi viaţa românească va intra pe făgaşul onoarei şi moralei româneşti. Capitala aurului negru va respira un alt aer, va fi o deschidere totală către binefacerile civilizaţiei. Miracolul românesc va înmuguri într'o fantastică înflorire, pentru a se împlini ca fruct.

Rămâne de văzut cât va mai dura această agonie pedeseristă. Dacă ei vor fi cei de dirijează punctele strategice ale vieţii economice-social-financiar, atunci este posibil ca mizeria existenţială să copleşească totul. Să ia amploare sărăcia şi mizeria, injustiţia şi negarea libertăţii tuturor oamenilor. Pedeseriştii, mai ieri aplaudaci şi gângavi ai conceptelor totalitarismului, azi mari sforari, afacerişti şi venali latifundiari, vor continua să sape mormântul democraţiei firave. Ei au tot interesul ca aceasta să nu fie pusă în drepturi. Numai privind în jurul Ploieştilor, iese în evidenţă semnele terorii. Cu fiecare zi care trece, acestea sunt tot mai dure, că există o forţă ascunsă care pregăteşte ceva, o lovitură la scară mare. Teama pluteşte în voie peste capitala aurului negru. Sunt martorul unui oraş care se pregăteşte să moară şi este împins conştient de mafia ascunsă şi vizibilă spre distrugere, spre acapararea bogăţiilor lui. Cum să nu fie revoltat cetăţeanul de rând de faptul că în plină zi se întâlneşte cu fostul prefect de Prahova, nedezminţit pedeserist, care a avut marea îndrăzneală să sfideze chiar Constituţia României, vânzând unor parteneri străini un patent de mare importanţă naţională şi a făcut tratative pentru vânzarea patentului industrial prin faxul biroului prefectural? Cum să fie de iertat astfel de oameni care au terfelit legea şi Siguranţa Naţională şi au rămas nepedepsiţi datorită ocrotirii exprese a *"emanatului"*?

Ce percept moral îl mai poate salva pe omul cinstit şi care a ajuns să fie masacrat de suferinţa socială şi economică, de lipsa speranţei în ziua de mâine, când chiar în plin centrul oraşului Ploieşti, fostul prefect trădător de ţară şi-a deschis o sucursală a băncii BANCOREX şi continuă să se bucure de avantajele pedeserismului? Cum poate să fie lăsat în libertate un astfel de individ şi atâţia alţii pe lângă el, care şi-au găsit *"ocrotire"* în pedeserism?

Pedeserismul a fost o mare pacoste pentru capitala aurului negru. A fost şi continuă să fie puşculiţa cu bani a actualilor potentaţi pedeserişti. De aceea mizeria şi suferinţa socială şi economică s'au cronicizat peste viaţa atât de vie a oraşului. Investitorii străini vin şi deschid în mers de melc mici întreprinderi şi pleacă jenaţi de grija că investiţia lor nu are şanse de viitor, pentrucă este deja luată în *"vizor"* de marii mafioţi.

Speranţa că Ploieştii nu va sucomba din punct de vedere economic stă în generaţiile de tineri care s'au trezit şi ştiu de unde bate vântul cel rău, care este valoarea Democraţiei autentice.

Apocalipsul de-acum va fi într'o zi anihilat de forţele Binelui, de nevoia înnoirii, progresului, renaşterii economice a Ploieştilor. Tinereţea va triumfa şi oraşul va fi cel ce trebue să fie: capitala aurului negru, capitala tuturor posibilităţilor, unde Justiţia îşi face datoria, inclusiv toate drepturile oamenilor.

NESTEMATE DIN TEZAURUL COLINDEI ROMÂNEŞTI

Erast CĂLINESCU

Etnologul şi muzicologul G. Breazul a surprins opinia publică românească şi specialiştii străini, prin publicarea, în anul 1938, a celei mai bogate culegeri de "*Colinde*" româneşti.

În cuvântul său *"de lămurire"*, autorul spune că aceste cântece de sărbătoare sunt *"izvorîte din preaplinul inimii Românului, având menirea să aducă mângâiere şi desfătare sufletească obştei celei de-un sânge şi de-o lege"*.

Colinda românească propriu-zisă este cântecul care vesteşte naşterea Mântuitorului nostru, semănând bucurie dela casă la casă, dela familie la familie. *"Sus, boieri, nu mai dormiţi, / O leroi, Doamne, / Vremea e să vă gătiţi, / Casa să v'o măturaţi, / Masa să v'o încărcaţi. // Nu dormiţi în astă seară, / Ci şedeţi la priveghează; / S'aşteptăm pe Domnul Sfântu, / Ca să vie pe pământu. // Tuturor ce sunt în casă / Şi se veselesc la masă, / Să le dea Cristos de toate, / Bucurie, sănătate."* (Colindă din Muntenia).

În acest timp, dela portiţă, se aud alţi clopoţei, alţi colindători, care vestesc Evenimentul, în toată măreţia Sa: *"Mărire'ntru cele'nalte, / Toate stelele să salte; / Salte cerul şi pământul, / Laudă-se tot Cuvântul. / Întru cei de sus mărire, / La oameni bună'nvoire. / Pe pământ să fie pace, / Cu minunea ce se face. // Toţi să-L lăudăm, cântându-L Şi prea binecuvântându-L, / Pe Cela ce ne arată / Lumina cea ne'nserată. // Că s'a născut, mult sfinţită, / Sămânţa cea răsărită / Din a Duhului Sfânt rouă, / Mult folositoare nouă. // Din brazda cea nearată, / Din Maria Prea-curată, / Ce este Iisus Cristos, / Domnul, lumii de folos."* (Colindă din Muntenia).

Alt mănunchi de copii, din Ardeal, de astă dată, cheamă gazdele să vadă Minunea. *"Hai, cu toţii să suim, / Hoialar şi-a lărui, Doamne, / La oraşul Viflaim. // Că acolo nu e nime / Numa-o fată, fecioriţă. // Fată eşti şi fat'ai fost / Şi-ai dat ţâţă la Cristos. // Şi te-ai îmbrăcat în soare/ Şi ţii luna sub picioare."* Descoperim în aceste versuri simple şi curate, o reprezentare universală: imaginea Maicii Domnului cu un corn de lună sub picioare, ca şi *"Nuestra Senora de Guadalupe"*, în apariţia Sa din anul 1531.

Nou Născut, trimis de Dumnezeu-Tatăl, pe pământ, este cântat cu deosebită gingăşie, într'o colindă de copil, din Muntenia. *"Dumnezeu cel mititel, / Mititel şi'nfăşeţel. // Faşă albă de mătasă, / Să-i fie moale la oasă. // Cu scuticul de fuior, / Moale pentru trupuşor. // Cu chitia de bumbac, / Să-i fie moale la cap. // Ce-i în vârful chitiuţei? (bis) // Este-o piatră nestimată, / Ce plăteşte ţara toată. // Ţarigrad pe jumătate, / Rusalim a treia parte. // S'a sculat o cuconiţă / Şi-a aprins o lumeniţă. // Şi-a cătat într'o läduţă / Şi mi-a dat o părăluţă. // S'a sculat un coconaş / Şi-a aprins un fănăraş. // Şi-a căutat în chimeraş / Şi mi-a dat un gălbinaş. // M'am închinat sănătate, / Ce-i mai bună decât toate"*.

Evenimentul Naşterii minunate a lui Iisus este resimţit, însă nu numai de omenire, ci de întreg *"lucrul mâinilor lui Dumnezeu"*, de întreaga fire. O mărturiseşte şi această colindă de vânătoare din Ardeal, în care arma ucigătoare se schimbă, prin Puterea acestei minuni, în Semnul mântuirii neamului omenesc. *"Vânătorii lui Crăciun / Hoi Lerui, Doamne, / Au purces din zori la drum. / În poiana muntelui, / Iasă cerbul Domnului, / Cu coarnele rămurite, / Cu miţele aurite. / Ho-ho-ho! Nu vă'narmaţi, / Nice nu mă săgetaţi; / Că pe cer azi s'a ivit / Un luceafăr strălucit. / Că astăzi Fiul cel sfânt, / Pace-aduce pe pământ. / Sânge astăzi să nu curgă, / Lacrimi, azi, să nu se scurgă. / Vânătorii îmi cădeau / În genunchi şi se rugau, / Câinii toţi îi adunau, / Din săgeţi, cruce făceau."*

Iată şi o frumoasă colindă din Basarabia, care se adresează, în mod direct, lui Iisus, preamărindu-L pentru Harul pe care ni l-a adus, venind pe pământ. *"O, Iisuse, lume dulce, / O, Iisuse, lume dulce. / Te-ai spăşit pe Sfânta Cruce / Şi te-ai dat în chip de rob / Şi ne-ai scos pe noi din foc. / Şi te-ai dat în chip de slugă, / Şi ne-ai scos pe noi din muncă. / Şi te-ai dat în chip de-argat, / Şi ne-ai scos pe noi din iad. / Doamne Iisuse Cristoase, / Tu eşti rază prea frumoasă / Şi soare prea luminos. / Iar naşterea lui Cristos / Să ne fie de folos."*

Dar, oare ce aduc colindătorii, odată cu Vestea cea mare, în casele gospodarilor? Ne-o spune o colindă din Ardeal. *"Veseleşte-te Domn Bun, / Florile dalbe, flori de măr, / Că vă vin şi junii buni. / Junii buni, colindători, / Ciocănind pe la chietori. / Aşa mândri'mpodobiţi, / Cum sunt pomii înfloriţi. / Cât în casă au venit, / Casa toat's'a veselit. / Daru ce-şi aducu? / Crucea sfântă'n mâna stângă, / Şi de-a dreapta, busuiocu, / Şi la brâu un spic de grâu. / La pieptare, trandafiru. / Daru cui l-or dare? / Cruce-or da bătrâniloru, / Trandafiru' detiloru, / Busuioc feciorilor, / Grâu' or da câmpuriloru."*

În sfârşit, aproape fiecare colindă se termină printr'o frumoasă urare, de viaţă şi de sănătate, pentru familia gazdei. *"Streşină de mintă creaţă, / Râurel de ploaie, / Da-v'ar Dumnezeu viaţă / Şi 'a mulţi ani să trăiţi, / Ca florile să'nfloriţi. // Streşină de busuioc, / Da-v'ar Dumnezeu noroc; / Ca stejarul să'nverziţi / Şi ca el să'mbătrâniţi."*

•••

Nestematele din tezaurul colindei româneşti sunt nenumărate. În grija sa pentru păstrarea tradiţiilor noastre, G. Breazul rosteşte o chemare care este şi va fi mereu, de actualitate: *"Îndemnăm cu toată căldura, mai ales pe cei mai mari, ca să înveţe pe cei mai mici, să cânte colindele. Căci nu e datorie românească mai vrednică de a fi îndeplinită şi nu e osteneală mai de folos, decât ca să facem părtaşi pe cei mai tineri, pe cei ce vin după noi, de bunurile sufleteşti moştenite din vechime, să li le predăm lor ca pe o zestre de mare preţ. Iar zestre mai de preţ nu e alta, ca averea de cuget şi simţire, închisă şi păstrată cu sfânta grije, de-a lungul vremurilor, în adâncurile sufletului românesc şi creştinesc al moşilor şi strămoşilor noştri."*

• Toată recunoştinţa noastră Editurii Fundaţiei Culturale Române, pentru opera de cultură românească pe care o constituie retipărirea fidelă şi publicarea volumului *"Colinde"* de G. Breazul, ilustrată de Demian şi cu o postfaţă de Titus Moisescu.

ZIORILE

"Voi ziori de ziuă,
Voi ziori de zi!
Oi, leroi, da lerui Doamne!
Ce vă, voi, grăbiţi?
Nu vă prefiraţi,
Nici vă revărsaţi!
Că noi n'am durmit,
Nici am hodinit.
Că noi n'am somnat,
Ci am tot umblat
Şi ne-am colindat:
Pe cei munţi cărunţi
Cu brăchii mărunţi,
Tot pe vârfi înalţi
Şi pe văi adânci.
Prin cele vâlcele,
Prin cele sătcele
Tot din sat în sat
Şi din vad în vad,
Tot din cură'n cură
şi din mură'n mură
Tot din casă'n casă
Şi din masă'n masă.
Da'ntr'o vale-adâncă
Noi ce-am desluşit
Şi ce-am auzit?
Cocoş gai cântând,
Clopote trăgând,
Toaca'n cer tocând.
Da'ntr'un vârf de munte,
Noi ce am văzut
Şi ce-am cunoscut?
Tot doi vulturi surii
Din aripi bătând,
Din ciocuri ciocnind.
Doi vulturi suri,
Muşcându-se'n guri,
De cioc încleştaţi,
De coade 'nnodaţi.
Da'pe ce se mâncă?
Pe-o cunună sântă.
Da' pe ce se bat?
Tot p'un fulg de aur...
Voinici ce făceară?
Ei că s'afirară,
Peste munţi treceară,
Vulturi săgetară,
Cununa apucară
Şi cel fulg de aur...
Iar noi buni cetaşi,
Cetaşi preucaşi,
Cea cunună sântă
Şi cel fulg de aur,
Noi că le luarăm.
Şi noi că dădurăm
Cununa la fete,
Să le maritäm,
Fulgul la băieţi,
Ca să-i însurăm.
Oi, leroi, da lerui Doamne!
Voi ziori de ziuă,
Nu vă zioriţi!"

COLIND DE DOAMNĂ

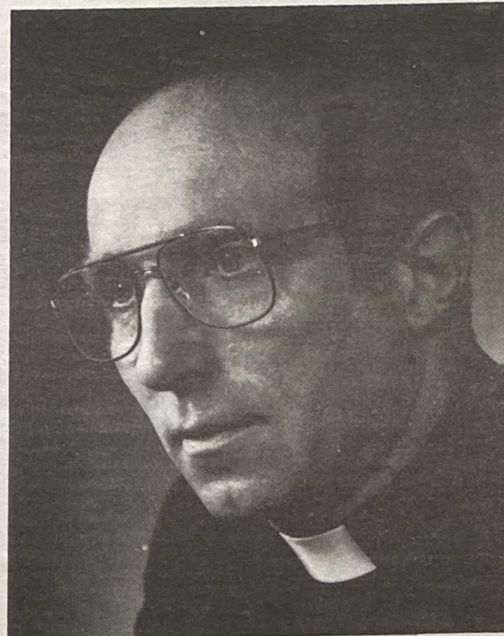
Ceste case mari de piatră,
Cu ferestrele de sticlă,
Sus cu roşu's coperite
Jos cu piatră's pardosite
Din afară zugrăvite
Şi'năuntru poleite.
Şi pe sub făclii aprinse,
Prea bogate mese'ntinse,
Mese'ntinse, jeţuri scrise...
Dar la mese cine şade?
La întâilea colţ de masă
Şade'ş bunul Dumnezeu.
La al doilea colţ de masă
Şade bătrânul Crăciun.
La al treilea colţ de masă
Şade dalba Bobotează.
L-al patrulea colţ de masă
Şade domnu' acestor case.
Dar la mese cin' le meşte?
Meşte-le găteşte-le?
Este doamna cestor case,
Cu al ei cocon în braţe,
Rugându-se de Dumnezeu:
- Doamne, Doamne, drăguţ Doamne!
Fiul meu cel mitutel
Creşte-l, Doamne, măricel,
De vârstă de voinicel;
S'aibă neagră mustăcioară
Şi cunună vârfuşoară:
Haine scumpe îmbrăcând,
Spadă lată încingând,
Prea bun cal încălecând,
Grele oaste prea 'nvăţând.
Unde-i doamna cestor case?
Ea să-mi fie sănătoasă!
Şi să-şi facă voie bună,
Cu coconu' dimpreună!!!

"Colindul de doamnă" şi "Ziorile" au fost culese de dr. Andrei Marcu (Andrei Pandrea) în anul 1962, dela Maria I. Chirilă, născ. 1936, în satul Boişoara.

a meşti- a face
vârfuşoară- în creştetul capului
prefira - a se răspândi cu încetul
cură - culă (cu rotacism)
mură - fem. rar pentru perete, zid
cocoş gai - cocoşul raiului, formă originară din lat. gallus
a fira - a se abate din drum

DAR ÎN SLUJBA LUMINII PLÂNGEM ORFAN ŞI GREIER

- POEME TANKA -

Poetul Dumitru ICHIM

Vulture, de cine
Ţi-e dor de te roteşti
Pe unde mi-e frig?

Ies din iarba oglindă.
Tu, cer, dă-mi optul spre cerc!
• •

Doar lumânarea...
Domolul zbor, cum arde
Eterna Noapte?

Şi tu bunică-vreme
Stropul de ceară cârpind...
• •

Timpul culorii
E spaţiu sau lumină?
Eu cred că'i dorul

Ce-adânc ne spaţiază
Etern întimpurarea.
• •

Mai simt în suflet
Cum îmi modela pământul
Cu cer mâna Lui.

Pui flămând îi ciugulesc
Degetul mare pe cuib.
• •

Nescrisă floare...
Ce înaltă-i lumina'n
Cuvântul nespus!

I-ai fost seminţei vinul
Şi pâinea cea de taină?
• •

Maica Domnului
Şi-a adormit pruncul. Sfânt
Ninge lumina...

Tot mai deşi fulgii-colind...
Păşiţi uşor prin omăt!
• •

Mi-ai agonisit
Brânduşo, culori din timp
Rostindu-mi tanka.

Ai grijă când mă torci
Să nu ne vadă timpul.
• •

Pantofi învechiţi
În Sala de-Aşteptare
Bârfesc dughenii:

- Eu fost-am cupă de crin!
- Fost-ai lele cât ai fost!
• •

Salcia iarna...
Ce zână a împietrit
Steaua mireasmă?

Ca'n basm privea înapoi
Cu gelozia luna...
• •

Că istorie
Eu sunt. Fostul viitor
Mi-e trupul prezent.

Prin mine timpul curge
Fără-a mă şti izvoru-şi.
• •

Ciobanii un miel
Aduc Maicii Domnului.
Ninge afară.

Inima speriată
A mielului se-aude.
• •

Au venit magii...
La poartă steaua arde
Răşini albastre.

Pruncul se joacă zâmbind
Cu o coroană de crai.
• •

Cosite spaime...
Lebădă, ce mireasmă-
Cântecul morţii!

Oceanului în mijloc
Ne arde lumânarea.
• •

Se naşte-un copil.
În univers Lumina
Sporeşte. Cu'n gând.

Genunii albe - a fi -
S'a'mprumutat Rostirea.
• •

Sunt beduinul
Ce şi-a pierdut pustia,
Timpului umbra.

Mi-a mai rămas cuvântul
Cu umbra-i verticală.
• •

Orb eram pe-atunci
Luminii picurându-şi
Facerea lumii.

O auzeam când mâna-ţi
Mi-a şters lacrima oarbă.
• •

Pe vârf de munte
Desenând metaforă-
Părelnic pinul.

Ce strâmb gât de vioară!
Steaua-mi polară - arcuş.
• •

Sunet violet...
Privighetoarea scrie
Pe spaimă, pe timp.

Sufletele celor duşi
Şoptesc Secunda Mare.
• •

Amiaza verii...
De căldură chiar drumul
Se face mai lung.

Greieru-mi desenează
Lumini pe Râul Morţii...
• •

Fie-mi şi-un greier
În loc de obol; leagăn
Nopţii din mine.

Nu mă'ngropaţi în cuvânt.
Săpaţi-mi groapa'n fluier.
• •

Iarba fiarelor
Cine-a crescut-o'n mine?
Fu stareţul melc?

Mi-e încuiat castelul,
Iar podul tras - pecete!
• •

I-au ucis Mielul...
Toaca se-aude la schit.
Privindu-şi luna:

- Miel Alb, ce cauţi în cer?
- Mamă, iartă-i pe oameni!
• •

Oare ce harfă
Pe vârf de dor atomii
Ating cu lumini?

Din inimă o undă
Bate'n Dumnezeu cu-o stea.
• •

Printre bălării
Timpul şi-a uscat spinii,
Pe cruce - un melc.

Eşti tu slovă din nume,
Sau numelui candelă?
• •

Prin trestii luna
Şi-alină somnul. Un cuib.
Liniştea'şi strânge.

Prin trestii aripile
Cum foşneşte lumina!
• •

Spun filosofii...
Şi ce? Trupul tău e crud,
Aprilie de alb.

Ochii ţi-ascult şi aud
Cum prin cer cădeau îngeri.
• •

Ulcioru-i de lut?
Omar Khayyam dă-mi visul
Sihastru'n struguri.

Flămând de noapte lutul?
Iată-i Pâinea şi Vinul.
• •

Nor lângă soare...
Oare îndoiala mea
Nu-i tot privire?

Chiar faptul ca fac umbră
E că's din neam de soare.
• •

Din Valea-de-Sus
Tiptil coboară steaua
Spre poarta din noi.

Încearcă s'o deschidă...
Ce greu e somnul nostru!
• •

Corabia'n alb
A venit să mă ducă.
Prinsă'n adâncuri -

Ancora. Cu dor de mări
Mă junghie'n inimă.
• •

Printre brazii verzi
Ce cauţi duh de toamnă
În chip de arţar?

Cum de-ai pătruns ispită
Cu visul morţii'n raze?
• •

Viţa de vie
Zorii rotundului vin
Îi împrumută.

Ne auzim doar luna
Sângele alb picurând.
• •

Ancoră ruptă -
Inimă'mpăiată
Pe raft de muzeu.

O, dor albastru, nebun...
Paingul toarce pe ceas.
• •

Poamă zbârcită...
N'a fost orgie-a lunii
Să n'o fi ştiut.

Iarna-ţi mai ţine'ntr'un bumb
Acrul storcit. Spânzurând...
• •

Singurătate -
Casă fără uşi. Fulgi verzi
De mucegaiuri

De când îmi plouă'n suflet?
Cât o fi ceasu'n ceruri?
• •

Abis dedesubt.
Altul deasupra la fel.
Ce rece-i frica

Şi cum mă soarbe în ea
Ameţitoarea punte.
• •

Mijloc vieţii...
Pe clopot promoroacă.
Cuib gol al spaimei!

Iarba ce creşte la morţi
Mi-a apărut printre grâu.
• •

Rămas-am sunet...
Cerul - ultimul reazăm -
Mi-l duc lăstunii.

Trestii miezul de nopate
Mi-l bat pe ghiaţa lunii.
• •

Presimt luminii
Înţelegerea albă -
Şarpele prizmei.

Pe mările secundei
Mă pierd, mă strigă, mă aştept.
• •

Crin, depărtarea
Ce alb ne-o rosteşti! Te-ating
Cu-al umbrei ecou:

E-adevărat, sufletul
Mi l-ai uitat acasă?
• •

Pe partea din Sud -
Sufletul meu? Sau al cui?
Visasem mărul.

Umbra lui ce amară-i!
Părea'nceputul lumii.
• •

Singurătate...
Pădurii îi prelungesc
Lumina verde.

Apa pâlpâie Vineri.
Dor clopotele albe.
• •

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil şi din ţară

O GRĂDINĂ CU ÎNGERI, NUMITĂ HAIKU

Matsuo Bashó, tânăr poet japonez, provenind dintr'o familie de samurai, publică spre sfârşitul anilor 1660, în antologii, sub pseudonimul Sóbó Bashó, poeme haikai, scrise de el după exemplul lui Yoshitada, fiul stăpânului său. În numai trei versuri, de câte cinci, şapte şi iar cinci silabe. Bashó reuşea să cuprindă în metafore inspirate din natură, sensul lumii. După cinci ani de iniţiere în arta poetică şi în filosofia budhistă Zen, bazată pe conciziune şi simplitate, Bashó va deveni el însuşi mentor de haikai (hokku), or haiku aşa cum numim noi azi. În această calitate Bashó va lansa chiar un concurs, pentru ca în 1672, la vârsta de 28 ani să publice o antologie haikai, intitulată *"Jocul scoicii marine"*.

Ca şi contemporanul său francez, Boileau - Despréaux, poetul japonez era pentru o disciplină a artei poetice. În concepţia lui, funcţia poemului haikai era de a *"rectifica vorbirea comună"*. Poemul trebuia să fie subtil, şi să trădeze o gândire profundă, capabilă de a crea imagini de adânci rezonanţe. Bashó spunea că *"un poet are nevoie de a se disciplina pe sine în fiecare zi"*. Precum odinioară, la noi, Eminescu, Bashó era obsedat de cuvântul care să dea o imagine profundă universului exprimat. Efemeritatea, faptul neprevăzut şi suferinţa, învăluite în tăcere, indispensabile în metafizica budhistă, erau nelipsite în poemele haiku, iar întoarcerea la natură, la elementele anotimpului, era considerată ca făcând parte din spiritul poetului. *"Cei ce nu văd o floare, nu se diferenţiază de barbari, iar cei ce nu'şi imaginează luna, sunt asemenea vitelor"*, scria Bashó. În viziunea lui, *"tristeţea e culoarea poemului"*.

Prin tăcerea, culoarea şi parfumul ce emana, ca şi prin totala lipsă de subiectivitate, poemul haiku a atras de-a lungul timpului, până în zilele noastre, sensibilităţi de o rară înzestrare poetică din diferite părţi ale planetei.

Rândurile de faţă mi-au fost inspirate de două cărţi ale poetului Dumitru Ichim, intitulate *"Fântâna luminii"* şi *"Pasărea cu şapte aripi - Poeme tanka"*, publicate la Bucureşti, în 1993, de editura *"Apollo"*, sub îngrijirea directă a consilierului editorial, Ion Larian Postolache.

Editarea celor două cărţi cu *"giucărele"* nipone, cum le numeşte însuşi autorul în autograful ce mi l-a oferit, completează de fapt alte două cărţi de poeme haiku, *"Valea nisipului de aur"* şi *"Urmele"* publicate de acelaşi autor în urmă cu aproape două decenii, când Dumitru Ichim avea să ofere botezul *"corăbiei"* haiku-ului la intrarea ei în marea poeziei româneşti.

Un interesant fenomen de creştinizare a haiku-ului se conturează încă dela primele versuri, sub titlul *"Icoana din lacrimă"*: *"Petale strângând... / Tu te rogi macule, ori / Noaptea-i prea grea"*. În continuare, poetul, el însuşi un duhovnic ortodox prin formaţie, simte parcă nevoia de a crea noii forme a haiku-ului său, un univers creştinesc, de botez, căci mai întâi îşi defineşte *"pruncul"*, pentru ca apoi să-l îndemne a săruta izvorul cel nou, precum un pui sfios de cerb, în timp ce Maica Domnului e îndemnată să nu plângă: *"Cinci, şapte şi cinci, / Două mâini - rugăciune! / Trece Iisus?" ("Definiţie de Haiku")* sau: *"Pui de cerb sfios, / Sărută izvorul! Luna-l / Va ţese din nou" ("Însetat aşteptând")* ori: *"Mamă, nu plânge... / În candelă numele / Tău luminează" ("Maica Domnului")*.

Odată botezat, pruncul aduce în lumea cea nouă, Bethleemul, în timp ce mama zâmbeşte, ca în versurile din *"Candela de leagăn"*: *"Zâmbeşte mama! / Bethleem în privire / Aduse pruncul..." ("Candela de leagăn")*

Ritualul creştinizării sau al *"sfinţirii"* haiku-ului prin arta poetică de neconfundat a lui Dumitru Ichim, este urmat de un altul, de românizare, de identificare cu ţara şi istoria ţării în care a fost creat, ca în versurile din *"Ţara"*, *"Ştefan"*, *"Clopotul Putnei"*, *"Doina lui Eminescu"*, *"Istoria României"*. Atingerea de numele lui Eminescu se va face indirect, prin glasul tăcerii, din care a izvorît *"Luceafărul"* şi va lua forma unui ritual, cerându-se îngăduinţa lui Dumnezeu, ca în mostra *"Îngăduie, Doamne"*: *"Cu numele Tău / Mi-am botezat tăcerea / Luceafăr izvorînd,"* ca apoi sub cuvintele *"Doina lui Eminescu"*, poetul să adauge: *"Sfinţii noştri plâng / Dimineaţa - macului / Rotund al ţării"*.

Starea de solitudine, interiorizare şi purificare prin *"Lacrima privighetorii"*, dă naştere în final la una de rugă, înţeleasă ca veghe perpetuă: *"Cine'ngenunche / În mine şi se roagă atât de târziu?"*

Esistă şi poeme haiku mai lungi, de câte cinci versuri, în care referinţa la natură este absolut obligatorie. Ultimele două versuri sunt detaşate de primele trei şi schiţează uneori o morală. Acestea sunt poemele tanka, pe care Dumitru Ichim le practică în *"Pasărea cu şapte aripi"* (metaforă sugestivă pentru versuri de şapte silabe, considerat principala forţă de penetraţie a poemului). În această carte, faza iniţiatică sau truda de început a experienţei poetice, aşa cum apare ea în *"Fântâna luminii"* dă impresia că dispare. Intervine aici dicţiunea poetică, vorbirea limbii, *"Das Sprechen der Sprache"*, cum o numea Heidegger, când orice subiectivitate dispare, iar *"giucărelele"* nipone par să aibă un cadru familiar dinainte stabilit. Din ele vorbeşte când un copil, observând lumea cu ochi plini de inocenţă şi candoare, când un matur devenit, după opt ore de muncă, *"jumătate om, jumătate bandă"*, conştient de tragedia morţii (a se observa aici delimitarea culturii poetului de filosofia budhistă, după care natura nu cunoaşte moartea) şi tânjind după clipele copilăriei, ca în versurile: *"Cireş înflorit... / Copil în el mă urcam / Vămilor albe / Leagănă-mi moartea şi-o adormi / Cireş rămas pe cruce"* sau: *"Păsări de pâine / Mama scotea din cuptor... / O vremi de colind... / Chiar şi acum mireasma lor / E grădina cu îngeri"* (A se reţine această frumoasă hiperbolă însoţită de o sintagmă cu efect olfactiv, corespunzătoare timpului din paradisul pierdut), când poetul romantic, visător şi îndrăgostit: *"Răcoarea lunii... / În cântecul meu te scalzi, / Albele forme... / Oare mărul în ape / Înflori din greşeală?"* sau *"Cais cu zori de zi"*: *"Se'mprăştie deasupra... / Cât cer pe creangă! Numai pentru noi. Ninge / Inima noastră în sus"* (frumoasa aşezare de cuvinte!)

Scriind haiku-urile din *"Fântâna luminii"* şi poemele tanka din *"Pasărea cu şapte aripi"*, Dumitru Ichim străbate o experienţă poetică, nu lipsită de asperităţi. El aminteşte aici de truda marilor înaintaşi, Eminescu şi Macedonski, care la rândul lor au îmbogăţit literatura noastră cu forme fixe de poezie. Meritul lui este de a aduce în spaţiul mioritic al poeziei româneşti, o creaţie originală, suplă şi concisă, de profundă subtilitate şi de un rafinament artistic ce atinge perfecţiunea. Oricine simte nevoia de o plăcută şi reconfortantă tăcere într'o grădină de cuvinte unse cu mir şi cu mireasma de floare de cireş sau de cais, se va descoperi pe sine în poemele de inspiraţie niponă ale lui Dumitru Ichim, ca într'o grădină cu îngeri, numită Haiku.

George BĂJENARU

O EXEGEZĂ ROMÂNEASCĂ A OPEREI GOGOLIENE

Profesorul şi scriitorul **Marcel Petrişor** (n. 1930) este cunoscut mai ales ca romancier (în tradiţia viguroasă a prozei ardeleneşti). Romanelor-frescă ale vieţii transilvane *(Măreasa, Temeri, Căruţa cu scânduri)* li se adaugă romanele experienţei penitenciare (serie deschisă, în cheie simbolică, cu *Crişan* şi continuată cu cele două volume de memorii discret *"romanţate"*: *Fortul 13* şi *Secretul Fortului 13*, apărute în anii din urmă; autorul a făcut, în total, 13 ani de închisoare sub comunişti). Cu experienţa directă a scrisului beletristic, domnia-sa s'a manifestat şi în domeniul esteticii şi criticii literare, fiind atras cu predilecţie de literaturile franceză, rusă şi gruzină (din care a şi tradus enorm, singur sau în colaborare).

La Institutul European din Iaşi, în cadrul colecţiei *"Eseuri de ieri şi de azi"*, a apărut în acest an volumul *"N.V. Gogol şi paradoxurile literaturii moderne"*, o scriere mai veche a D-lui Marcel Petrişor *("Ocişor, la data de 30.10.1979")*, ce nu putuse să vadă lumina tiparului pe vremea cenzurii comuniste (cum s'a întâmplat şi cu memoriile din închisoare). Cartea se adaugă altor studii de literatură şi estetică ale autorului: *La Rochefoucauld sau Aventura orgoliului, Curente estetice contemporane, Vitralii* etc. (ca să nu mai pomenim de numeroasele prefeţe, adeseori la cărţi de literatură rusă sau gruzină, unele traduse chiar de prefaţator).

N.V. Gogol şi paradoxurile literaturii moderne reprezintă o abordare nu doar estetică, dar şi etică a operei lui Nikolai Vasilievici Gogol (1809-1852): *"Deşi nu s'a pronunţat deschis niciodată în favoarea sau defavoarea unei filosofii, Gogol, ca oricare mare scriitor rus, semnificativ nu numai în istoria literaturii universale, ci chiar a culturii în general, şi-a vădit o Weltanschauung dintre cele mai subtil organizate"* (p.15); bineînţeles, este vorba de o coherenţă internă, iar nu de un *"sistem"*. Complexa morală gogoliană este una a trăirii: *"personajele teoretizează numai ulterior acţiunii"*, vădindu-şi esenţa *"în şi prin experienţă"* (p.19), purtând în ele, inevitabil, nu numai paradoxurile spiritului rus, dar şi paradoxurile generice ale modernităţii, dublu aspect ce va marca întreaga desfăşurare a realismului rus din secolul al XIX-lea (motivând şi în această privinţă afirmaţia lui Dostoievski: *"Noi toţi ne tragem din Mantaua lui Gogol..."*)

Abordarea filosofică a personalităţii şi operei lui Gogol este aici una de orientare creştină, întemeiată pe noţiuni precum: Bine, Rău, cădere, mântuire, libertate, lege, fariseism, umilinţă (smerenie), har, bunătate, păcat, suferinţă, milă, mărturisire etc. Umanitatea gogoliană este purtătoarea unui mesaj creştin difuz, sesizabil atât direct, cât şi *"prin recul"*, într'o epocă de mari paradoxuri atitudinale, de care nu a fost străin nici secolul al XIX-lea românesc. Dincolo de tensiunea dintre creştinismul tradiţionalist şi ateismul progresist, se face simţită tensiunea mai generală dintre *"inerţiile"* civilizaţiei răsăritene şi *"ispitele'* civilizaţiei apusene, adică între două moduri fundamental diferite de valorificare a existenţei. Cu generaţia lui Gogol se adânceşte, de fapt, marea sfâşiere lăuntrică a Rusiei, începută prin reformele occidentalizante ale lui Petru I. Realismul rus este, în mare măsură, expresia literară a acestei crize ce va duce la prăbuşirea imperiului pravoslavnic.

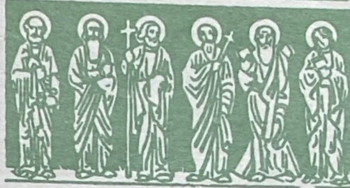
Asupra dimensiunii creştine a spiritului gogolian cititorul român de azi îşi poate face o imagine mai exactă şi prin recenta apariţie la Editura *"Anastasia"* (în traducerea D-lui Boris Buzilă), a prea puţin cunoscutelor *Meditaţii la dumnezeiasca Liturghie*, publicate de Gogol cu puţin înaintea morţii sale premature (în ultimul volum antum, apărut chiar în 1852, *Fragmente alese dintr'o corespondenţă cu prietenii*, ce a produs reacţii violente printre intelectualii stângişti şi occidentalizanţi ai vremii, aducându-i calificative precum acelea de *"maniac religios"* sau *"nebun"*, lipsite, fireşte, de orice îndreptăţire obiectivă). Prin urmare, demersul exegetic de factură creştină al D-lui M. Petrişor ni se înfăţişează cu atât mai legitim; el reprezintă o încercare asemănătoare - mai puţin profundă, poate, dar mai aplicată pe texte - cu cea întreprinsă de N. Berdiaev în privinţa lui Dostoievski (*Spiritul lui Dostoievski*, carte apărută în româneşte sub titlul *Filosofia lui Dostoievski*, la aceeaşi editură ieşeană).

Din păcate, cartea recenzată aici este penibil deschisă de o prefaţă stupidă a D-lui Luca Piţu (*"Escapada cu Marcel* (Petrişor - n.n.) *şi părintele Calciu"*), fără nici o legătură cu cartea şi doar cu referiri vagi la autor (năstruşnicul prefaţator - altminteri om cult şi anticomunist notoriu, cadru universitar şi publicist cu ştate vechi - fie n'a citit cartea, fie n'a avut chef să scrie despre ea). Confundând - nu pentru prima oară - infantilismul şi prostul gust cu rafinamentul şi jovialitatea, Dl. L.P. a comis un text indigerabil (bazat pe nişte amintiri personale de prin 1984-85, pe care le-a mai mediatizat şi pe aiurea, cu o mare încântare de sine), într'o limbă inutil şi inabil înţesată de regionalisme (ardelenisme şi moldovenisme rău învecinate), termeni argotici (a căror utilizare publicistică, în lipsa talentului literar şi a unui context adecvat, este întotdeauna nefericită), ieftine jocuri de cuvinte, mergând până la vulgarităţi de soiul acesta: *"Autogara din Brad. Coadă la bilete, miros de mititei* (nici în gara şi nici în autogara din Brad nu s'au făcut niciodată *"mititei"*! - n.,n.) *şi urină transilvană. Popa* (părintele Calciu - n.n.) *se duce la maşina cu filatori şi îi roagă pe agenţii belzebuboşi să-l transporte ei înşişi, explicându-le timpul pierdut în faţa ghişeului codos. Ei se fac a nu-l cunoaşte. Oleacă mai târziu, în autobuzele statale, ululează uluiţi şoferii. "Tiii, da frumos alai mai avem astăzi!". La Ocişor* (satul natal al D-lui M. Petrişor, la circa 30 de km. de oraşul Brad, în perimetrul comunei Vaţa de Jos - n.n.), *Părinţelul binecuvântează în biserică. Imediat îi luat în şuturi parohul. O maşină cu doi bărzăuni stă zi şi noapte între halta satului şi ulicioara marcelină...'* (p.7) sau: *"... Şi limbricul se roia spăimit. Golanul o lua la goană. Labagiul înstelat o lua la labă. Altă dată, urmărita presviteră* (se referă la soţia Părintelui Calciu - n.n.) *se hotărăşte a-şi urmări urmăritorul (...) Urmăritorul urmărit se refugiază în holul unui blocoteţ. De acolo o ameninţă ca în apelurile telefonice din zilele noastre, comandate de măgăreanul astaloşiu, executate de diverşii căpitani solari: "Te prindem noi în parc singură..."* (p.9) ş.a.m.d. (Nici nu ne mai referim la - dincolo de inexactităţi - neverosimilitatea anumitor relatări; întâmplător faptele cu pricina nu ne sunt tocmai străine, cunoscându-le din relatările mai multor persoane implicate). Mare ghinion să ţi se fi încrucişat vreodată drumul cu un asemenea *"disident rafinat"*! N'a fost, ce-i drept, singurul ghinion din viaţa *"deţinutului politic, filosofului & romancierului Marcel Petrişor ot Ocişor"*... Îi dorim, compătimitori, să nu mai aibă parte de altele - nici domnia-sa, nici cărţile pe care le va publica.

Răzvan CODRESCU

BISERICA CREȘTINĂ

PILDA MAGILOR ŞI NEPILDA LUI IROD

N.STEINHARDT

Întregul text dela Matei capitolul 2, versetele 1-18 se dovedeşte de stringentă actualitate dacă ne pricepem a-l citi cu luare aminte şi duh treaz, aşa cum atât Mântuitorul cât şi Apostolul neamurilor ne îndeamnă fără greş. Din textul acesta neîndoielnic viu - deşi relatează întâmplări petrecute acum două mii de ani - se cade să fie câştigate două învăţăminte principale: Unul pozitiv, unul negativ.

Cel negativ îl are în vedere pe Irod, care lăsat de izbelişte şi de ocară de cei trei crai, se răzbună print'un act de sălbăticie şi de exterminare în masă, dispunând uciderea tuturor pruncilor din Betleem şi din toate hotarele lui până la vârsta de doi ani. Tradiţia ne spune că în nădejdea omorîrii Pruncului başbuzucii lui Irod au măcelărit paisprezece mii de nevinovaţi. Actul acesta de genocid (cu certe, vai, rezonanţe în istoria veacului nostru) reprezintă pilda pe care omenirea trebue să nu o urmeze, ci să-i opună o aversiune suprasaturată de criminalitate îndârjită şi neroadă. Purtarea magilor, în schimb, care-i un act de nedelaţiune, propune pilda cea bună. Ei nu se duc să-l încunoştinţeze pe Irod, aşa cum fuseseră solicitaţi să facă (pasă-mi-te pentru ca regele să poată merge să se închine şi el Noului-Născut), ei refuză să joace rolul de informatori (adică de turnători) şi-şi cată de drum în vreme ce, cu buzele umflate, păcălitul Irod turbează de mânie şi îngălbeneşte de ciudă.

Actualitatea textului evanghelic este aşadar dublă. Într'adevăr. Din ziare, emisiuni radiofonice şi imagini ale televizorului, noi cei de astăzi, ce anume citim, auzim şi vedem? Din Asia, din Africa, din America, din Occidentul Europei, din Orientul Apropiat ce aflăm? Mai ales acte vrednice de lumea lui Irod. Asasinate, violuri, răpiri de avioane şi oameni, luări de ostatici, omorîri de ostatici, atentate cu bombe în gări, aeroporturi, cafenele, teatre, restaurante, parcuri, locaşuri de rugăciune şi alte locuri publice, jafuri, răpiri de vase, exterminări de populaţii, prigoniri, incendieri, înfometări, torturi. S'ar zice că lumea lui Irod - a omorurilor, cruzimii, neînduplecării şi setei de sânge - a renăscut şi s'a extins peste tot locul. Nimic nu pare să-i mai facă plăcere insului contemporan decât să-şi omoare semenul, de preferinţă în chinuri, să privească îndelung şi cu netăinuită satisfacţie cum se perpeleşte, să-i verse sângele şi, cine ştie, să-l bea.

Vechile plăceri ale omului dintotdeauna au ajuns nevolnice în a procura îndestulare noilor pofte. Nu băutura, nu mâncarea, nu avuţia, nu dragostea trupească, nu ambiţia, mai pot pretinde a fi obişnuitele desfătări. Şi-au pierdut legitimitatea, prestigiul şi hazul. Egoiste, grosolane, trupeşti, lipsite de valoare duhovnicească, brute erau totuşi străine de înfiorătoarele abisuri ale sadismului colectiv, iar sângele nu le păta. Şi implicau numai răspunderea, persoana şi nivelul sufletesc ale celui în cauză. Se încadrau în perseverenta animalitate a fiinţei gânditoare, în ceea ce Francezii numesc *"partea diavolului"*, nu-şi arogaseră încă drepturi de intervenţie şi suzeranitate asupra semenilor făptaşului. Erau, putem spune, modeste, cunoşteau ruşinea, nu-şi organizau publicitatea. Stârnesc, de aceea, în felul lor, nostalgia.

Alături de lumea lui Irod şi'n bună vecinătate cu ea, stă lumea lui Iuda. Pe aceasta magii au renegat-o. Oare ce le ceruse regele Irod magilor? Ce însemnau acele informaţii care urmau să-i fie date, împărtăşite, la întoarcerea lor în drum spre patrie? Nimic altceva decât un act de pâră, denunţ, delaţiune, turnătorie (fiecare termen e de ajuns, înşirarea e pleonastică, dar e voită, ca să scoată mai bine la iveală infamia, să işte mai cu tărie scârba). Ca şi setea de sânge şi delectarea întru fapte de tortură, denunţul e o caracteristică a timpurilor noastre. Şi ce păcat groaznic şi mârşav semnifică! Din nou observăm o falie între vechile păcate omeneşti şi răspândirea molimii acesteia noi. Căci furtul, beţia, lăcomia, desfrânarea, violenţa chiar sau crima din pasiune pălesc în prezenţa turnătoriei, a unui păcat fără riscuri, necondiţionat de curaj şi niciodată însoţit de circumstanţe atenuante. Lumea lui Irod şi lumea lui Iuda se completează de minune şi alcătuiesc un tablou de o ferocitate şi de o abjecţiune pe care nici formele cele mai acute ale vechilor păcate omeneşti - oricât de murdare, monotone, respingătoare şi în fond, de ridicole şi deşarte - nu le pot măcar parţial concura.

Denunţul e un păcat mai grav decât oricare altul pentru trei pricini hotărîtoare:

1. E un păcat împotriva Duhului Sfânt, deoarece în oricare om există suflare divină. Lui Adam, protopărintelui nostru, Dumnezeu i-a dat suflu de viaţă din însăşi suflarea Sa, faţă către faţă. Denunţarea semenului vrea aşadar să zică vânzare de Duh dumnezeiesc şi este un păcat strigător la cer, întocmai ca al lui Iuda.

Denunţarea smulsă prin tortură nu poate desigur fi socotită drept păcat. Dar pâra la rece, denunţul scris sau oral, turnătoria efectuată din proprie iniţiativă şi în deplină libertate a voinţei e cel mai abject, mai mârşav, mai ticălos, mai spurcat şi mai nemernic dintre toate mişeleştile păcate existente. Poate că insistenţa aceasta a mea să fie socotită exagerată şi că asemenea puhoi de cuvinte insultătoare şi încrâncenate să pară nelalocul lor sub condeiul unui purtător de haină călugărească. Nu i-ar fi mai de priinţă un limbaj mai cumpătat, epitete mai puţin violente, nu atâta stăruinţă şi o atitudine mai reţinută? Răspund, fără a şovăi, că dacă aş afla alte adjective mai triviale, mai infame, mai becisnice, mai spurcate, mai ticăloase nu m'aş da înlături să le folosesc, părându-mi doar rău că posed un vocabular atât de sărac pentru a-mi exprima oroarea şi dezgustul şi a califica după sfânta dreptate păcatul despre care vorbesc;

2. Denunţul, act de hulă împotriva Duhului Sfânt şi de pângărire a scânteii divine sălăşluitoare în orice făptură a lui Dumnezeu, vânzare de sânge nevinovat şi întovărăşire cu Iuda, este în al doilea rând *păcat gratuit*. Vechile omeneşti şi prea omeneşti păcate îşi aveau logica şi explicaţia lor: Satisfacerea unei patimi - lăcomia, desfrânarea, dorinţa de mărire, arghirofilia... Denunţul însă e act gratuit. Exceptând câteva rare cazuri când turnătorul e plătit cu bani peşin ori recompensat în alt mod, el nu aduce făptuitorului nici un profit direct. Vânzătorul acţionează - ca şi unele personaje ale cărţilor lui André Gide - fără motivare, din *pură plăcere drăcească* şi numai din imboldul de a săvârşi răul şi de a-şi vârî aproapele în scârbe, năpaste şi urgii;

3. Din acest punct de vedere denunţul se identifică plăcerii, singurei plăceri de care au parte dracii din iad. Căci e bine să ştim că şi dracii trăiesc nu altfel decât osândiţii, tot în cuprinsul şi'n putoarea iadului, acolo chiar, nu aiurea. De aceea, probabil le şi vine la îndemână, să hălăduiască şi să hoinărească pe pământ, de aceea, gândesc, se roagă de Domnul în ţara gherghesenilor să nu-i trimită în adâncuri (adică în iad, în locaşul lor) ci oriunde altundeva, fie şi într'o turmă de porci (Matei 8,31; Marcu 5,12; Luca 8,31-32). De aceea şi ies atât de greu zvârcolindu-se şi strigând cu glas tare, din trupul demonizaţilor. De aceea dacă unul dintre ei găseşte o casă curată, măturată şi împodobită se grăbeşte să cheme alte şapte duhuri să locuiască împreună cu el (Luca 11,26). Dracii, aidoma gardienilor din închisori (ori caraliilor, cum li se mai spune) respiră acelaşi aer infect ca şi osândiţii, acelaşi jalnic şi înfiorător spectacol se desfăşoară înaintea ochilor lor, de acelaşi întuneric, de aceleaşi flăcări, de aceleaşi hidoşenii se învrednicesc. Nu le desfată nările alt miros decât putoarea iadului, nu le mângâie urechile alte sunete decât gemetele, ţipetele, vaietele şi sudălmile chinuiţilor. Şi, atunci care mângâiere le rămâne, care distracţie? În ce fel se deosebesc ei de nenorociţii încredinţaţi neîndurării lor? Una singură e diferenţa, una singură e consolarea: Putinţa de a-şi vărsa năduful, lehamitea şi jalea asupra celor pe care îi stăpânesc discreţionar; mai iau câte o găleată de smoală şi o aruncă în căldare, împung mai vârtos ţepuşul în carne, aţâţă mai abitir, strâng funia mai vârtos, înmulţesc batjocurile, neruşinările, umilinţele. Asta le este supapa, ventilul, mijlocul unic de răcorire şi de oarecare potolire a necazului şi rănii lăuntrice.

Bucuria denunţătorului nu-i de alt soi, mângâierea lui nu-i izvorîtă din alte regiuni ale psihiei. Denunţătorul se identifică dracilor, nedescoperind alt eşapament răutăţii ce mocneşte într'însul decât facerea răului.

Creştinii pot cu uşurinţă deduce din textul dela Matei 2,1-18 că li se cuvine să fie revoltaţi, dezgustaţi şi înfioraţi de orice fapte de sălbăticie şi cruzime în genul celei făurite de Irod şi, dimpotrivă, atraşi ca de un desăvârşit model de purtarea magilor, care-i exact contrariul purtării lui Iuda.

Noi, oamenii obişnuiţi, nu avem aur, smirnă şi tămâie spre a le aduce drept daruri lui Hristos. Dar dacă nu avem aur ori alte nestemate şi mirodenii de mare preţ, nu înseamnă că nu aveam ce prinosuri aduce şi noi. Putem, de exemplu, resimţi oroare faţă de cruzime, omor, ură, prigoană, sălbăticie. Putem refuza să urmăm pilda lui Iuda, concepând vânzarea aproapelui ca păcat nu mai venal decât hulirea numelui lui Dumnezeu ori trădarea Mântuitorului.

Lumea lui Irod şi lumea lui Iuda, a cruzimii şi a netrebniciei, să ne fie deopotrivă străine, stranii şi de neînţeles. Bucuria să nu ne-o căutăm pe meleagurile ticăloase ale răutăţii gratuite şi în imitarea dracilor al căror singur balsam e zvârcolirea în chinuri a damnaţilor.

Să ne străduim, cu alte cuvinte, a da actualitate textului evanghelic asupra căruia ne-am oprit: Frumoasei pilde a magilor dându-i ascultare, spăimântătoarei pilde a lui Irod opunându-i-se din răsputeri (slabele noastre răsputeri), însă nu lipsite de acea vlagă de răspândire şi contaminare conferită oricărui act - oricât de modest ar fi el - de curaj, curăţenie şi bunăvoire.

Concursul "Cercetaţi Scripturile"

DELA OMUL CEL VECHI LA O FĂPTURĂ NOUĂ

Sergiu GROSSU

Cu foarte mulţi ani în urmă, respectiv în ajunul Crăciunului 1957, am pus la cale, în hall-ul modestei noastre locuinţe din Calea Moşilor, un concurs sui-generis pe tema *"Naşterea Domnului şi Mântuitorului Iisus Hristos"*, la care a participat, într'o atmosferă familială, o bună parte din tineretul *Oastei Domnului* din Bucureşti, de care mă ocupam îndeaproape, pe plan spiritual, în cadrul activităţii mele misionare, desfăşurată în plină clandestinătate. Scopul acestui concurs nu era altul decât verificarea cunoştinţelor biblice, ca un amuzament evlavios şi, totodată, pedagogic, generat de fiorul sfânt al marei Sărbători.

Încurajat de *"succesul"* acestei întreceri frăţeşti, am organizat din nou, la sfârşitul aceluiaşi an şi pentru aceiaşi tineri, un alt concurs, ce se referea la *înnoire*, la naşterea din nou a omului împăcat cu Dumnezeu, premianţii obţinând premii în cărţi cu caracter religios.

De aceea, la acest sfârşit de an 1996, propunem bisericilor şi comunităţilor creştine din Exil (eventual şi din ţară), organizarea concursului *"Cercetaţi Scripturile"*, pe tema: *"Dela omul cel vechi la o făptură nouă"*, adresându-se cu precădere tinerilor, în vederea îmbunătăţirii profilului lor moral şi spiritual. Dacă vă mai aduceţi aminte, în perioada anilor 1956-1957, avea loc la Televiziunea română concursul *"Cine ştie câştigă"*, animat de Mircea Sântimbreanu. Noi preferăm să-l intitulăm *"Cine pierde, câştigă"*, călăuzindu-ne după cuvintele Ap. Pavel: *"Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos"* (Filipeni, 3.8).

Folosim textul cu întrebările concursului din 31 Decembrie 1957.

I
OM VECHI - OM NOU

Întrebarea Nr.1: Evanghelia vorbeşte mereu de *"omul vechi"* şi de *"omul nou"*. Oare nu există şi a treia posibilitate?

Răspunsul: Apocalipsa, 3.15-16: *"Ştiu faptele tale, că nu eşti nici rece, nici în clocot. Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece nici în clocot, am să te vărs din gura Mea"*. Rece înseamnă *"omul vechi"*; *"în clocot"* omul nou; iar *"căldicel"*, omul intermediar, adică nici rece, nici în clocot, creştinul superficial, formalist, care se crede om al bisericii, dar în care nu s'a produs nici o schimbare calitativă.

Întrebarea Nr.2: *"Am să te vărs din gura Mea"* este o figură de stil. Alte expresii din Biblie, având aceeaşi semnificaţie?

Răspunsul: Matei, 25.42 - *"Duceţi-vă dela Mine, blestemaţilor, în focul cel vecinic..."* sau Matei, 7.23 - *"... depărtaţi-vă dela Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege."* (Idem Luca, 13.27).

Întrebarea Nr.3: Unde ne vorbeşte Ap. Pavel despre *"omul cel vechi"*, în care epistolă?

Răspunsul: Epistola către Efeseni şi epistola către Coloseni.

- Locul exact şi citatul din Efeseni?

R: Capitolul 4, versetul 22: *"...să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi care se strică după poftele înşelătoare..."*

- Locul exact şi citatul din Coloseni?

R: Capitolul 3, versetul 9: *"...v'aţi dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui..."*

- Cum mai poate fi numit *"omul cel vechi"*?

R: Fire pământească, după cum citim în Romani, 7.18: *"...nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească..."*

Întrebarea Nr.4: Unde ne vorbeşte Ap. Pavel despre *"omul nou"*?

Răspunsul: Tot în epistolele către Efeseni şi către Coloseni, pomenite mai sus.

- Locul exact şi citatul din Efeseni?

R: Capitolul 4, versetul 24: *"şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu..."*

- Locul exact şi citatul din Coloseni?

R: Capitolul 3, versetul 10: *"şi v'aţi îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut"*.

Întrebarea Nr.5: Alte denumiri ale *"omului nou"*, după Ap. Pavel?

Răspunsul: *"Omul ascuns al inimii"* (1 Petru 3.4), sau *"Omul din lăuntru"* (Romani, 7.22; Efeseni, 3.16, 2 Corinteni, 4.16).

Întrebarea Nr.6: În care epistolă descrie Ap. Pavel dualitatea din sufletul omenesc, lupta firii pământeşti împotriva Duhului?

Răspunsul: Epistola către Romani, cap.7, vers.22-23 - *"După omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, şi mă ţine rob legii păcatului, care este în mădularele mele"*.

- Unde se mai vorbeşte de această dualitate sufletească, înainte de a deveni un *"om nou"*?

R: - Epistola către Galateni, cap.5, vers.17: *"Căci firea pământească pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pământeşti: sunt lucruri potrivnice unele altora..."*

- Care este semnul omului nou?

R: Pacea, după cum citim în Efeseni, 2.15: *"să facă pe cei doi să fie în El însuşi un singur om, făcând astfel, pace"*.

Întrebarea Nr.7: Ce proces spiritual stă la baza omului nou?

R: Naşterea din nou, conform cuvintelor spuse de Iisus lui Nicodim: *"Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu"* (Ioan, 3.3).

- Se poate vorbi de imperativul naşterii din nou?

R: Da, fiindcă Domnul precizează: *"Trebue să vă naşteţi din nou"* (Ioan, 3.7).

- Cu ajutorul cărui factor divin se face naşterea din nou?

R: Prin Cuvântul lui Dumnezeu, precum scrie Ap. Pavel: *"Aţi fost născuţi din nou... prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi rămâne în veac"* (1 Petru, 1.23).

Întrebarea Nr.8: Care este starea omului, anterioară naşterii din nou?

Răspuns: Moartea în păcatele noastre - *"Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară..."* (Efeseni, 2.1-2).

- Unde se mai vorbeşte de o astfel de moarte?

R: În Coloseni, 2.13: *"Voi, care eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară..."* (Efeseni, 2.1-2).

- Dar în cartea Apocalipsei?

R: La capitolul 3, versetul 1 scrie aşa: *"Ştiu faptele tale, că îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort."*

Întrebarea Nr.9: Despre câte feluri de moarte ne avertizează Sf. Scriptură?

Răspuns: Despre patru feluri de moarte.

- Şi anume?

R: 1) Moartea fizică, biologică, a trupului; *"Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată..."* (Evrei, 9.27). 2) Moartea în greşeli şi în păcate, sau din cauza lor, deja pomenită (vezi Coloseni, 2.13). 3) Moartea faţă de păcat, ca să devenim făpturi vii: *"Tot aşa şi voi înşivă, socotiţi-vă morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Iisus Hristos, Domnul nostru"* (Romani, 6.11). Cf. de asemenea versetul: *"Dacă am murit împreună cu El, vom şi trăi împreună cu El"* (2 Timotei, 2.11). 4) Moartea a doua sau *"iazul de foc"*, pe care ne-o descoperă Apocalipsa, în capitolul 20, versetul 14: *"Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua"*.

Întrebarea Nr.10: În Coloseni 3.10 am văzut ce scrie: *"V'aţi îmbrăcat cu omul cel nou..."* Cu ce ne mai putem îmbrăca după revelaţia Evangheliei?

Răspuns: 1) Îmbrăcaţi cu putere de sus (Luca, 24.49). 2) Îmbrăcaţi cu armele luminii (Romani, 13.12: *"Să ne dezbrăcăm de faptele întunericului, şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii"*). 3) *"Îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare... Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu dragostea, care este legătura desăvârşirii"* (Coloseni, 3. 12, 14). 3.27: *"Toţi care aţi fost botezaţi pentru Hristos, v'aţi îmbrăcat cu Hristos"*.

Întrebarea Nr.11: Cui datorăm *"spălarea naşterii din nou"* şi *"înnoirea"*?

Răspuns: Duhului Sfânt (a se citi Tit, 3.5).

II
ÎNNOIREA

1) **O întrebare** care cere, spre a răspunde corect, cunoştinţe de croitorie (bineînţeles, de natură evanghelică): Cum nu trebue petecită o haină veche?

Răspuns: Cu petece noi, deoarece ne povăţuieşte Domnul aşa: *"Nimeni nu coase un petec de postav nou la o haină veche..."* (Marcu, 2.21)

- Unde mai citim aceeaşi învăţătură?

R: În Evanghelia după Matei, cap.9, vers.16.

- Despre ce fel de haine se scrie în Sf. Scriptură?

R: 1) *"Haina de nuntă"* (Matei, 22.11) 2) *"Haine albe"* (Apocalipsa, 3.5), 3) *"Haine cusute cu fir"* (Ezechiel, 16.10), 4) *"Haina ţesută cu aur"* (Psalm 45.13), 5) *"Haine de sărbătoare"* (Zaharia, 3.4). Există însă şi *"haine murdare"* (Ibidem), sau *"haine mânjite"*, precum citim în Isaia, 64.6: *"Toţi am ajuns ca nişte necuraţi şi toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită..."*

2) Acum şi **o întrebare** care cere cunoştinţe de bucătărie (tot de natură evanghelică). Ştim că în nenumărate locuri din Evanghelie este vorba de *"aluat"*, de un *"aluat vechi"*: aluatul fariseilor *"care este făţărnicia"* (Luca, 12.1), sau *"aluatul lui Irod"* (Marcu, 8.15). Cum se face, ca atare, înnoirea fiinţei noastre, ţinând cont de atitudinea pe care se impune s'o avem faţă de *"aluatul cel vechi"*?

Răspuns: Prin măturarea aluatului cel vechi şi prăznuirea lui Hristos cu *"azimile curăţiei şi adevărului"*, recomandate de Ap. Pavel în 1 Corinteni, 5. 7-8: *"Măturaţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, cum şi sunteţi, fără aluat... Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimile curăţiei şi adevărului."*

3) În general, Sf. Scriptura se pronunţă împotriva băuturii (deşi Revelionul este, pentru cei mai mulţi, prilej de chef şi de beţie). Ce îndemn le dă Ap. Pavel Efesenilor?

Răspuns: În epistola către Efeseni, cap.5, vers.18, citim: *"Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de Duh"*.

- Cine mai cunoaşte alte îndemnuri biblice asemănătoare?

R: Isaia 5.11: *"Vai de cei ce dis de dimineaţă aleargă după băuturi ameţitoare, şi şed până târziu noaptea şi se înfierbântă de vin"*, sau: Proverbe 20.1 - *"Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înţelept."* Dar mai ales acest îndemn hotărîtor pentru împlinirea noastră duhovnicească: *"Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri şi în beţii..."* (Romani, 13.13).

- Se poate vorbi şi de excepţii?

R: Da, în caz de boală. În Timotei, 5.23 citim: *"Să nu bei numai apă, ci să iei şi câte puţin vin, din pricina stomacului tău, şi din pricina deselor tale îmbolnăviri."*

- **O altă întrebare**: În Evanghelie se vorbeşte despre *"vin"* şi despre *"burduf"*. Care este citatul, unde îl găsim şi ce legătură are cu înnoirea spirituală a omului?

- În Marcu 2.22 ni se atrage atenţia: *"Nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altfel, vinul cel nou sparge burdufurile, şi vinul se varsă, iar burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou este pus în burdufuri noi."* La fel găsim şi în Matei, 9.17. Semnificaţia? Numai un creştin în care s'a produs naşterea din nou, care a ajuns un om nou, poate îndeplini poruncile noi, lansate lumii de Mântuitorul, prin Evanghelie.

4) Biblia ne revelează înnoirea întregului univers, transfigurarea lui, ştiut fiind că păcatul protopărinţilor noştri s'a răsfrânt şi asupra firii. Ce scrie în epistola către Romani, cap.8, vers.20-21?

Răspuns: *"Căci firea a fost supusă deşertăciuinii... cu nădejdea însă, că şi ea va fi izbăvită din robia stricăciunii..."*

- Unde se vorbeşte de această înnoire a universului?

R: În 2 Petru, 3.10-13, citim: *"În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde... Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea."*

- În cartea Apocalipsei se vorbeşte, de asemenea, de această înnoire universală. Cine cunoaşte la ce capitol?

R: Capitolul 21, versetul 1: *"Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentrucă cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră..."*

- Dar în Vechiul Testament ce se scrie?

R: În Isaia, 65.17 ni se spune: *"Căci iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou..."* (Cf. şi Isaia 51.16; 66.22).

5. *"Vă dau o poruncă nouă"*, spune Iisus în Evanghelia după Ioan, cap.13, vers.34. În ce anume constă ea?

Răspuns: *"Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v'am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii"*.

- Care era porunca veche?

- **R:** *"Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi"* (Leviticul, 19.18). Ceea ce aminteşte Mântuitorul: *"Aţi auzit că s'a spus: Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău"* (Matei, 5.43).

6. Ce se întâmplă, după Ap. Pavel, *"dacă este cineva în Hristos"* (2 Corinteni, 5.17)?

R: Devine *"o făptură nouă"*, ne explica el, deoarece *"cele vechi s'au dus"* şi *"toate lucrurile s'au făcut noi"*.

- Care sunt celelalte efecte ale trăirii noastre *"în Hristos"*?

R: a) ***Roada***, conform Evangheliei după Ioan, cap.15, vers.5: *"Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă..."* b) **Rugăciunea împlinită** (Ioan, 15.7): *"Dacă rămâneţi în Mine şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea, şi vi se va da"*. c) ***Pacea*** (Ioan, 16.33): *"V'am spus aceste lucruri, ca să aveţi pace în Mine."* d) ***Puterea*** (Filipeni, 4.13): *"Pot totul în Hristos, care mă întăreşte."*

7) Am văzut că Ap. Pavel accentuează asupra înnoirii integrale a fiinţei omeneşti care se află *"în Hristos"*, fiindcă *"toate lucrurile s'au făcut noi"*. Să le luăm, pe rând:

- ***O viaţă nouă.*** Unde se vorbeşte, în ce verset?

- **R:** În Romani, 6.4: *"După cum Hristos a inviat din morţi, prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă."*

- ***O inima nouă.*** Citatul biblic: *"Vă voi da o inimă nouă... Voi scoate din trupul vostru inima de piatră, şi vă voi da o inimă de carne."* A se preciza sursa exactă.

- **R:** Ezechiel, 36.26.

- **Un duh nou?**

- **R:** Psalmul 51.10: *"Pune în mine un duh nou şi statornic."*

- ***O cântare nouă*?**

- **R:** *"Dumnezeule, Îţi voi cânta o cântare nouă..."* (Psalm 144.9).

- Ce cuprinde o *"cântare nouă"*?

- **R:** O *"cântare nouă"* înseamnă, cum spune Ap. Pavel, o *"cântare duhovnicească"*, o *"cântare de laudă"*, adusă Domnului *"din toată inima"* (Efeseni, 5.19), deci *"cântând lui Dumnezeu cu mulţumire în inima voastră"* (Coloseni, 3.16).

- O ***"minte nouă"***, de ce?

- **R:** Ap. Pavel ne învaţă că prefacerea noastră interioară, transformarea noastră spirituală începe cu *"înnoirea minţii"*, ca să putem *"deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută şi desăvârşită"* (Romani, 12.2). Cf. şi Efeseni, 4.23: *"Să vă înnoiţi în duhul minţii voastre..."*

- Care este contrariul unei *"minţi noi"*?

- **R:** Mintea blestemată, denunţată în Romani, 1.28: *"Dumnezeu i-a lăsat în voia minţii lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite."*

- Se poate vorbi de mărirea puterii, de înnoirea ei?

- **R:** Da, precum ne asigură Isaia, cap.40, vers.29-31: *"El dă tărie celui obosit, şi măreşte puterea celui ce cade în leşin... Cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea..."*

- Cum se manifestă slăbiciunea?

- **R:** Iată strigătul ei: *"Am voinţa să fac binele, dar n'am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac"* (Romani, 7.18-19).

(Urmare în numărul viitor)

FARA ARMÂNEASCĂ

LUPTATORI ANTICOMUNISTI

DIMCIU GAROFIL

(1917-1950)

Mihai STERE DERDENA

Printre eroii anticomuniști omiși de autorii cărții *"Rezistența"* se numără și Dimciu Garofil.

A văzut lumina zilei în localitatea Petrici din Macedonia de Nord-Est, teritoriu ocupat de Bulgaria încă din primul război balcanic, în 1912. Asemenea multor Aromâni ce vor să-și păstreze obârșia, neacceptând grecizarea sau slavizarea, și familia lui Dimciu Garofil este nevoită să fugă din Macedonia în România. Astfel, Mișu și Chirața Garofil, împreună cu fiii Dimciu, Enache și Gheorghe și cu fiica Zoița, se stabilesc, mai întâi, în comuna Chiuseidin din județul Durostor. În cei 13 ani petrecuți în această localitate din Cadrilater (din 1927 până în 1940), Dimciu urmează cursurile primar și complementar, absolvind cu bune rezultate 7 clase. Între 1938 și 1940 își satisface serviciul militar. Fotografia pe care mi-a oferit-o Gheorghe Garofil îl arată echipat ostășește și cu trăsături aspre, de om hotărît, de luptător descins din neînfricații armatoli ai Macedoniei Latine.

Avea 24 de ani, în 1940, când, laolaltă cu toți al lui și cu mii de familii aromâne, cunoaște calvarul unei noi pribegii, de această dată dintr'o parte a Dobrogei, sacrificată de niște guvernanți trădători, pe care nici un tribunal nu i-a tras la răspundere penală, în cealaltă, stabilindu-se la Tulcea, pe Strada Basarabilor (stradă pe care comuniștii apatrizi aveau s'o reboteze *"Păcii"*). Întrepid, ca mai toți Macedonenii, se lansează repede în comerț, deschizând și conducând singur un restaurant pe strada Ștefan cel Mare (nume de asemenea schimbat de guvernanții comuniști). Prosperă văzând cu ochii, devenind în scurt timp proprietar și al unei mari turme de oi. Stăpânea și un teren arabil pe o suprafață de 10 hectare.

Naționalizarea principalelor mijloace de producție, efectuată la 11 Iunie 1948 de guvernul prosovietic al trădătorului Groza, îl convinge definitiv că Partidul Comunist din România, devenit Partidul Muncitoresc Român (spre a-i induce în eroare pe muncitori și pe țărani) manifestă cel mai mare dispreț pentru proprietatea privată. Iar avalanșa de arestări efectuate în același an demonstra întregii lumi lucide și nemanipulate că noua ordine socială, a lui Satan, ce se instaura în România în ritm vertiginos, disprețuia și mai mult inviolabilitatea persoanei, ca și orice drept al omului (abuzuri tolerate și încurajate din plin de Occidentali). Știindu-se și urmărit de Siguranță (pusă în slujba comuniștilor) pentrucă împărtășea, încă din 1940, crezul legionar, lasă toate baltă și-și ia lumea'n-cap. Nu se consultă cu nimeni ca să nu-i slăbească hotărîrea aceasta crucială. Drept care, în Septembrie 1948, trece ilegal frontiera româno-iugoslavă prin Banat. Traversează, per pedes apostolorum Iugoslavia până aproape de granița cu Italia. Se oprește lângă Triest, pe atunci Teritoriu Liber. Acolo se întâlnește cu un inginer român, de asemeni emigrant. Amândoi apelează la serviciile unui cetățean iugoslav (cunoscut de inginerul român) întru trecerea, fără riscuri în Italia. Acesta, însă, în loc să-i treacă în Italia, preum făgăduise, îi dă pe mâna poliției iugoslave, la ceas de noapte.

Sunt arestați și transportați la Belgrad, unde sunt încarcerați în celule diferite și nu se vor mai vedea. În schimb, în acea închisoare titoistă face cunoștință cu Nicu Caranica, fugit și el din România. In penitenciarul acela sunt anchetați de o comisie al cărei scop principal era trierea și repatrierea tuturor străinilor refugiați. Întrebându-l pe Dimciu ce cetățenie are, el a răspuns cinstit că-i Român, dar ar vrea să se stabilească în Germania. La aceeași întrebare, Nicu Caranica răspunde, inspirat, că-i Grec și că dorește să ajungă în Grecia. Acesta ajunge, într'adevăr, în Grecia (cu aprobarea acelei comisii) și de-acolo în Franța, unde va profesa ca medic. Aceeași comisie de anchetă decide expedierea lui Dimciu Garofil în România, fiind predat Securității proaspăt născută din Siguranță. Este spre sfârșitul toamnei din 1948, când începe pentru Dimciu calvarul din gulagul bolșevic dela noi, mai teribil decât cel dela Ruși fiindcă torționarii români au știut, ca discipoli, să-i întreacă pe magiștrii sovietici, învățând cu brio lecțiile predate cu privire la reeducare, ceea ce însemna batjocorirea și chinuirea omului de către om până la moarte sau la pierderea minților.

Securitatea din Timișoara îl transferă, sub stare de arest, la Securitatea din Constanța, care-l anchetează sub acuzația de legionar-spion, trimis de Anglo-americani prin mijlocirea lui Horia Sima. N'a fost crezut de nici un anchetator și de nici un judecător că el nu venea din Occident, ci mergea într'acolo. Este condamnat de Tribunalul Militar din Constanța la 7 ani de temniță grea, punându-i-se în cârcă și o condamnare din 1941, aplicată de justiția antonesciană. O executase pe aceea, stând câteva luni în închisoare, iar apoi luptând pe linia întâi a frontului antibolșevic, într'un regiment de legionari condamnați la varii pedepse privative de libertate. La asaltul asupra Odessei este rănit la șoldul drept de schije. Lunga internare în Spitalul *"Regina Maria"* din Capitală îl salvează dela moartea sigură de pe front, hărăzită de mareșal oricărui legionar condamnat la moarte sau doar la închisoare.

În Ianuarie 1949, Dimciu este transferat dela penitenciarul din Constanța la cel din Gherla. Trece prin câteva celule până ce este izolat, împreună cu fostul ministru al agriculturii, Mareș, într'o cameră dela etajul al III-lea al marelui celular gherlean. În Decembrie 1950 este scos din izolare și dus în camera de reeducare, în care activau cu zel satanic vestiții studenți torționari. În momentul în care intra în acea celulă de tortură, unul dintre schingiuitori l-a lovit cu un lemn de brad pe cap. Ca urmare a acestei lovituri năpraznice, Dimci (așa-i acest pronume în aromână) se prăbușește pe podea, pierzându-și cunoștința. Este scos în stare de comă, decedând a doua zi. Când e dus la cimitir, toți deținuții din camera ororilor sunt siliți să privească prin ferestre la înmormântarea lui într'o groapă comună din apropierea penitenciarului. Un spectacol lugubru ce se va repeta frecvent cât timp va funcționa oribila instituție a reeducării, o diabolică născocire a poliției secrete din Rusia bolșevică, oferită Securității din România printr'un *"fructuos schimb de experiență"*.

Conducerea temniței din Gherla a avut grijă să treacă pe actul de deces, expediat la Tulcea, părinților lui Dimci, ca mincinoasă cauză de deces *"meningită t.b.c."*.

Gheorghe Garofil, fratele cel mai mic al lui Dimci și un veteran al pușcăriilor comuniste, executând din 1949 (arestat ca membru al organizației de partizani *"Pădurea Babadagului"*) până în 1964 nu mai puțin de 15 ani (10 ani prin sentință a Tribunalului Militar din Constanța și 5 ani prin abuzul Securității din București), își mai amintește și cele ce urmează: *"În ajunul Crăciunului din 1949 am ajuns și eu în Gherla, unde bănuiam că s'ar afla fratele Dimci. Eram încă în carantină cu tot lotul din duba ce ne luase din câteva închisori, când fratele meu a auzit din celula lui numele meu strigat de gardianul ce comisese imprudența de a face pe hol apelul noilor deținuți. După aceea Dimci l-a rugat pe medic să-l scoată și pe el la consultații o dată cu cei noi, din carantină. Astfel, ne-am văzut pentru prima și ultima oară. Și, măcar că eram supravegheați cu strictețe, în sensul de a nu vorbi între noi, tot am putut schimba câteva vorbe cu frate-meu. Atunci, el m'a sfătuit să cer a fi scos la muncă, pe Canal sau oriunde numai să plec din Gherla fiindcă numai așa aș putea să nu trec prin iadul reeducării. Pe urmă, am căutat să pun în practică buna lui povață de frate mai mare și ocrotitor. Astfel, sunt dus să muncesc la Peninsula (unul dintre numeroasele lagăre de muncă de pe teritoriul Canalului Dunăre-Marea Neagră. După 18 luni de canal, sunt pus în lanțuri și transferat la mina de plumb dela Baia Sprie. Când eram la Peninsula, un student mi-a adus la cunoștință că fratele meu fusese ucis în reeducare, când eu eram încă la Gherla și nu știam nimic de Dimci".*

În *"Memorialul ororii"*, carte ce cuprinde exclusiv *"Documente ale procesului reeducării din închisorile Pitești, Gherla"*, apare foarte frecvent numele Dimciu Garofil, anume în paginile 64, 67, 71, 163, 230-237, 238, 252, 612, 628, 647, 657, 680, 698, 701, 711, 715, 750, 752, 754, 756, 772. Întrucât toate mărturiile sunt identice, o reproducem pe cea dela pagina 163: *"Dimciu Garofil a decedat în camera 129 de infirmerie în urma bătăilor primite la camera nr. 98 din partea lui Pușcașu Vasile și la camera nr.101 unde Popescu C. Gheorghe i-a dat lui Dimciu Garofil un pumn în cap, iar acesta, căzând, s'a lovit cu capul de mozaic, făcând un hematon cerebral, astfel că după câteva zile a intrat în comă și, fiind dus la infirmerie, a decedat în urma acestei lovituri."*

Iată și versiunea oficială (ce-au scris călăii securiști în acte): *"Deținutul Dimciu Garofil născut la 13.II.1917 în Bulgaria, fiul lui Mișu și Chirața, plugar cu ultimul domiciliu în Tulcea. Nu cunoaștem originea socială și apartenența sa politică. Susnumitul a fost condamnat 7 ani cor. pentru uneltire contra ordinei sociale prin sentința nr. 66/949 a Tribunalului Militar Constanța.*

Pedeapsa a început la 23.XII.1948 și urma să expire la 23.XII.1955.

A decedat în Penetenciarul Gherla în 12 Decembrie 1950."

Așa au scris și au semnat ofițerii de Securitate Stoica Ilie, locotenent-colonel, și Gh. Timofte, căpitan. Ambii erau șefi în Direcția Generală a Penitenciarelor, Coloniilor și Unităților de Muncă din Ministerul Afacerilor Interne. Tot astfel s'au exprimat acești ucigași (în răspunsul pe care l-au ticluit, în 17.VII.1952, la adresa nr.812/50798 din 20.VI.1952 a Direcției Generale a Securității Statului) și cu privire la uciderea, tot în temnița Gherla, a deținuților Cristea Ion, Dumitru Andrei, Dincă Ioan, Tâmpa Ioan, Popescu Petre 2, Dâmbu Vasile și Radovan Vasile (paginile 70-72 ale *"Memorialului ororii"*, carte scoasă de editura *"Vremea"* în 1995). Adică, nemenționând nici o cauză de deces.

Până când vei răbda, Doamne, râul de sânge nevinovat și-i vei lăsa nepedepsiți pe autorii celor mai multe crime prin cele mai inimaginabile atrocități, care, longevivi și îmbogățiți, mai au și nerușinarea de a se erija și-acum, în 1996, în acuzatori, iar pe cei uciși să-i considere tot bandiți? Cum îi rabzi, Doamne?!

CU SIBEPEA
A CRĂCIUNU
ȘI A ANLUI NOU

FARA ARMÂNEASCĂ

VĂ UREADZA A TUTULOR SĂRBĂTORLI CU HARAUĂ
ȘI ANUL NOU CU AMBAREAȚĂ
TRI MULȚ ANI!

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA

1856 - 1947

- XXII -

Prof. Nicolae CIACHIR

Este edificator răspunsul lui Antonescu la scrisorile lui C.I.C. Brătianu, din 18 Decembrie 1940, 14 şi 21 Februarie 1941, care exprima o vădită îngrijorare privind orientarea politică şi economică tot mai accentuată a României alături de puterile Axei. Liderul partidului Naţional Liberal propunea o politică de basculă între marile puteri, fără o angajare directă. Antonescu îi face precizarea că numai statele puternice pot determina cumpăna balanţei, iar *"România, nu din vin a mea, nu este astăzi un stat puternic"*. O politică bună sau rea, se poate judeca numai după rezultate. Or, rezultatele politicii externe româneşti în ultimii ani se văd: pierderea Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a unei jumătăţi din Transilvania şi a Cadrilaterului. Orientarea politicii externe trebue să fie precisă. Or, în sectorul Europei de Sud-Est sunt acum două forţe: Germania şi Rusia. Toate încercările de apropiere cu URSS au rămas infructuoase, căci, cu toată structura internă comunistă, Sovietele au îmbrăţişat idealurile de expansiune ţariste, iar rezultatele se văd: Ţările Baltice, o parte din Polonia şi teritoriile româneşti mai sus amintite.

În plus, zdrobirea militară a Franţei a lipsit coaliţia ţărilor democratice de pionul militar cel mai valoros. Dacă, după Septembrie 1940, nu ne-am fi orientat spre Axă, am fi ajuns automat la o soartă asemănătoare cu a Poloniei. Apoi, ca o chestiune de tactică, noul regim a părăsit procedeul bizantin, neonest şi păgubitor, de a judeca pe toate tablourile, întrucât România este o ţară mică şi insuficient consolidată politic şi economic.

La reproşul privind aderarea la Pactul Tripartit, Antonescu răspundea că a făcut aceasta din instinct de prevedere şi de conservare. De prevedere, fiindcă Ungaria aderase înaintea noastră şi nu doream ca aceasta să fie răsplătită pe spinarea noastră. În conjunctura de astăzi, o ţară mică, ameninţată cum este a noastră, nu face ce vrea, ci ce poate. Prima grijă este pregătirea şi înarmarea armatei române şi de a trage foloase reale din alianţele noastre. *"Istoria mă va judeca* scria Antonescu. *Stau în faţa ei cu fruntea sus şi aştept să mă judece şi pe mine ca şi pe alţii"*. Dacă Brătianu şi Maniu cred că pot face mai mult, se arăta gata să le cedeze locul. Partidele politice nedorind să se asocieze la un regim totalitar, în condiţiile crizei politice interne şi sub presiunea unor factori interni, Antonescu şi-a completat lista guvernamentală cu legionari. Era de altfel şi logic, deoarece fără ei, Carol al II-lea n'ar fi putut fi debarcat. Nu trebue uitat faptul că în alegerile din Decembrie 1937, în pofida numeroaselor falsificări, legionarii reuşiseră să obţină peste 15% din voturile alegătorilor.

Pe plan extern, declara în şedinţa Consiliului de Miniştri din 21 Septembrie 1940, trebue să mergem cu Germania, cu Axa, ori triumfăm, ori cădem cu ei. *"Eu vreau să răstorn arbitrajul dela Viena, fără să o spun şi pregătesc campania pentru opinia publică mondială, dirijând şi presa străină în această direcţie"*. Conştient că URSS nu se va limita numai la teritoriile anexate, şi că prin sosirea trupelor germane erau garantate noile frontiere ale ţării, Antonescu a grăbit tratativele, iar la 20 Septembrie 1940 soseau primele unităţi ale Misiunii militare germane. Tot în acest scop, la 14 Octombrie, soseşte şi un grup de ofiţeri italieni: aviatori, vânători alpini şi marinari.

Rebeliunea legionară din Ianurie 1941, a zdruncinat România, şi aşa deosebit de fragilă, în urma amputărilor teritoriale din 1940. Noul ministru al Germaniei, acreditat la Bucureşti, Manfred von Killinger, sosit la post la 24 Ianuarie 1941, printr'o telegramă extra urgentă din 27 Ianuarie 1941, raporta lui von Ribbentrop: *"Liniştea domneşte în întreaga ţară. Tulburările pricinuite de încercare de revoluţie au fost lichidate. În zona petroliferă totul este normal. Toate cercurile Legiunii sunt deprimate"*. La 29 Ianuarie 1941, din ordinul generalului Ion Antonescu, toate oficiile diplomatice române din străinătate, au primit spre difuzare un text, din care extragem: *"Azi ordinea este complet restabilită, datorită devotamentului indefectibil al armatei care şi-a făcut cu prisosinţă datoria şi către care se îndreaptă recunoştinţa întregii ţări... Programul generalului Antonescu este acelaşi ca şi cel de până acum. Căci acest program nu a fost nici improvizat la 6 Septembrie şi nici înprumutat mişcării legionare. Generalul Antonescu va construi România nouă, rezemându-se pe toate generaţiile şi pe toate clasele sociale şi făcând apel la toate elementele sănătoase al naţiunii, care nu s'au compromis în trecut" (Arh. MAE. fond 71, Germania 1941, vol.82, doc.6912).*

În timp ce în ţară se derulau evenimentele descrise, la 17 Martie 1941, se stinge din viaţă la Cannes, în exil, la vârsta de 59 de ani, diplomatul şi jurnalistul Nicolae Titulescu. Doresc să menţionaez, că la 23 Octombrie 1940, Titulescu îi trimitea un memoriu generalului Antonescu, justificându-se prin felul cum a condus politica externă în perioada 1932-1936 şi îi solicita să i se încredinţeze una din Legaţiile României, la Berna, Lisabona sau Buenos Aires *(Arh. MAE. 77, tom. 34, doc. 1169, N. Titulescu, Scrisori originale).* Într'o scrisoare, datată la 10 Decembrie lui Winston Churchill (*"Dragul meu Winston, m'aţi autorizat să vă numesc aşa"*) îşi arată simpatia faţă de cauza Marii Britanii şi îi cere să găsească o modalitate, pentru ca să ajungă în Anglia, căci deşi avea viza diplomatică spaniolă *"am fost respins de trei ori la frontiera spaniolă şi, spre marea mea surpriză, constat că şi Confederaţia Elveţiană ea însăşi îmi refuză viza" (Vezi şi N.Titulescu, Documente Confidenţiale, p. 146-148).* Dar ingratitudinea este mare, nici Churchill nu-i răspunde la scrisoare, nici Elveţia nu-l primeşte. Treceseră de-abia câţiva ani de când Titulescu scria despre *"prietenia lui Winston Churchill, a cărui inteligenţă strălucită este aliată cu un foc sacru neîntrerupt"*, şi despre pământul binecuvântat al Elveţiei, unde *"poate fi creată marea armonie universală" (N. Chiachir, Marile Puteri şi România, 1856-1947, Bucureşti, 1996, p. 291).*

Pentrucă suntem la Churchill, Marea Britanie era supărată pe România, căci la 25 Septembrie 1940, un grup de supuşi britanici din industria petroliferă au fost arestaţi şi deferiţi justiţiei militare. Antonescu s'a deplasat personal pentru a vedea condiţiile de trai ale celor internaţi şi pentru a asigura permisiunea de a ieşi la mare a vaselor fluviale engleze aflate pe Dunăre. După sosirea Misiunii militare germane în România, Anglia are un comportament mai rezervat, iar la 15 Februarie 1941 îşi retrage întreaga misiune diplomatică şi sistează funcţionarea consulatelor. Ni se recomadă să intervenim pe lângă guvernul suedez ca acesta să preia apărarea intereselor României *(Arh.MAE, fond. 71, An-glia, dos. 42, 1941-1944, f. 104).* În aceeaşi zi, 15 Februarie 1941, odată cu întreruperea relaţiilor diplomatice, România era inclusă în blocul ţărilor supuse blocadei britanice, oficialităţile engleze considerând că Iuliu Maniu era singura persoană care ar fi putut să conducă mişcarea de rezistenţă.

Evenimentele se complică din nou în Sud-Estul Europei, când Germania, Italia şi Ungaria atacă Iugoslavia, care peste 13 zile, adică la 19 Aprilie, capitulează şi dispare ca stat. Apare, în schimb, statul croat, la 14 Aprilie 1941, condus de Ante Pavelici. Noul regim este totalitar, cu nuanţe fasciste, Sârbii, Evreii şi Ţiganii sunt scoşi în afara legii. Statul Croat independent (Nezavisima Drzava Hrvatska) cuprindea Croaţia, Slovenia, Srem, o parte din coasta Dalmaţiei, Bosnia şi Herţegovina. România recunoştea noul stat, iar în Iunie 1941, diplomatul O. Buzdugan îşi prezenta la Zagreb lui Ante Pavelici, scrisorile de acreditare. Diplomatul român încearcă să contracareze propaganda maghiară, iar la 14 Iunie 1941 are o discuţie cu mareşalul Kwaternik, care îl pune în gardă că vor urma acţiuni iminente înpotriva URSS. *(Arh. MAE, fond Croaţia, vol. I, 1941-1942, telegr. din 4 şi 14 Iunie 1941).*

Deşi fusese iscălit pactul Ribbentrop-Molotov în August 1939, la 21 Decembrie 1940 (chiar de ziua naşterii lui Stalin), Adolf Hitler semna Directiva nr.21 sau planul Barbarossa, care prevedea atacarea şi scoaterea din luptă a Rusiei. În zilele de 11-12 Iunie 1941, generalul Ion Antonescu fusese invitat de către Führer la München, unde a fost pus la curent cu planul Barbarossa şi că în câteva zile, Rusia va fi atacată. La acest război s'a oferit să participe Finlanda, căreia i s'au smuls teritorii în 1940, Ungaria şi Slovacia. Astfel, la 19 Iunie 1941, se găsea la Bratislava, şeful marelui stat major german, Franz von Halder, care a pus în temă aliatul slovac, că în câteva zile se porneşte tăzboiul. *(Arh. MAE. fond Slovacia, vol XI. Relaţii cu România, telegr. din 17 Iunie 1941).* 60.000 de militari slovaci vor lupta pe frontul de Est, în Ucraina, pe Don, în Cuban, în zona Mării de Azov *(Acad. Cosiorovski, Slovensko Deliny, Bratislava, 1978, p. 743 şi 855).*

Pe parcurs, pe frontul de Est se vor găsi şi unităţi italiene, croate şi spaniole. De asemenea, vor lupta împotriva Armatei Roşii şi unităţi create din foştii prizonieri sovietici, sub comanda generalului Vlasov, organizate cu sprijinul Reichului, aşa-numita *"Armata rusă de eliberare"* (Ruskaia Osvobodi-telnaia Armija).

În legătură cu participarea Ungariei la războiul împotriva URSS, istoricul maghiar Daniel Csátari, scria într'o lucrare apărută la Budapesta în 1974, în franceză şi maghiară, din care reţinem: *"Meritul politicii externe a lui Horthy a fost că s'a alăturat primul Germaniei fasciste şi a obţinut astfel ajutorul lui Hitler pentru revendicările sale revizionioste, în măsura în care interesele şi obiectivele politicii imperialiste germane aveau nevoie de serviciile sale"*. Arbitrajul dela Viena era o ingenioasă manevră, arată autorul, de-a încuraja Budapesta să recupereze restul Ardealului, promiţând, în acelaşi timp, lui Antonescu, la sfârşitul războiului, posibilitatea de a primi Nordul. Acesta este scopul principal al intrării Ungariei în război împotriva URSS-ului, diminuând astfel şansele României.

(Va urma)

MAREA ÎMPLINIRE

- 1 DECEMBRIE 1918 -

Mircea FLORESCU

Fiorul tainic al vieţii împinge irezistibil orice fiinţă, sub pedeapsa dispariţiei, să rămână întreagă şi să crească, păstrându-şi identitatea liberă de apăsări şi schilodiri din afară. Ce năzuinţă neadormită, câtă luptă neîmpăcată închide'n sine povestea fiecărui fir de grâu dela clipa când iese din bobul îngropat sub brazdă, până sparge glia ce-l înăbuşea şi se ridică'n lumina soarelui ca să dea înzecit! Şi fiecare stejar, fiecare naţiune care, înfruntând năpaste şi intemperii, ajunge la realizarea fiinţei şi rostului său, înscrie în cartea vremii o biruinţă a legilor firii, o contribuţie la armonia cosmosului.

Prinsă în acest context, drama istoriei româneşti îşi găseşte sensul şi măreţia. Intr'adevăr, ce epopee copleşitoare e drumul neamului nostru dela Dacia lui Traian, pustiită de năvăliri barbare şi sfârtecată apoi în bucăţi de barbaria împărăţiilor prădalnice, până la Dacia reîntregită în hotarele ei, la Alba-Iulia lui 1 Decembrie 1918 !

Câtă durere şi trudă, câtă dârzenie renăscută, cât curaj şi câtă înţelepciune nu cuprinde în sine acest urcuş răbdător şi tenace de două mii de ani, prin vâltori şi prăpăstii în care un pas greşit ar fi putut însemna prăbuşirea definitivă! Dar nu ne-am prăpădit, ci am atins culmea râvnită, fiindcă toată vremea paşii străbunilor au fost călăuziţi, instinctiv întâi, conştient apoi, de lumina unui vis aprins de înseşi legile firii, şi puterile lor au fost mereu renăscute de credinţa în *"sfânta dreptate"* a lui Dumnezeu care nu putea fi învinsă.

Unirea Transilvaniei dela 1 Decembrie 1918 a fost un act firesc al unui destin istoric, pentrucă fiinţa românească şi-a găsit făgaşul propriu de existenţă istorică în cadrele politice şi juridice ale unui stat unitar, naţional. Condiţiile absurde şi contraditorii, prin care *"ţările"* româneşti erau despărţite de graniţe artificiale, au fost lichidate, ca urmare naturală a unor visuri de unificare şi lupte seculare, cu jertfe şi strădanii ale multor generaţii, care îşi revendicau aceeaşi origine, grăiau aceiaşi limbă, respectau aceleaşi legi de viaţă şi obiceiuri, aveau aceleaşi datini, aspirau la înfăptuirea aceloraşi idealuri morale şi credeau în acelaşi Dumnezeu.

Anul 1918 a fost anul în care s'a legitimat identitatea etnică şi spirituală a neamului românesc; toate *"ţările"* s'au adunat sub cupola protectoare a unui stat închegat şi modern.

Asta, însemna maturitate, conştiinţă naţională şi vitalitate creatoare, deci dreptul incontestabil de a exista pe dimensiunea istoriei.

După reîntregirea Basarabiei (Martie 1918) şi a Bucovinei (Noembrie 1918), Unirea Transilvaniei a însemnat pecetluirea definitivă a unei impresionante manifestări de viaţă şi conştiinţă românească, de unitate spirituală şi de etnicitate închegată şi diferenţiată.

Transilvania a fost leagănul funciar al existenţei româneşti; acolo a început procesul etnogenezei, chinurile facerii de neam. Acolo a rămas mai temeinică ideea de ordine şi aşezare, care vine pe linie latină şi acolo a rămas mai profund spiritul de dârzenie şi tenacitate, virtuţi străbune, căpătate pe linie daco-getică.

Sub jugul unor dominaţii străine, timp de secole, ardelenii şi-au păstrat firea lor, şi au rămas majoritari ca număr, căci aşa au fost totdeauna, dela început, şi apoi au păstrat cu credinţă şi fermitate tradiţiile şi datinile, nealterate de influenţe multiple şi variate, mai cu seamă intenţionate şi perseverente.

Românii din Transilvania şi-au păstrat identitatea etnică şi spirituală, în mijlocul celor mai diferite forme de cultură şi civilizaţie, cu care au co-existat secole de-a rândul, în cuprinsul acestei provincii.

Anul 1918 era, în mintea şi sufletul ardelenilor anul eliberării lor şi al unirii cu toate celelalte provincii, la un loc. Românii ardeleni fremătau cu bucurie la gândul că vor fi slobozi şi se vor regăsi cu ai lor, din alte părţi, sub acoperământul regatului cel mare, românesc.

În mediul de descompunere al celor două mari imperii - la Răsărit cel ţarist şi la Apus cel habsburgic - conducătorii politici ardeleni îşi asumă răspunderea unor acte de ordin naţional, cerând şi ei alipirea la Regatul României. Astfel, la 12 Octombrie 1918, Partidul Naţional Român se întruneşte la Oradea Mare şi îşi defineşte poziţia faţă de evenimentele în curs. Proclamă validitatea principului wilkinsonian de auto-determinare, pe baza căruia naţiunea română ardeleană este îndcreptăţită să-şi decidă propria ei soartă. Tot acolo se decide convocarea unei Adunări Naţionale, pentru data de 1 Decembrie la Alba Iulia.

Ca urmare a întrunirii dela Oradea Mare, Alexandru Vaida Voevod se prezintă în camera deputaţilor maghiari, la 18 Octombrie şi citeşte o declaraţie fermă în care se cuprind punctele esenţiale ale voinţei naţionale: ...*"naţiunea română din Ungaria şi Transilvania... îşi revendică dreptul ca în deplină libertate şi fără nici o înrâurire străină, ea însăşi să-şi poată determina viitoarea formă de stat, precum şi relaţia de coordonare în mijlocul naţiunilor libere"... După suferinţă şi lupte de veacuri naţiunea română din monarhia austro-ungară aşteaptă şi pretinde afirmarea drepturilor sale inalienabile şi imprescriptibile, la o viaţă naţională integrală"*.

Adunarea dela Alba Iulia programată pentru ziua de 1 Decembrie, era desemnată de Partidul Naţional Român să fie un plebiscit general al populaţiei române din Ardeal. În acest sens, convocarea trimisă populaţiei cerea ca fiecare unitate socială şi fiecare categorie socială să fie reprezentată la Alba Iulia, pentru a se da o formă legală şi un caracter naţional Adunării de acolo. Peste o sută de mii de delegaţi au umplut, cu entuziasm şi voinţa lor puternică de unire, câmpia din afara oraşului Alba Iulia. Vajnicul luptător ardelean Gheorghe Pop de Băseşti a fost ales preşedintele acestei adunări naţionale. Au vorbit Ştefan Cicio Pop, Vasile Goldiş, Iuliu Maniu şi Iosif Jumanca. Episcopul Bisericii Unite Hossu, a citit proclamaţia de Unire, care începea astfel: *"Adunarea generală a tuturor Românilor din Transilvania, Banat şi Ţara Ungurească, adunaţi la Alba Iulia la 1 Decembrie 1918 decretează: Unirea acestor Români şi a teritoriilor locuite de dânşii cu România"*...şi *"pentru totdeauna"*.

A fost o zi de mare sărbătoare pentru toată suflarea românească, în fapt cea mai însemnată zi din istoria României, de sub domnia glorioasă a Regelui Ferdinand.

Aniversarea de azi a Unirii Transilvaniei este un moment istoric, pentru toată suflarea românească. Amintirea zilei de 1 Decembrie 1918 este un popas de reculegere sufletească, de împrospătare a energiilor creatoare. Faptele trecutului sunt glasuri de poruncă şi temeiuri pentru împlinirile viitorului. Sunt certitudinile prin care existăm în confruntarea noastră cu toate *"relele lumii"* şi nu ne lasă să uităm propria noastră fiinţă.

Iar noi, cei de azi, venim cu cucernicie faţă de jertfele străbunilor şi mulţumim lui Dumnezeu pentru ajutorul său, de totdeauna.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI

- XII -

Nicolae LUPAN

An de an, cum atestau statisticile timpurilor de răstrişte, colonizarea Bucovinei cu Ruteni şi Polonezi făcea tot mai multe victime în rândurile populaţiei autohtone. Acesta era şi cazul *"unei lepădături"*, cum scria *Gazeta Bucovinei* din Decembrie 1892, care, la un parastas din Boianul Cernăuţilor, după ce luase câteva *"pahare de sufletul mortului"*, a zis: *"Odată, vom fi cu toţii Ruşi. Şi ferice de cel ce scrie rusesce, căci în rai se vorbeşte rusesce şi la vremea de apoi, când va veni Hristos să judece lumea, va grăi tot în limba rusească."*

O declaraţie ieşită din gura unui Român get-beget! O nesăbuinţă ce făcu fulgerător ocolul întregii provincii. Şi *"toată suflarea românească"*, potrivit aceleiaşi gazete, strigă în frunte cu preoţii: *"Numai şcoală şi iar şcoală poate să ne tămăduiască de acest rău"*. Drept care, era greu de găsit un sat care să nu fi început a ridica clădiri cu două, trei şi patru săli de clasă.

Un context în care merită să reproduc o relatare din *Gazeta Bucovinei* numărul 58 din acelaşi an 1892. O relatare contrară spuselor *"lepădăturii din Boian"*. Aşadar, un alt Român, venind la redacţie, cuvântă: *"Mergând ieri la poştă, aud de afară că doi se sfădesc în lăuntru în gura mare. Intru şi eu şi îndată am înţăles, că pricina sfezii era o carte poştală. Neavând în limba română, poştarul îi dădu una în altă limbă. "Ce?"- strigă Românul, "Dumneata vrei să mân eu apă la moara limbii mazureşti?... Ori poate crezi că eu nu sciu că se face o numărătoare a hărtiilor poştale, după care se judecă treapta pe care a înaintat un popor în luminarea minţii?..."*

Revenind la chemarea preoţilor privind înălţarea de şcoli româneşti trebue de spus că acele şcoli aveau nevoie de învăţători. Or, în toată Bucovina, în urma politicii împărăteşti de desnaţionalizare nu era nici o şcoală numită pe atunci preparandie. S'a apelat la Românii din Transilvania şi Banat de unde au fost aduşi în grabă învăţători şi profesori. Cu ajutorul lor a fost deschisă, tot în grabă, o şcoală pedagogică la Cernăuţi, unde cei ce doreau să devină învăţători căpătau acest titlu în numai 6 luni.

Natural, că într'un termen atât de scurt nu putea fi vorba de o pregătire profesională ca atare. De aceea, odată cu venirea lui Aron Pumnul la Cernăuţi, cele şase luni *"de preparandie"* fură prelungite până la doi ani. Iar director al acestei şcoli normale fu numit harnicul profesor de teologie Nicolae Hacman. Şcoală ce în decurs de 22 de ani a dat 489 de învăţători! Era o mare victorie. Mai mult, în anul 1871, când director al şcolii fu numit Dimitrie Isopescu, acesta înfiinţă şi o secţie pentru fete. Prima şcoală de fete din istoria învăţământului bucovinean! *"Acuma fetele de ţărani cu tragere de inimă la învăţătură, zicea Pumnul, pot să devină nu numai preotese dară şi învăţătoriţe"*.

Şi din nou bunătatea Românului sireacul: înscrierea la şcoala pedagogică din Cernăuţi nu punea ca primă condiţie cunoaşterea limbii române! Ca urmare, în anul şcolar 1890-1891, pe lângă cei 71 de elevi români urmau cursurile 29 de Nemţi şi 10 Polonezi. La secţia pentru fete situaţia era şi mai proastă: din o sută de eleve - doar 10 erau Românce!

Sesizat de acestă anomalie, episcopul Eugen Hacman ceru autorităţilor imperiale ca *"toţi profesorii dela preparandie şi dela toate liceele şi gimnaziile din Bucovina să fie de limbă românescă"*. N'am găsit nicăieri încondeiat răsunetul acestei intervenţii bisericeşti. Bănuiesc că era mult prea întârziată.

Deşi, cu mulţi ani înainte, Aron Pumnul şi unul dintre Morărenii Dragomirnei lansaseră chemarea: *"Numai românesce să grăim în casă cu femeile noastre, cu copiii şi cu hargaţii noştri. Românesce să luăm seama ca să ne înveţe copiii în şcoală, numai românesce să grăim prin cancelării, numai scrisori românesci să băgăm în trânsele..."*

În legătură cu această stare de lucruri preotul Constantin Moraru dela biserica Sf. Paraschiva din Cernăuţi s'a dovedit a fi mult mai plastic: *"Dacă vrei să-ţi împodobeşti casa cu flori, trebue să ai mai întâi straturi cu flori frumoase. Şcolile sunt straturile, unde trebue să crească florile pentru gimnazii. Grijească aşa dară toţi Românii din ţinut ca să aibă fiecare sat şcoale poporale bune şi învăţători români de ajuns şi harnici, şi atunci copiii noştri vor curge la gimnazii ca ploaia, vor îmopodobi şcolile ca nişte flori, şi vor fi apoi şi podoaba şi sprijinul naţiunii noastre..."*

Era un unison armonios al unei frânturi de neam lovit de pericolul asimilării străine. Un unison la care participau şi tot felul de asociaţii benevole, cum a fost şi cea a Şcolii Române din Suceava, care se îngrijea de elevii săraci dar sârguincioşi la învăţătură, asigurându-le uniforme, cărţi, plătindu-le în acelaşi timp taxele şi gazdele. Şi nu era vorba de cei din Suceava sau din împrejurimi.

Amintita asociaţie lansă un apel de ajutoare pentru toţi amatorii de studii medii din întreaga provincie, precum şi din Moldova, inclusiv Basarabia: *"Ne adresăm mai întâi răzeşilor lui Ştefan Vodă,* se scria în apel, *care au atâţia copii, încât şcolerii români să întreacă numărul şcolerilor străini. Aşa dorim noi şi aşa dă Doamne să fie!..."*

(Va urma)

IMPORTANT!

"PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA" Mondială mulţumeşte compatrioţilor care au binevoit să răspundă cu cecuri bancare întru inveşnicirea memoriei Mareşalului Ion Antonescu.

Din păcate, nici unul din aceste cecuri nu poate fi încasat, deoarece punerea pe cont a unui cec din altă ţară decât Franţa, indiferent de valoarea lui, costă cam 100 de franci francezi. Drept care, cecurile trimise până în prezent pot fi socotite nule şi neavenite.

Aşadar, Fraţi Români din Exil, rugăm să nu trimiteţi cecuri bancare, ci doar cecuri poştale internaţionale sau o bancnotă în plic, netransparent şi bine închis, la aceeaşi adresă:

CECILE BRAHY
32 Avenues des Jockeys, 92380 Garches, France.

N.L.

1.XII.1918 - 1.XII.1996

Întors dela Moscova, unde fusese nu mai ştiu pentru ce fel de instructaj, Silviu Brucan fu întrebat de un unionist, dacă, nu cumva, a observat, pe acolo, vreo schimbare în legătură cu revenirea la România a teritoriilor româneşti ocupate de Stalin prin pactul Ribbentrop-Molotov.

Cinic din născare, marxistul bucureştean răspunse că ar trebui să fie prost cineva ca să ridice această problemă. Pentrucă, chipurile, numai un prost nu poate să-şi dea seama că Ungurii ar profita imediat şi ar ridica problema... Ardealului (sic!).

Aşadar, cinici şi ei din născare, Ruşii pun reîntregirea teritoriilor româneşti, luate cu hapca, în raport cu Transilvania! Ţara românească de peste păduri. Nume de care nu prea vor să audă urmaşii lui Arpad. Şi dacă-i aşa, de ce să nu renunţăm, pe cât e posibil, la toponimul de Ardeal şi să-l îmbrăţişăm pe al nostru, pur latin? Cel de Transilvania!

Am spus-o şi o spun de 7 ani de zile: Transilvania, românească de când lumea, se află la ea acasă şi s'o lăsăm în pace! Basarabia, Nordul Bucovinei, Ţinutul Herţa, Insula Şerpilor sunt acelea care trebue scoase cu orice preţ din ghearele Moscovei şi Kievului!

Iată de ce, "PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA" Mondială, cu membri în 25 de ţări, nu recunoaşte ziua de 1 Decembrie ca sărbătoare naţională consacrată statornicirii Statului Românesc în general!

1 Decembrie 1918 este ziua revenirii, după Basarabia şi Bucovina, a Transilvaniei la ţara-mamă România.

Sărbătoarea sărbătorilor naţionale ale poporului român şi ale Dinastiei sale a fost şi trebue să rămână în veci ziua de 10 Mai!

Nicolae LUPAN

Reîntregirea

Un deziderat atotnaţional axat pe solidaritatea Românilor de pretutindeni. O acţiune ce nu poate fi socotită drept încheiată, atâta timp cât nu vom avea o Românie întreagă în hotarele ei istorice şi legitime de pe Nistru şi Ceremuş.

În acest sens, ANA POPOVICI, Purtătoare de Cuvânt a *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* Mondiale pentru Arad, Bihor şi Timiş, a pus câtorva lideri judeţeni întrebarea: *"Care este linia partidului Dvs. în problema Reîntregirii ?"*

Marin Nicolae, PNŢCD: Linia partidului nostru este foarte clară. Şi ca să fiu mai convingător, am să citez ce a spus Corneliu Coposu la dezvelirea statuii lui Iuliu Maniu la Alba Iulia privitor la această problemă: *"Nu va fi linişte în această ţară cât timp România nu se va afla în hotarele ei fireşti"*.

Ioan Ciulică, PNL: Vrem România Mare. Şi acuzăm puterea actuală că a pierdut momentul din considerentul de a nu-i supăra pe Sovietici. În 1991, an de răscruce, se putea face, pe cale politică, Reîntregirea noastră naţională.

Deputatul Roman, PUNR: Însuşi statutul nostru, în articolul 2, determină scopul unităţii naţionale a Românilor, inclusiv al celor din provinciile româneşti ocupate de Sovietici prin pactul Ribbentrop-Molotov. PUNR îşi întemeiază activitatea unionistă pe tradiţiile milenare ale poporului român din spaţiul carpato-danubian-pontic, vatra sa străbună, leagăn al culturii, civilizaţiei şi creştinătăţii.

Emil Putin, PSDR: Am făcut parte dintr'o delegaţie care a vizitat Cernăuţiul. Şi am fost profund impresionat că oamenii de acolo ne-au primit cu pâine şi sare şi cu tricolorul românesc. La o şcoală din Herţa toţi copiii aveau prenume româneşti. Din dorinţa de a nu fi confundaţi cu alte etnii implantate de-a lungul anilor. Iată de ce trebue să facem tot posibilul ca revenirea la ţara mamă a acestor fraţi să se realizeze!

Pătrăuţă Teodor, PSM: Susţinem ideea unei Românii, aşezate în hotarele ei fireşti, pentrucă de-a lungul celor peste două milenii de existenţă daco-romană, Românii au ştiut să-şi apere pământul strămoşesc, când cu sapa, când cu furca, dar şi cu arma în mână...

Florin Bănescu, CD şi AC: Convenţia Democrată, Filiala Arad, are un motiv în plus de a cere Reîntregirea. În 1918, Aradul a fost leagănul unirii, fiind socotit drept capitală politică a Românilor de peste munţi.

Ion Godea, AFDP: Suntem alături de cei care promovează politica reîntregirii Neamului. Şi nu putem renunţa la Basarabia, Nordul Bucovinei, Ţinutul Herţei Dorohoiului, precum şi la Insula Şerpilor la care au renunţat cu atâta uşurinţă Adrian Năstase şi Ion Iliescu, voind să semneze tratatul de bună vecinătate cu... Uniunea Sovietică!

Rusu, Sindicatul Astra Vagoane Arad: Mă pot pronunţa cu titlu personal: am fost şi rămân adept al crezului istoric al marilor noştri înaintaşi unionişti. Dacă nu se înfăptuieşte Reîntregirea acum, apoi mai târziu va fi tot mai greu. Revenirea Basarabiei şi Nordului Bucovinei la ţara-mamă o văd prin modificarea Constituţiei României şi instituirea postului de vice-preşedinte al statului care să aibă în sarcină atribuţii legate de problemele Reîntregirii Naţioanle.

P.S. Este îmbucurător faptul că, spre deosebire de anii 1990-1992, la insistenţele *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* Mondiale, marea majoritate a partidelor politice şi a formaţiunilor asociative din România au în platformele lor program problema Reîntregirii teritoriale româneşti.

N.L.

DIN IADUL BOLŞEVIC

La mina de cărbuni din Skiokin aveam normă de 15 tone în 8 ore! Trebuia să sfărâm cărbunii din bloc şi apoi să-i încarc pentru scoaterea din mină. Pentru asta primeam zece ruble pe zi. Iar ca să fi fost sătul mi-ar fi trebuit 20 de ruble. De aceea lucram mereu flămând. Şi gândul îmi era numai la mâncare.

În timpul liber, cei 5 băietani, câţi eram în cameră, vorbeam despre nevoile noastre. Despre casă, despre părinţi, rude, despre Ţară. Nu aveam nici o distracţie. Mai dormeam, ca să nu simţim foamea. Dar mai ales citeam *Epistolia* şi *Visul Maicii Domnului,* pe care le luasem de acasă.

Într'o zi însă, intră un comunist rus în inspecţie şi ne găseşte citind. Văzând Sfânta Cruce pe cărticele, mi le apucă din mână, le rupe şi le aruncă în foc.

Am fost arestat şi dat în judecată pentru propagandă religioasă! La judecată am fost găsit vinovat şi condamnat la trei luni de închisoare.

Aici era şi mai rău decât la mină. O murdărie îngrozitoare. Ne mâncau de vii toate gângăniile. De mâncare, ni se dădea numai odată pe zi. 300 de grame de pâine şi o supă puturoasă pe care noi, acasă, n'o dam nici la porci.

În fiecare zi eram duşi la munci grele, la încărcat, la descărcat, la săpat şanţuri şi altele. Dar ce lucru putea să iasă din noi, când ni se învârtea lumea de foame şi frig? Nimeni nu credea că suntem bolnavi. Iar cei ce nu puteau lucra, nu căpătau nimic de mâncare şi după un timp îi părăseau puterile.

Basarabenii erau puşi la lucrările cele mai grele şi mai primejdioase. Pe câţi din noi nu i-au omorît blocurile de cărbuni! Câţi n'au fost împuşcaţi, pentrucă povesteau cum trăiesc oamenii în România!

(va urma)

Clapon SIMION
satul Şipca, jud. Orhei

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

UN MARTIR: REMUS RADINA

"Mă închin înaintea curajului lui Remus Radina şi-l invidiez de a fi îndrăznit totul" (Eugen Ionescu)

Stau de vorbă cu unul dintre supravieţuitorii lagărelor de exterminare comuniste, despre care marele nostru Eugen Ionescu nota, în prefaţa cărţii acestuia, *Testament din morgă*, următoarele:

"Arestările politice, detenţiile, temniţele, tortura, masacrele, denunţările, tentativele de evadare (dar unde, în această lume odioasă?) au devenit monedă curentă. În faţa ameninţării se răspunde prin laşitate, acceptare, dar de asemenea uneori prin curaj, eroism, sacrificiu. Este ceea ce face Remus Radina, unul dintre eroii sau sfinţii epocii noastre. Un martir voluntar, care nu renunţă nici la ceea ce îi dictează conştiinţa... Cartea lui Remus Radina (...) este o mare mărturie, încă una, vibrantă, simplă pe bună dreptate şi din fericire, adevărată, înalt şi brav omenească, care răscumpără josniciile noastre; cine îşi pierde viaţa, o va câştiga; cine crede că o câştigă, o va pierde. Remus a câştigat-o".

Ilie Mihalcea: L-aţi cunoscut personal pe Eugen Ionescu. Ce puteţi spune despre această mare personalitate?

Remus Radina: Era tare mişcat când vorbea de problemele româneşti. A luptat împotriva comunismului nu numai din ţară ci şi din Franţa, de pretutindeni.

I.M.: Cum de aţi ajuns în Franţa?

R.R.: E o poveste lungă. După publicarea acestei cărţi şi difuzarea ei la *"Europa Liberă"*, am fost condamnat la 16 luni închisoare. Am avut însă un mare sprijin din partea bunului meu prieten şi coleg de celulă, Cicerone Ioniţoiu, care se afla deja la Paris şi care a intervenit pe lângă 6 şefi de stat, la UNESCO şi chiar la Papa. În vederea procesului dela Bucureşti din Februarie 1980, avocatul Loius Egdmand Petitti, decanul Baroului din Paris, s'a oferit să mă apere însă autorităţile din ţară nu i-au permis. Regele Mihai i-a telefonat lui Nicole Penescu, secretar general al P.N.Ţ. aflat la Paris, să-i ceară numele persoanelor persecutate în ţară care doreau să emigreze. Apoi Penescu l-a sunat pe Ioniţoiu care s'a interesat în acest sens. La 17 Aprilie 1980, Ministrul de Externe al Elveţiei, Dl. Auber, a plecat la Bucureăşti cu lista dată de Regele Mihai, cu numele persoanelor care voiau să părăsească ţara. Erau 4 persoane, între care şi eu. După *"transformarea"* celor 16 luni de închisoare într'o amendă, mi s'a eliberat un paşaport pentru o vizită în Franţa.

I.M.: Aveţi de gând să vă întoarceţi în ţară?

R.R.: Eu sunt azilant politic şi nu mă pot întoarce, deşi mi-ar face o deosebită plăcere. Apoi, starea sănătăţii mele este destul de gravă. Sunt singurul deţinut politic recunoscut de autorităţile franceze ca handicapat: Ani de temniţă... Canalul, Jilava, Gherla, aproape 10 ani de închisoare, după care au urmat 7 ani de spitalizare. Când am început greva foamei şi a setei nu eram deloc informat. Am declarat 5 asemenea greve care vizau respectarea drepturilor omului în închisorile comuniste. Credeam că dacă nu mori, te refaci. Adevărul este altul: rămân urme grave pentru toată viaţa, care devin de nesuportat. Mă întreb dacă grevele acestea nu încală morala creştină.

I.M.: În urmă cu 50 de ani aţi fost arestat în ziua alegerilor din 19 Noembrie 1946.

R.R.: Aveam 22 de ani şi eram sublocotenent de cavalerie la Cercul teritorial Câmpulung Bucovina. În ziua de 21 Octombrie 1946, toţi ofiţerii şi subofiţerii din Garnizoana Câmpulung am fost chemaţi la un miting electoral în sala de spectacole a liceului Dragoş Vodă din localitate. Mitingul era prezidat de colonelul Constantin Ionescu, comandantul politic al Comandamentului 4 Teritorial Iaşi, pentru întreagă Moldovă. Colonelul Ionescu a început să ridice în slăvile cerului realizările guvernului Petru Groza. El susţinea cu insistenţă că armata română este astăzi la loc de cinste (...) în realitate, niciodată nu fusese armata română mai umilită ca atunci (...). O revoltă puternică a pus stăpânire pe sufletul meu. Eram la vârsta când viaţa nu contează mai mult decât adevărul. Am luat hotărîrea bruscă de-a părăsi armata (...) Aveam ferma convingere că alegerile din 19 Noembrie nu vor fi libere, că armata va fi folosită pentru oprimarea libertăţii poporului român şi nu voiam să comit această mare crimă împotriva poporului meu (...)

M'am ridicat ca electrizat, împins parcă de o mână tainică şi m'am adresat cu voce puternică colonelui Ionescu: *Domnule colonel, eu nu sunt de acord cu principiile de care este călăuzit guvernul Petru Groza şi prin urmare, nu mai înţeleg să rămân în armată (...)* Clipa aceea, în care am aruncat cătuşele sufletului în faţa celor ce profanau idealurile mele de român şi militar avea să-mi hotărască întreaga viaţă (...) Pe data de 18 Noembrie sunt chemat telegrafic la Comandamentul 4 teritorial Iaşi. În dimineaţa zilei de 19 Noembrie 1946 - ziua alegerilor, de care se legau atâtea speranţe - am ajuns la Iaşi, unde am fost condus într'o încăpare şi invitat să aştept. O uşă blocată mă despărţea de secţia de votare. După o oră, văzând că nu mă cheamă nimeni, încerc să ies din cameră, dar rămân înmărmurit: un soldat cu baioneta la armă îndreptată spre mine, mă opreşte să ies. Eram deci, arestat (...) În decursul anilor, i-am acuzat de nenumărate ori pe comunişti de falsificarea alegerilor din 19 Noembrie 1946.

I.M.: Care este opinia Dumneavoastră referitore la alegerile care au trecut?

R.R.: După o jumătate de secol, poporul român a ales calea spre democraţia adevărată. Comunismul din România a fost învins.

Ilie MIHALCEA

PARASTAS LA NEW YORK

Sâmbătă 30 Noembrie a avut loc la New York un parastas în memoria Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor, ucişi în mod bestial în noaptea de 29-30 Noembrie 1938, de jandarmii călăilor Carol al II-lea şi ai lui Armand Călinescu.

Istoria Românilor, falsificată de atâţia zeci de ani, va trebui acum, după victoria în alegeri a forţelor democrate, să scrie adevărul despre crimele, abuzurile şi corupţia care au distrus România, nu doar dela 1989 sau 1944, ci din 1938, de când a fost instaurată prima dictatură sângeroasă şi violentă, introdusă de Carol al II-lea, adevăratul gropar a democraţiei româneşti.

Corespondent

COLOCVIUL MIRCEA ELIADE DELA BERGAMO

Între 24-26 Octombrie 1996 a avut loc la Bergamo, Italia, un colocviu internaţional dedicat lui Mircea Eliade.

Într'un cadru demn de marele istoric al religiilor, în splendida cetate veche a oraşului Bergamo, s'au întâlnit 25 de specialişti în istoria religiilor dela 15 universităţi, în majoritate italiene, precum şi din Franţa, Belgia şi Olanda.

Titlul însuşi al colocviului *"Confruntare cu Mircea Eliade, archetipuri mitice şi identitate istorică"* arată tematica: un schimb de păreri privind cele două şcoli ale istoriei religiilor: şcoala fenomenologică reprezentată de Eliade şi cea istoricistă.

Printre cei care au luat cuvântul s'au numărat şi binecunoscuţii *"ambasadori"* ai limbii şi culturii române în străinătate şi anume Profesorul Roberto Scagnio dela Universitatea din Padova, care a făcut parte şi din comitetul de organizare, Profesorul Marco Cugno dela Universitatea din Torino, Profesorul Sorin Alexandrescu dela Universitatea din Amsterdam.

Această întrunire a coincis cu comemorare a 10 ani dela moartea lui Eliade. Colocviul s'a încheiat cu un film foarte reuşit al regizorului român, Dan Pita, intitulat *"Eu sunt Adam"*, inspirat din opera literară a lui Mircea Eliade.

Lucrările congresului vor apărea într'o publicaţie editată în Italia. Informaţii asupra acestei lucrări pot fi cerute Profesorului Scagnio dela Universitatea din Padova (Via B. Pellegrino 1; 35137 Padova; Tel: 049-827-4889; Fax: 049-827-4879).

Letizia Cifarelli

VEŞTI DIN KELOWNA, BRITISH COLUMBIA-CANADA

În cartea lui Ion Gavrilă-Ogoreanu *"Brazii se frâng dar nu se îndoiesc"*, sunt ilustrate frământările social-politice din România decadei 1947-1957, în special şirul de procese intentate partidelor: Naţional Ţărănesc, Liberal, Social-Democrat, al Mişcării Legionare şi al unor generali români, care au luptat pe ambele fronturi: Rusia şi Cehoslovacia sau Ungaria.

Printre personalităţile implicate figurau: Ion Bujoi, ing. Ion Pop, prof. Niculae Mărgineanu, amiralul Horia Măcelaru, prof. Niculae Pătraşcu, Nistor Chioreanu, prof. Manu, precum, şi studenţii din cetrele universitare: Bucureşti, Iaşi, Timişoara, Braşov, Cluj, Galaţi, Suceava, iar condamnările la moarte, pe viaţă şi ani grei de puşcărie au înfiorat lumea. Procesele s'au extins în toată ţara, iar un caz aparte, va rezulta din biografia de mai jos:

"Sunt Aurora Nicu din Canda-Kelowna, B.C., nascută în Comuna Bălăceana-Suceava, România, la 29 Noembrie 1925, dintr'o familie de legionari. Mama mea cu trei fraţi şi patru veri au trăit zile grele de închisoare şi Canal sub regimul comunist, fiind condamnaţi între 15-25 de ani t.g. Eu am fost persecutată de comunişti pentrucă apaţineam acestei familii. N'am avut niciodată dreptul să am servici, n'am avut noroc în prima căsătorie, crescând cu greutate trei băieţi până la 18, 22 şi 24 de ani. În 1969 am reuşit să plec din ţară în Austria, unde am întâlnit pe Petre Nicu, născut la Chişinău, la 23 Iunie, 1920, cu aceleaşi idealuri ca ale mele, cu necazuri, de multe categorii, iar în 1971 am ajuns în Canada, unde am prins rădăcini noi, purtând durerea celor rămaşi acasă. Soţul meu, în România, a fost mecanic în aviaţie, iar în Canada strungar şi mecanic la două companii. Suntem de 25 de ani în această ţară şi ne simţim liberi de comunism. Activăm în Societatea Culturală şi Folclorică, de 23 de ani şi prezentăm cântecele româneşti, cosrtumele, obiceiurile şi tradiţiile populare şi muzica clasică românească, pretutindeani în Kelowna, şi în multe provincii din Canada. Cu aceste ocazii, steagul nostru, trei culori, ne însoţeşte peste tot, scoţând în evidenţă comunitatea românească de aici, şi bineînţeles, ţara noastră de departe".

Este foarte impresionantă această biografie pe care o publicăm, îndemnând exilul să nu uite de unde am plecat, pentrucă noi, în final, tot Români rămânem. Admiraţia mea pentru perseverenţa lor, este că până la urmă şi-au câştigat un loc de cinste în noua ţară adoptivă, fără a uita şi trăi intens, cu sentimentul datoriei faţă de România, ţara mamă. Ei fac cinste neamului lor, spre deosebire de alţii, care, parcă simt o frică sau o umilinţă când spun că sunt Români.

Gabriel GHERASIM

OFIŢERI ROMÂNI STUDIAZĂ ÎN CANADA

În imensa bază militară din Borden, nu departe de oraşul Aliston, Ontario, ofiţeri din 9 ţări ex-comuniste se pregătesc în vederea participării în viitor la misiunile de menţinere a păcii în lumne, sub conducerea NATO.

Ucraina, Ungaria, Polonia, Cehia, Slovacia, Li-tuania, Estonia, Letonia şi România sunt cele 9 ţări ale căror reprezentanţi vor avea misiuni importante alături de NATO. Grupul de ofiţeri români au început cursurile pregătitoare în luna Iulie şi vor pleca acasă pe la mijlocul lunii Decembrie. Această serie nu este prima care vine în Canada şi se pare că nu va fi nici ultima. În Ianuarie 1997, o nouă serie de ofiţeri superiori vor veni să studieze atât limba engleză cât şi cursurile pregătitoare misiunilor viitoare din cadrul NATO.

Pe 14 Noembrie 1996, în această bază militară canadiană, s'a organizat o zi internaţională, unde fiecare ţară a avut un stand pentru a-şi expune câte ceva din tradiţia şi cultura ţării respective. Fără lipsă de modestie, standul românesc a fost unul dintre cele mai apreciate de gazde, cât şi de ceilalţi participanţi. Aranjamentul imaginilor din România de azi, cu tot felul de broşuri şi cărţi despre tradiţia şi istoria noastră, precum şi noile uniforme militare au impresionat plăcut pe cei prezenţi, în special gazdele care, aşa cum ştim, nu cunosc prea bine România. Spre sfârşitul acestei sărbătoriri, nu am putut crede ochilor când ofiţeriii polonezi, unguri, lituanieni, canadieni etc. s'au prins în horă alături de ofiţerii noştri, pe strunele unui acordeonist român.

Celelate grupuri de ofiţeri s'au bucurat de o prezenţă numeroasă a compatrioţilor lor care trăiesc în Canda. Din păcate, reprezentanţii României au avut în mijlocul lor numai 2 persoane, din atâţia mii de Români care trăiesc în împrejurimi. Din puţinul pe care-l au, fiecare dintre ofiţeri a contribuit financiar, reuşind astfel să cumpere cele necesare aranjării unei petreceri care a urmat în cadrul acestei manifestări.

Aş dori să fac un apel către cei care simt româneşte, de a încerca să-i apropiem pe aceşti reprezentanţi ai armatei române şi să nu-i confundăm, datorită gradelor pe care le au, cu alte persoane care ar fi avut misiuni cu totul diferite. Schimbarea în ţră s'a produs, iar în exil, odată cu ea, suspiciunile noastre vor cunoaşte o atenuare considerabilă.

Corespondent

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

BĂTĂLIA PE ECRANUL MIC

În lupta electorală, Dl. Iliescu a prezentat la TV un film în care chipul adversarului Emil Constantinescu se schimba treptat, treptat în figura Majestăţii Sale Regele Mihai.

Ca răspuns, Dl. Constantinescu a prezentat şi el un film la TV, unde chipul adversarului Iliescu se schimba treptat, treptat în figura lui Ceauşescu.

Rezultatul alegerilor îl ştim.

•••

"COM-FESTIVAL"

Mulţi tovarăşi, cu crime şi hoţii pe căciulă, şi-au luat tălpăşiţa din ţară, declarându-se *"Refugiaţi politici"*, pentrucă în loc de cuplul Iliescu-Văcăroiu avem acum la conducere cuplul Constantinescu-Ciorbea.

Noii refugiaţi plănuiesc o organizaţie: *"COM-FESTIVAL"* (Festivalul Comuniştilor) având ca moto: *"Ubi Corupţie, ibi bene"*.

•••

DOMNUL ILIESCU ÎN ISTORIE

Poate că şi-ar fi cârpit o ţară prestigiul, dacă fostul Preşedinte Ion Iliescu ar fi respectat Constituţia şi ar fi renunţat la cea de a treia alegere. Prin încăpăţânarea de a se ţine cu dinţii de putere, el a compromis în acelaşi timp şi sistemul judiciar care s'a dovedit fără şira spinării.

Repetând tactici tot atât de abominabile ca atunci când a furat revoluţia, Zâmbăreţului i s'a spart ulciorul şi-a fost trimis la păşune, cu aprobarea şi în aplauzele alegătorilor.

Fostul Preşedinte Iliescu părăseşte Cotrocenii asemenea artistei bătrâne care insistă să joace rolul de ingenuă, iar publicul, după ultima cortină, în loc de flori, a răsplătit-o cu ouă clocite.

Subliniem că alături d felicitările oficiale primite de Dl. Emil Constantinescu, toată presa din Apus identifică regimul Iliescu-Văcăroiu ca o continuare a vechiului regim comunist.

Cum va înregistra istoria partidul PDSR de sub comanda D-lui Iliescu? Partidul ce-a Devastat şi Sângerat România.

•••

DESPRE CEI BOGAŢI

Repetăm, fără să vrem, propaganda comunistă care vede în omul bogat doar un capitalist, duşmanul clasei proletare etc.

A fi bogat şi a munci ca să ajungi bogat nu-i o ruşine, ci o mândrie. Avem în Statele Unite pe un Perot, un Gates, de care sistemul capitalist e mândru. Vedem, de asemenea, că'n România au apărut o serie de bogătaşi: fraţii Păunescu, etc.

Întrebarea este: cum de au devenit miliardari? Au inventat, au creat industrii sau şi-au acumulat bănuţii prin abuz de încredere, furt, înşelăciune etc.

Una din priorităţile noului regim din Bucureşti e să treacă prin sită pe *"capitaliştii"* răsăriţi în ultimii ani.

Leacul de a vindeca ţara de mizerie e ca în viitoarea administraţie să se introducă doar un singur cuvânt: CINSTEA, un cuvânt absent în dicţionarul comunist.

•••

VÂNT DE SEARĂ, VÂNT HOINAR DE CIREŞAR...

S'au împrăştiat frunzele din plopul fără roade PDSR. Printre cei demisionaţi: Ilie Năstase ce-a hotărît să-şi bată mingea şi mintea pe alte câmpuri; un alt scuturat de *"Vânt"*, şeful campaniei PDSR din judeţul Suceava, care a declarat că dacă nu era în partid nu mai era director de bancă; sute de profesori spun că s'au înscris ca să nu-şi piardă catedra. Deci nu am avut nici un comunist sadea! Sperăm că mărturiile sunt sincere.

•••

ÎN SFÂRŞIT, NE-AM "MATURIZAT"

Au fost o surprinzătoare surpriză declaraţiile D-lui Alfred Moses, Ambasadorul Statelor Unite la Bucureşti, făcute cu ocazia alegerii D-lui Emil Constantinescu ca preşedinte al ţării: *"O dovadă clară de maturitate democrată, ce a dovedit că este posibilă o schimbare paşnică a guvernului."*

•••

ŞAPTE SĂRBĂTORI LEGALE

Un proiect de lege prevede ca sărbători legale: 1 şi 2 Ianuarie, a doua zi de Sfintele Sărbători ale Paştelui, 1 Mai, 1 Decembrie şi 25 şi 26 Decembrie. Cei care lucrează în zilele de sărbătoare, vor căpăta o zi liberă, ori vor primi salariu dublu pentru acea zi.

•••

O SĂ AVEM UN TAJ MAHAL

Iulian Rădulescu, azi miliardar şi autoproclamat *"Împăratul Romilor de Pretutindeni"*, plănuieşte să construiască, lângă Sibiu , o copie fidelă a Mausoleului Taj Mahal din India şi unde doreşte să se mute pentru viaţa de veci. Împăratul mai doreşte să arate că Romii au venit din India şi's mândri de originea lor.

•••

TEOLOGIE ORI LIMBI STRĂINE ?

Studenţilor dela cursul de Teologie dela Universitatea din Cluj li s'a redus numărul orelor. De asemenea, se cere viitorilor teologi să înveţe două limbi moderne, în timp ce limba latină e dată uitării.

•••

PEDEPSE EGALE

Eşti calomniat, dai în judecată şi câştigi procesul; atunci vinovatul, dacă era ziarist, primea o pedeapsă mai mare decât un cetăţean de rând. Acum şi ziaristul şi cetăţeanul au *"ajuns egali"* în faţa Justiţiei.

•••

MICA PUBLICITATE

Anunţurile din această rubrică sunt redactate de solicitanţi

THE PEEL/HALTON HOST PROGRAM

Ajutor voluntar pentru noii veniţi în Canada: obţinerea documentelor oficiale SIN, Health Card, permis de conducere în maximum două săptămâni, adrese utile despre cursuri gratuite pe computer precum şi alte informaţii utile şi necesare noilor veniţi.

Pentru ajutor voluntar telefonaţi la: Elena Pleşa, 905- 897 1253, sau 416-499 1388

A APĂRUT.... .... A APĂRUT

ANUNŢ EDITORIAL

În Editura Cuvântul Românesc a apărut cartea **DIN ŢARA LUI CAIN - Memoria Golgotei personale -** semnată de compatriotul nostru D. Phillip. Autorul este cunoscut cititorilor din emigraţie, prin mulţimea eseurilor şi articolelor publicate în presa noastră naţională liberă, anticomunistă, semnată ani în şir sub numele de Radu Dunăreanu, cele mai multe, dar folosind şi pseudonimele Camil Udrea sau Romeo Bran.

D. Phillip trăieşte în exil, în Canada de peste două decenii, forţat să aleagă această cale spinoasă a libertăţii după o condamnare politică de şapte ani din care scapă în 1964.

Volumul este rezultatul experienţei de viaţă a unui intelectual trecut prin două universităţi, dar şi prin înalta şcoală a suferinţei Gulagului Românesc, fără a fi, nici pe departe un *memoir* al anilor de detenţie. Este o carte scrisă cu detaşare, la persoana a doua, ca unul care se priveşte în oglindă şi recapitulează nu atât suferinţele lui, cât căutând să le înţeleagă pe ale altora. Este o carte cu multe informaţii total inedite despre fenomenul concentraţionar din România comunisă, căutând să discearnă prin căderile şi înălţările celor care au păşit pe pietrele aceleiaşi Golgote, cum a fost posibilă o asemenea cădere la scară naţională. Sunt pagini scrise cu înţelegere, fără a discrimina, pagini de înţelegre pentru ca cei de după noi să nu mai repete greşelile şi tragedia trecutului impus de ocupantul comunist.

Cartea D-lui D.Phillip care cuprinde 296 de pagini, poate fi procurată prin secţia de difuzare a *"Cuvântului Românesc"*, scriind la adresa" Dl Tudor Murgoci, PO. Rockton, Ontario,Canada, LOR 1XO. Costul: $ 20.00, plus $ 4.00 pentru expediţie.

CĂSĂTORII

• Timişoreancă, 40 de ani, blondă, profesoară (engleză, franceză, ghitară clasică), necăsătorită, fără copii, nefumătoare - doresc cunoştinţă în vederea căsătoriei cu un bărbat *"good shape"*, sănătos, fără vicii, cu o profesie sigură, prezentabil, între 40-49 de ani aprox. Adresa mea: Adina Dimitriu, str. Popa Laurenţiu, nr. 11, sc. A, apt. 13, 1900 Timişoara, România.

• American, inginer, originar din Israel, 78 ani, văduv, nefumător, doresc să cunosc doamnă cu caracter, sănătoasă, nefumătoare, pensionară, indiferent de religie şi înălţime, între 65-70 ani, în scop, căsătorie şi stabilire în America. Răspuns la adresa: SRAM, 517 S. Delaney Ave., apt.4 A, Orlando, Fl., 32801-3836, U.S.A.

• Profesor universitar de origine română, doreşte să corespondeze, în vederea unei relaţii trainice, eventual căsătorie, cu o doamnă în vârstă de 40-55 de ani, interesată în relaţii trainice şi serioase. Trimiteţi una sau două fotografii în culori (una să fie bust) la adresa: Dr. Conrad Gheorghiu, P.O.Box 474, Amherst, New Hampshire 03031, USA (for Titus). Răspuns garantat.

SĂRBĂTORIND DIN NOU LA ULPIA TRAIANA ... după aproape două milenii ...

Corneliu STAN

Spre glorioasa-mi obârșie,
cobor, adânc, din eu în eu,
de două mii de ani mă'mbie,
din fundul vremii chipul meu.

N. Crainic, în poezia "Eu"

Amfiteatrul roman din ULPIA TRAIANA:
IUVENTUS TRAIANI sărbătorind, cu tot elanul lui tineresc, ziua de naștere a *"patronului"* său, Împăratul TRAIAN.

Iată sfântul dor românesc, de ale cărui străbune *"adâncimi"* îmbiați, Români setoși să *"coboare"* spre glorioasa-le obârșie trainică până'n *"fundurile"* ei bimilenare, și-au dat întâlnire și anul acesta în satul Sarmizegetusa, adică pe meleagurile princiarului nostru leagăn roman de odinioară, Coloana ULPIA TRAIANA Augusta Dacica, spre a sărbători acolo pentru a treia oară în tot atâția ani la rând, ziua de naștere a aceluia fără de care noi, azi, n'am fi nici unul, și n'am fi fost nicicând.

Da, este vorba de Marele SĂDITOR și Nemuritorul PĂRINTE al Neamului nostru Românesc, adică de Împăratul TRAIAN. Pe care se știe (1) că, din 1990 încoace, noi am început să-l mărturisim ca atare în fiecare an, cu ocazia zilei lui de naștere. Și anume, mai mult sau mai puțin *"academic"* până în 1994 - iar de atunci tot mai *"sărbătorește"*, adică mai apropiat de felul cum am făcut-o la ULPIA TRAIANA pentru întâia oară în istoria noastră la 18 Septembrie al anului 106 d.C., cu însuși Împăratul printre noi (2). Cât și *"singuri"* (3), firește (4), în fiecare an până la moartea acestuia. Ba poate că încă mulți ani și după aceea - căci altfel e greu să ne explicăm geneza *"crăiescului"* nostru *"Bădică"* TRAIAN ca păstrător nu numai al numelui Împăratului, ci și al sacrului plug romulian, cu care știm prea bine că el, *"cel mai mare dintre Împărați"* (5.1), ne-a tras, plin de pietate (5.2) paternală, exact prin ULPIA lui, prima noastră brazdă daco-romană.

Iată deci, ce sfinte amintiri strămoșești au deșteptat mințile, au înălțat sufletele și au încălzit inimile mulților pelerini veniți (6) în ultimii trei ani la ULPIA TRAIANA spre a cinsti prin rugăciune (7.1) și a sărbători (7.2) prin cântec, joc și voie bună, ceea ce pentru noi, poporul lui TRAIAN, înseamnă cu adevărat Ziua Bunei Vestiri a Neamului nostru!

Cam asta ar fi pe scurt ceea ce ne-am propus să spunem despre, și în legătură cu, sărbătorirea zilei de naștere a Împăratului TRAIAN la Sarmizegetusa.

Moment dela inaugurarea bustului Împăratului TRAIAN la Liceul TRAIAN din Drobeta - Tr. Severin.

Biserica din Sarmizegetusa: un moment de evocare a "sfințeniei" memoriei Împăratului TRAIAN. În fața altarului - P.S. Timotei, Episcopul Aradului.

P.S. Timotei, Episcopul Aradului, asistat de Protopopul de Hațeg, preot Ion Buzdugan aduce cuvinte de laudă participanților la sărbătorirea zilei de naștere a Împăratului TRAIAN

Note:

1. vezi în *"Cuvântul Românesc"* prezentările *"Istoria unui vis și a împlinirii lui"* din Noembrie 1991 și *"Popor al lui TRAIAN"* din Iulie-Septembrie 1993;

2. știut fiind că TRAIAN a rămas în Dacia până la începutul verii anului 107 d.C.;

3. adică din 107 d.C. începând, fără TRAIAN;

4. ziua de naștere a Împăratului (DIES NATALIS TRAIANI) fiind sărbătoare legală, ea trebuia respectată în tot Imperiul Roman, deci și de *"noi"* în Dacia;

5.1. cum vedem că a fost adresat întemeietorul ULPIEI TRAIANE de Senatul și poporul roman, prin decret senatorial (S.C.), chiar în inscripția *"SPQR OPTIMO PRINCIPI"* de pe reversul sestertului ilustrat aci - unde TRAIAN apare în cea mai *"sacerdotă"* ținută a rangului imperial;

5.2. adică în postură (și costumație) de preot suprem (Pontifex Maximus) în plin act de *"divin"* fundator (...cu viitorul nostru *"Plugușor"*) al capitalei Daciei sale;

6. în principal din județele Maramureș, Bistrița-Năsăud (1995/6), Iași (1995), Brașov (1995), Sibiu, Alba (1995/6), Arad (1995/6), Caraș-Severin (1994), Mehedinți, și evident Hunedoara, ba chiar și din Basarabia (1995);

7.1 adică printr'un Tedeum la biserica din sat, oficiat în 1994 de P.S. Emilian al Caransebeșului, iar în 1995 și anul acesta de P.S. Timotei al Aradului, amândoi episcopii fiind asistați cu aceste ocazii de preotul local și de cei invitați de Sfințiile lor la Sarmizegetusa. Iar spunând acestea, trebue să adăugăm că Tedeumul de Duminică 17 Septembrie 1995 ar fi putut marca, prin participarea la el (alături de P.S. Timotei) și a unui episcop român unit, precum și a unuia romano-catolic italian (veniți amândoi în acest scop la Sarmizegetusa) un act de ecumenism creștin, român, și latin cu totul deosebit (și deci cu atât mai *"la paritate"* cu măreția și generozitatea sufletului Împăratului TRAIAN) dacă cei doi episcopi nu s'ar fi lăsat întorși din drumul lor spre biserica Sarmizegetusa de un curios cetățean care, chiar la intrarea în sat i-a (dez)informat că acolo, în acea zi, n'are loc *"nici o sărbătorire"*;

7.2. în amfiteatrul roman (din ale cărui 5.000 de locuri de odinioară sperăm să refacem măcar o parte, în viitor, așa cum Germanii au făcut în ULPIA TRAIANA din Xantem cu amfiteatrul de acolo).

Sestert-avers: Conține efigia Împăratului TRAIAN, cu numele, titlurile și funcțiile avute de el pe vremea fundării Daciei Romane, adică: IMP (Imperatori) CAES (Caesari) NERVAE TRAIANO AUG (Augusto) GER (Germanico) DAC (Dacico) P.M. (Pontifici Maximo) TR.P (Tribunicia Potestate) COS (Consuli) V *("pentru a cincea oară")* P.P. (Patri Patriae);

Sestert-revers: Conține scena figurativă a întemeierii capitalei provinciei Dacia și dedicația făcută de Senatul și Poporul Roman lui TRAIAN ca Optimus Princeps: SPQR (Senatus Populusque Romanus) OPTIMO PRINCIPI, purtând sigiliul SC (Senatus Consulto, adică prin *"decret senatorial"*).

N.B. pentru informații suplimentare, vezi *British Museum Catalog of Roman Coins (BMC) vol. III, plate 30, nr.7.*

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

ADIO COMUNIŞTILOR, ADIO!

Surpriza n'a fost victoria D-lui Emil Constantinescu, ci cum a putut pierde alegerea Dl. Ion Iliescu, un agent KGB-ist, care a trecut toate examenele: a furat revoluţia, a înlocuit vechiul guvern comunist cu un guvern tot comunist, şi a reuşit, contrar Constituţiei, să candideze de trei ori la postul de preşedinte!

Toate abuzurile s'au făcut sub scutul deciziilor luate de judecători numiţi de amicul lor, tovarăşul preşedinte. Amintim şi alte banalităţi din calendarul *"democraţiei originale"*:

Executarea pripită a lui Ceauşescu de teama ca să nu spună prea multe: inventarea teroriştilor, uciderea a 1.500 de tineri, alţi tineri ucişi în Piaţa Universităţii şi plus alţi tineri ucişi de mineri, pentru a căror faptă *"patriotică"* le-a mulţumit în persoană preşedintele ţării etc. Am identificat doar câteva mărgele din lanţul de abuzuri, jaf şi crime din ultimii şapte ani, ca să ajungem la recentele alegeri unde informaţiile deraiate de pe linia adevărului dela TVR, telefoanele otrăvite conduse de experţii americani, sperietoarea că vin capitaliştii ca să ia obielele dela opinca ţăranului şi ale cutremure dacă nu-l vor realege pe Dl. Iliescu. Dar ţara şi-a spus cuvântul:

Afară cu comuniştii!

Păşim într'un an nou şi sorcovim pe prea înaltele măreţii scufundate:

ZILEI DE 17 NOEMBRIE:

Alegerile sunt un fapt pozitiv
Unde votul ţine loc de purgativ:
Ne-am slobozit de Zâmbr-Ilici
Şi de ceilaţi tovi limbrici.

•••

LUI VĂCĂROIU

Te duci şi tu şi'n urma ta
Jale în suflet o să laşi
Te va plânge toată armata
De corupţi şi de pungaşi.

PRĂPĂDUL LĂSAT ÎN URMĂ DE VĂCĂROIU

Ne referim în acest număr numai la situaţia petrolului. Peste jumătate din cantitatea de ţiţei consumată în ţară provine din import. În momentul de faţă, cantităţile de ţiţei aflate la procesare în rafinării se vor epuiza în câteva zile, în timp ce rezervele de ţiţei se află la Oil Terminal din Constanţa, de unde nu se pot livra pentrucă nu sunt plătite (câteva miliarde de dolari). Compania Română a Petrolului se afla în tratative avansate cu Chase Manhattan Bank pentru acordarea unui credit de 200 de miliarde de dolari.

Dacă această situaţie nu se rezolvă, economia românească poate colapsa.

•••

O SOLUŢIE LĂUDABILĂ

S'a hotărît retrocedarea averilor comuniţăţii evreeşti, confiscate de regimurile trecute. Averea constă în 165 de şcoli, 31 de spitale şi 225 de sinagogi.

Academicianul Nicolae Cajal, preşedintele Uniunii Comunităţilor Evreeşti din România a anunţat că U.C.E. renunţă la o parte din aceste clădiri şi le donează Statului în schimbul unei plăci care să menţioneze, pentru istorie, acest fapt caritabil.

•••

AU UITAT CĂ NU MAI SUNT LA PUTERE

Preşedintele Biroului Electoral Central a refuzat să elibereze certificatele de senator sau deputat aleşilor de pe listele PDSR. Ca să obţii aceste certificate, se cere ca să le ridici personal, a declarat Stan Mustaţă, preşedintele BEC. Ion Iliescu şi-a trimis aghiotantul, iar Adrian Năstase, şoferul.

•••

S'AU DESFĂŞURAT CORECT?

Observatorii străini acreditaţi pentru supravegherea alegerilor din 3 şi 17 Noembrie, consideră că scrutinul s'a desfăşurat corect, în ciuda deficienţelor organizatorice.

•••

PRIN POPIE LA NEGUSTORIE

Preotul Petru Ghincea, era parohul bisericii din comuna Goruia (Caraş-Severin), în calitate de păstor şi pentru prosperitatea parohiei a importat, fără a plăti taxe vamale: două camioane de mare tiraj, o autoizotermă frigorifică şi două automobile. Maşinile, pe care enoriaşii nici nu le-au văzut, au fost închiriate unei firme private. Prins cu neplata taxelor de import, preotul a fost cinstit: S'a lăsat de popie şi s'a apucat de negustorie.

•••

AVEM DOLARI, DAR...

Banca Naţională a României dispune de o rezervă de $1 miliard, la care se adaugă rezervele în valută ale altor bănci. Despre datoriile tot în dolari, nu se reaminteşte.

•••

MĂGUREANU: ŞAPTE MINUTE

Pentru a lăsa impresia că n'a venit cu idei preconcepute, Dl. Virgil-SRI a stat şi s'a gândit în cabina de vot şapte minute. Totodată, a declarat că nu mai doreşte să fie Directorul SRI.

•••

ÎN CĂUTAREA A 148 DE ROMÂNI

Biroul Internaţional de cooperare pentru prinderea criminalilor *"INTERPOL"* anunţă că au pe lista lor 148 de Români acuzaţi de tâlhării, omoruri, furt de maşini, trafic de droguri, etc.

•••

F.B.I. NE ÎNVAŢĂ

Poliţiştii români au primit lecţii dela un grup de profesori americani dela Academia F.B.I. de cum să combată criminalităţile economico-financiare.

•••

NE AJUTĂM VECINII

Crucea Roşie din Bulgaria a primit un convoi cu ajutor umanitar, îmbrăcăminte şi alimente, ce se vor distribui cetăţenilor nevoiaşi. Bulgaria are mari datorii externe şi o inflaţie de 207%.

•••

TUBERCULOZA FACE PROGRESE

În ultimele două decenii, datorită proastei alimentări, tuberculoza a început să facă ravagii. Rata răspândirii bolii este de zece ori mai mare decât în ţările apusene.

•••

PLATA ÎN GAZ

Instalaţiile de foraj (instalate în România pentru beneficiul Rusiei) care au costat 12 milioane de dolari, vor fi plătite de Moscova cu 150 milioane de metri cubi de gaz natural.

•••

TRATAMENT GRATUIT COPIILOR BOLNAVI DE H.I.V.

Începând din Martie 1997, Spitalul de Copii din Texas şi Colegiul de Medicină Baylor din Statele Unite vor trimite gratuit un nou medicament copiilor bolnavi de SIDA.

•••

S'A VÂNDUT MAŞINA ELENEI CEAUŞESCU

Un bucureştean a cumpărat la licitaţie, cu suma de 6,3 milioane lei, autoturismul marca Renault 16 TL, care a aparţinut Elenei Ceauşescu.

•••

113 MILIARDE DE LEI

Atât a înghiţit în ultimul timp fosta Casă a Poporului (construită la ideea megalomană a lui Ceauşescu) pentru a fi amenajată ca să devină Palat al Parlamentului. Se pare că viitoarea legislatură a celor două camere va fi găzduită în acest palat.

•••

PE 5 DECEMBRIE VOM AVEA UN GUVERN NOU

Preşedintele României, Emil Constantinescu, după depunerea jurământului în faţa Parlamentului, a anunţat că pe data de 5 Decembrie va fi prezentat viitorul guvern de sub conducerea Primului ministru, Victor Ciorbea.

•••

CEARTĂ ŢIGĂNEASCĂ

Ţiganii din Bulgaria l-au reclamat la Tribunalul Internaţional al Romilor pe Regele Cioabă, care i-a jumulit de câteva sute de mii de dolari. El a cumpărat din Bulgaria o mare cantitate de fasole, a primit marfa, dar a uitat plata.

•••

DEZGHEŢAREA DOSARELOR

Toate dosarele îngheţate în sertarele Guvernului Văcăroiu, vor fi scoase la lumină, urmând ca Poliţia şi Parchetul să termine anchetele legate de corupţie, a declarat noul Prim-ministru Victor Ciorbea.

•••

INFLAŢIE - 25% în 1997 - ZICE VĂCĂROIU

Cheltuielile bugetare estimate de guvernul Văcăroiu pe anul 1997 sunt prevăzute la 30.353 miliarde lei, iar deficitul pe acelaşi an ar ajunge la 3,7%. De remarcat că inflaţia prevăzută de acelaşi guvern pe anul 1996 a fost prevăzută tot la 25%, dar a ajuns la sfârşitul anului la 37-38%.

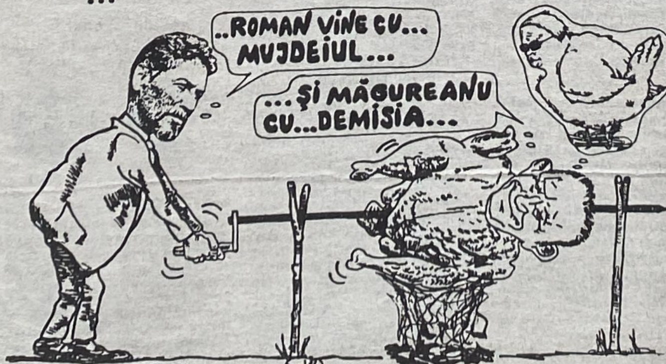
•••

LIPSESC BANII...

O mulţime de producători de medicamente au fost obligaţi să-şi restrângă activitatea pentrucă nu au avut posibilitatea să-şi cumpere materii prime din import. Directorul Ion Boitan al companiei *"Armedica Tg. Mureş"* a declarat că zeci de medicamente româneşti de maximă importanţă au dispărut din farmacii.

Producătorii de medicamente susţin că o majorare a preţurilor cu 50% ar salva situaţia de azi din România.

•••

SARBATORI FERICITE SI LA MULTI ANI DOMNULE PRESEDINTE EMIL CONSTANTINESCU !

Consumul mediu lunar de ţiţei se ridică la aproximativ 1,3 milioane tone. Mai mult de jumătate din această cantitate (55-60%) provine din import. Sumele necesare importării unei asemenea cantităţi se ridică la câteva milioane de dolari anual.

•••

Bugetul anului 1996: un faliment de 3.000 miliarde lei.

•••

60% din încălţăminte este importată.

•••

Adio $60 milioane! AMOCO nu mai investeşte în Estul Europei.

•••

Jumătate din posturile din învăţământul superior sunt vacante.

•••

La vot contra lui Iliescu au fost doar tinerii, muncitorii, ţăranii şi intelectualii.

•••

Pentru o vizită cu automobilul în Ungaria, aştepţi la graniţă 12 ore.

•••

Din cele 18 ţări descătuşate de Moscova şi Belgrad, 10 au fost admise ca asociate în Comunitatea Europeană.

•••

Un kg. de sămânţă de roşii sau morcovi: $90.

•••

Deşi exportul a scăzut cu 10% faţă de 1995, iar importul a fost redus, deficitul anului 1996 trece de $1 miliard.

•••

6.000 de agenţi ai vechii Securităţi lucrează pentru Serviciul Român de Informaţii (SRI).

•••

Meningita: 38 de morţi şi 400 de inşi în spitale.

•••

Leafa unui doctor este egală cu a unui muncitor calificat, cca. $120 lunar.

•••

O boală (care face ravagii în America) a fost, din cauza lipsei de alimentaţie, aproape eliminată... obezitatea. De asemenea, mulţi s'au lăsat de fumat... nu le ajunge leafa.

•••

În şase ani (1990-95), deficitul balanţei comerciale a depăşit $11 miliarde.

•••

România va dubla importul de gaze naturale din Rusia. Se va construi o altă conductă pe teritoriul ţării, ce va furniza gaz şi ţărilor din Balcani.

•••

Dela 30.000 tractoare pe an, *"Tractorul"* Braşov produce acum doar 2-3.000.

•••

Au fost arestaţi la Aeroportul Otopeni doi diplomaţi din Coreea de Nord, ce aveau ascunşi în valize 415 milioane lei.

•••

Deoarece în Bulgaria s'au ivit cazuri de febră aftoasă, nu mai importăm animale vii şi produse de origină animală.

•••

Bursierii trimişi în străinătate de Ministerul Învăţământului vor primi lunar un spor de $50-100.

•••

Opt la sută din populaţie moare de ulcer.

•••

Din cauza apei şi a condiţiilor igienice - e scump săpunul - mulţi cetăţeni ai Capitalei sunt bolnavi de diaree.

•••

Iliescu în istorie: *"Cel de-al doilea temnicer al României"*. Declaraţia D-lui Şerban Papacostea, director al Institutului *"N. Iorga"* al Academiei Române.

•••

Centrala dela Cernavodă va asigura 8% din energie.

•••

Franţa a expulzat încă 31 de emigranţi ilegali români.

•••

Peste un milion de tineri, majoritatea cu studii superioare, au părăsit ţara în ultimii şase ani.

•••

Românii din Israel: 2.623 voturi pentru Emil Constantinescu, 2.053 pentru Petre Roman şi 1.279 pentru Ion Iliescu.

•••

Părintele Ieromonah Rafail Noica, fiul filosofului Constantin Noica, a fost ales Arhiepiscop român pentru Europa occidentală.

•••

Pe data de 20 Noembrie leul a revenit în forţă. Un dolar valorează circa 3600 lei, cu 500 lei mai puţin decât acum câteva zile.

•••

Banca Naţională va face un strict control al emisiunii monetare pentru stoparea inflaţiei.

•••

Tudor şi Funar, respectiv PRM şi PUNR au încheiat o alianţă şi prima lor hotărîre se bucură de simpatia poporului. Ei au protestat la ONU, OSCE şi Consiliul Europei împotriva deciziei luată de DUMA (Parlamentul Rusiei) care a declarat că Transnistria este o *"zonă de interes strategic deosebit pentru Rusia"*.

•••

Liberalii continuă nogocierile pentru unificare.

•••

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

MILOȘEVICI A ANULAT VICTORIA OPOZIȚIEI

Demonstrații în Belgrad

Președintele Miloșevici a anulat rezultatul alegerilor municipale care au avut loc pe data de 17 Noembrie și care s'au soldat cu victoria opoziției.

Coaliția formată din patru partide de opoziție, Zaiedno, a reușit să obțină controlul a 32 de municipalități, inclusiv al Belgradului, unde Partidul Socialist al lui Miloșevici a suferit o zdrobitoare înfrângere din partea opoziției în 15 din cele 18 orașe mari. În Belgrad, coaliția a câștigat 12 din cele 16 municipalități, adică 70 din cele 110 locuri ale consiliului municipal al capitalei. Alegerile au fost anulate de comisiile electorale numite de Miloșevici, sub motivul că au existat iregularități(!) Pe data de 24 Noembrie, după anunțarea deciziei, au început demonstrații de protest, acestea culminând a doua zi, când la Belgrad au manifestat aproape 100.000 de demonstranți, printre care un mare număr de studenți și pensionari. Au fost aruncate ouă în geamurile clădirilor televiziunii și ale ziarelor controlate de partidul lui Miloșevici.

"Decizia de a fura alegerile locale a fost ultima picătură pentru mulți Sârbi", a spus Zoran Dindici, unul din liderii opoziției. *"Acesta nu mai este un miting electoral sau unul de protest. Este o revoluție democratică, pe care Serbia o așteaptă de 50 de ani"*, a mai adăugat el. În zilele care au urmat, au continuat mari demonstrații antiguvernamentale mai ales când, ignorând protestele, Miloșevici a început pe data de 27 Noembrie o nouă rundă de alegeri, pentru a da Partidului Socialist, victoria. Zecile de mii de demonstranți au fost ținuți în frâu de poliție, totuși au fost sparte geamurile la mediile de informații și televiziune, care sunt controlate de guvernul comunist. Studenții care au ocupat clădirile Universității, au demonstrat și în fața ambasadei americane, arzând steagul Statelor Unite, ca protest împotriva poziției îngăduitoare a Washingtonului față de dictatorul Miloșevici. Acesta, după cum se știe, a fost curtat de Americani, deși el este cel care a declanșat războiul din fosta Iugoslavie, ațâțând sentimentele naționaliste sârbe pentru a crea *"Serbia Mare"*. Zeci de mii de demonstranți, la care s'au adăugat procesiuni religioase, au continuat la Belgrad, împotriva dictatorului comunist. Astfel de demonstrații au fost făcute și cu ocazia alegerilor din 1991, dar Miloșevici a supraviețuit, incitând sentimentele naționaliste sârbe și declanșând sângerosul război civil.

WASHINGTONUL NU-L MAI VREA PE BOUTROS-GHALI

Administrația americană și Congresul nu mai doresc ca Secretarului General ONU, Boutros-Ghali să i se reînnoiască mandatul pentru încă cinci ani, conform statutului organizației mondiale. Americanii au fost nemulțumiți de faptul că actualul secretar general nu a continuat să facă o serie de reforme Națiunilor Unite și consideră că un secretar general trebue să aibă abilități administrative în primul rând și nu să fie numai un instrument pentru obținerea unor acorduri de pace între părți beligerante. Se pare însă că ponderea cea mai grea o are faptul că Washingtonul a intrat în conflict cu Boutros-Ghali încă cu ocazia trimiterii trupelor ONU în Somalia, când el s'a lăsat greu convins ca Americanii să aibă comanda supremă a acestei misiuni. Aceștia au fost total nemulțumiți de faptul că Secretarul General s'a opus atacurilor aeriene asupra pozițiilor sârbe în Bosnia, într'un stadiu mai precoce al conflictului și au fost iritați că el a prezentat un raport în care a susținut că Israelienii au bombardat intenționat în Aprilie baza ONU din Liban, plină de refugiați.

Astfel, pe data de 18 Noembrie, Statele Unite s'au opus în Consiliul de Securitate cu veto, recomandării ca Boutros-Ghali să obțină al doilea termen de cinci ani, ca Secretar General ONU. A fost un vot de 14-1, toți ceilalți membri ai Consiliului votând pentru. Înainte de votare, Președintele Franței, Jacques Chirac, Cancelarul german Helmuth Khol și Premierul canadian Jean Chretien, nu au reușit să convingă pe Americani să nu utilizeze dreptul de veto.

Mandatul actual al lui Boutros-Ghali expiră pe data de 31 Decembrie. O majoritate simplă a celor 185 de membri ai Adunării Generale ONU poate răsturna decizia Consiliului de Securitate, dar atunci lucrurile se vor complica. Nu este nici o speranță ca USA să-și achite datoria de 1,4 miliarde de dolari către forul mondial, care este într'o situație financiară critică în urma numeroaselor acțiuni ONU de pace. Datoria totală a membrelor este de 2,8 miliarde de dolari.

Secretarul General este numit de Adunarea Generală la recomandarea Consiliului de Securitate. El este șeful administrativ al ONU și conform articolului 99 al Chartei, aduce în atenția Consiliului de Securitate orice situație pe care o consideră ca fiind o amenințare pentru pacea și securitatea internațională. Funcționarii civili ai Organizației Națiunilor Unite sunt numiți de Secretarul General și sunt răspunzători numai în fața Organizației, neputând primi dispoziții dela alte guverne sau organizații. Butros-Ghali (73 ani) face parte dintr'o veche familie aristocratică egipteană, care a adoptat religia creștină coptă. A fost educat în Franța (Sorbonne) unde a obținut un doctorat în Dreptul Internațional. El a fost Ministru de Externe Adjunct al Egiptului și a făcut parte din delegația Președintelui Egiptului Saddat, care a făcut memorabila sa vizita în Ierusalim în 1977. Nu i s'a dat niciodată ocazia să-și pledeze cauza în fața Președintelui Clinton, oficialii din echipa guvernamentală considerând că este o persoană prea puțin importantă, ca să obțină o întâlnire particulară cu șeful lor. Când s'a adresat lui Warren Christopher ca să pledeze cazul lui în fața lui Clinton, acesta i-a răspuns: *"Sunt avocatul Președintelui, nu sunt avocatul dumitale"*.

Statele Unite nu au propus alt candidat, dar se consideră că vor accepta alt reprezentant tot al continentului african, care să continue mandatul acordat acestui continent. Egiptul, care este nemulțumit de poziția Washingtonului în procesul de pace din regiune, a criticat acțiunea americană. Un ziar egiptean a acuzat Statele Unite că au sfidat *"alegerea făcută de restul lumii"*.

Boutros-Ghali a declarat că va lupta pentru cauza lui, pentrucă este o chestiune de principiu, dar a adăugat: *"Dar cum pot să lupt eu cu Goliat? Cine sunt eu ca să lupt cu o supraputere?"* El a sugerat că Statele Unite au început să adopte o atitudine care seamănă cu cea a Imperiului Roman. *"Ca și Romanii, nu au diplomație. De altfel, nu ai nevoie de diplomație dacă ești atât de puternic"*. El a rămas totuși apropiat cu o serie de diplomați americani, cu care a colaborat în bune condițiuni, cum ar fi foștii Secretari de Stat Cyrus Vance și Lawrence Eagleburger.

Se consideră că un posibil succesor african al lui Ghali ar fi Kofi Annanu, un Ganez care este subsecretar-general însărcinat cu operațiunile ONU de pace, sau Nigerianul Salim Salim, secretarul general al Organizației Unității Africane. Alți posibili candidați din alte continente, ar fi Japoneza Sadako Ogata, Înaltul Comisar ONU pentru Refugiați, și fostul prim-ministru norvegian Gro Harlem Brundtland, care ar fi primele femei ce ar fi alese în postul de Secretar General ONU.

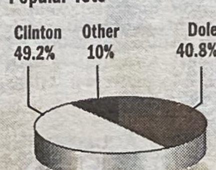
Statele Unite, care datorează ONU-lui 1,4 miliarde de dolari și are o contribuție anuală de 3,5 (o treime din bugetul organizației) va avea probabil cuvântul hotărîtor, fiindcă ONU poate supraviețui fără Boutros-Ghali, dar nu fără ajutorul american.

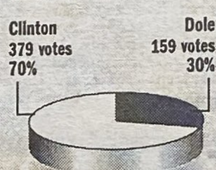
AMERICANII AU PREFERAT SĂ MENȚINĂ UN ECHILIBRU

Americanii au preferat să mențină un echilibru, alegând în continuare un președinte democrat și un congres cu majoritate republicană. Astfel că, pe data de 5 Septembrie, alegătorii au decis ca Bill Clinton să-și păstreze mandatul și să rămână ultimul președinte american al secolului 20, obținând o victorie comodă împotriva candidatului republican Bob Dole. El a câștigat 49,2% din voturile populare directe, față de 40,8% cât a obținut rivalul său, și ce e mai important, 379 de voturi electorale, față de numai 159 ale lui Bob Dole. Al treilea candidat, Ross Perot, care în 1992 a avut 19% din voturile populare, acum nu a înregistrat decât 9% și nici un vot electoral, deci nu a avut majoritatea în nici unul din statele americane. În Congres, Republicanii au obținut 225 locuri, iar Democrații 204 (față de 236 la 198, în anul 1992). În Senat, Republicanii vor avea 54 de senatori, iar Democrații 45 (față de 53 la 45 în 1992). Astfel, Congresul al 105-lea va continua să aibă o majoritate republicană.

Victoria lui Bill Clinton se datorează în primul rând situației economice mai bune din ultimii doi ani. Șomajul a scăzut și s'au creat noi locuri de muncă. Președintele și-a ținut promisiunea de a îmbunătăți educația și a lupta împotriva crimei. A contat mult șarmul personal al lui Bill Clinton, care a știut întotdeauna să-și seducă auditoriul, prin felul lui deschis și prietenos de a se comporta, ori de câte ori a fost în situația de a se adresa celor care au fost prezenți în turneele sale electorale. Americanii au putut vedea de asemenea că au un președinte apropiat, care nu-și ascunde lacrimile în momentele tragice sau emotive. Aceste lucruri au contat mai mult decât aspectul negativ al nebuloasei afaceri Whitewater, deși 50% din Americani cred că președintele nu a spus întreg adevărul în privința finanțelor sale personale și a rolului său în această afacere. Au fost uitate și oscilațiile sale din politica externă, care au făcut ca Statele Unite să-și piardă credibilitatea de lider al politicii mondiale. De altfel, pe Americanul mijlociu îl interesează în primul rând situația domestică și bunăstarea sa, nu ceea ce se întâmplă în țări, pe care de multe ori, nu știe în ce continent să le situeze. Cu atât mai mult pe generația care a descoperit că șapca trebue purtată cu cozorocul la spate. La sfârșitul secolului se va maturiza generația tribală tatuată, care poartă pantalonii târîș, pe vine și cercei chiar și în nas. E de presupus că ea va avea cunoștințe istorice și geografice și mai limitate, așa că evenimentele internaționale o vor interesa și mai puțin. Pentru Europeni și mai ales țările din Estul Europei, care au avut de suferit în urma statutului lor de colonii ale Uniunii Sovietice, un președinte american bun este cel care se impune în politica externă. Astfel, pentru Est-europeni Franklin D. Roosevelt a fost un președinte catastrofal, care s'a lăsat îmbrobodit de Stalin și i-a vândut la Yalta, dictatorului roșu. Pentru Americani însă, el este unul din cei mai buni președinți ai Statelor Unite.

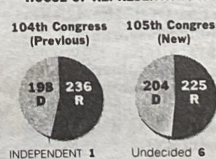

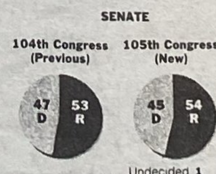

Bill Clinton a fost ajutat și de faptul că rivalul său, Bob Dole, a făcut cea mai ineficientă campanie electorală prezidențială din ultimele decenii. El nu a fost capabil să facă tranziția dela tactica legislativă pe care o utiliza când era liderul Senatului, la tactica adecvată unui candidat prezidențial, atunci când se adresează unor alegători. Indeciziile sale și gafele strategice l-au făcut să-și piardă credibilitatea, atunci când principala sa armă a fost promisiunea de a reduce taxele cu 15%; o promisiune considerată nerealizabilă de șapte alegători din zece, având în vedere că nici unul din ultimii doi președinti care au promis același lucru nu s'au putut ține de cuvânt. De asemenea, șase din zece alegători au respins afirmația lui Dole că economia este în declin. Conform tradiției, Negrii și Evreii au votat pentru candidatul democrat. Prezența la vot a fost de numai 49%.

Președintele Clinton, care intenționează să aibă în cabinetul său și reprezentanți republicani, va avea de refăcut echipa guvernamentală pentru al doilea termen, unii din membrii guvernului anunțându-și intenția de a renunța la posturile lor. Astfel, posibili înlocuitori ai actualului Secretar de Stat Warren Christopher, se pare că vor fi: fostul lider al majorității democrate în Senat, George Mitchell sau ambasadoarea Statelor Unite la ONU, Madeleine Albright, care ar fi prima femeie numită în acest post. Altă persoană posibilă este fostul asistent al Secretarului de Stat, Richard Holbrooke, care a fost atât de activ în acordul de pace din Bosnia. Figurează pe lista președintelui și fostul Șef de Stat Major, popularul general Colin Powell. Ca Secretar al Apărării, în locul lui William Perry, sunt luați în considerație senatorul Sam Nuun și actualul director CIA John Deutch. Șeful echipei guvernamentale, Leon Panetta, a și fost înlocuit cu adjunctul său Erskine Bowles.

Președintele Clinton va avea de înfruntat în continuare atât problemele domestice cât și cele legate de politica mondială, în care este așteptată o poziție mai evidentă a Statelor Unite ca lider și singura supraputere. Pe plan intern, reducerea deficitului bugetar rămâne în continuare problema numărul unu. Imediat ca importanță, este protecția socială, mai ales cea finanțată de bugetul federal. Aceste cheltuieli obligatorii sunt considerate ca o adevărată bombă cu explozie întârziată. Astfel, sunt acordate ajutoare sociale la 43 de milioane de persoane, ajutoare de sănătate (Medicare) la 43 de milioane de persoane în vârstă și ajutoare pentru handicapați (Medicaid) la alte 37 milioane. Ținând seama de indicele de îmbătrânire a populației americane, aceste prestații au crescut progresiv, peste 10% pe an pentru Medicare, reprezentând mai mult de jumătate din cheltuielile federale anuale. Atât Republicanii, cât și Democrații sunt convinși că trebue luate măsuri pentru reforme în acest domeniu, deși în propaganda sa electorală președintele l-a atacat pe Dole pentru astfel de reforme, promițând că nu se va atinge de aceste ajutoare. O problemă importantă internă este în legătură cu strategia dolarului. Până în mijlocul anului 1995, a fost adoptată strategia *"dolarului slab"* care a favorizat exporturile mai ales în industria automobilă, unelte grele și siderurgie. O creștere a dolarului ar putea frâna exporturile, dar și scăderea lui ar ajunge pe alte căi la același rezultat, ducând la nevoia de a crește dobânzile pentru a finanța economia americană. Unul din aspectele îngrijorătoare îl creează cazurile dese de falimente personale, cauzate în special de datoriile celor drogați de cărțile de credit, impunându-se astfel un sistem de protecție a economiilor familiale.

În politica externă sunt așteptate contribuțiile americane în problemele africane, în fosta Iugoslavie și în procesul de pace din Orientul Mijlociu. Președintele Clinton a făcut o vizită în

Bob Dole

Australia și apoi a participat la conferința APEC (Cooperarea Economică a Pacificului Asiatic), care a întrunit toți liderii asiatici. Aici, președintele american s'a întâlnit cu președintele chinez Jiang Zemin, cu care s'a întreținut timp de 85 de minute. Cu toate că au rămas nerezolvate majoritatea diferendelor, cei doi lideri au fost de acord să efectueze vizite reciproce de stat, la nivel înalt, în următorii doi ani. Diferendele principale sunt drepturile omului, comerțul, proliferarea atomică și Taiwanul. Până acum, Beijingul a refuzat să oprească vânzarea către Iran de tehnologie nucleară și de rachete și a declarat că va continua să aresteze pe oricine va vorbi împotriva guvernului. Statele Unite au avut în luna Septembrie un deficit comercial cu China de 4,73 miliarde de dolari, dar aceasta a refuzat până în prezent să scadă taxele comerciale pentru produsele americane. Beijingul, la rândul său, critică Washingtonul pentru armamentul pe care îl trimite în Taiwan. Chiar dacă ar fi voit, președintele chinez nu ar fi putut lua nici o decizie, deoarece China este într'o stare de pseudoparalizie politică, în această perioadă de tranziție, când se așteaptă o luptă pentru putere care va decide cine va conduce China după moartea conducătorului suprem Deng Xiaoping, acum bolnav și în vârstă de 92 de ani. Se așteaptă rezultatul Congresului Partidului Comunist, care va avea loc toamna viitoare, iar orice problemă importantă externă trebue discutată ținând seama de părerea unor conducători, din diverse instituții ca armata, industria de stat și liderii regionali.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

TUR DE ORIZONT

- X -

POLITICA EXTERNĂ

Vasile VRÂNCEANU

Politica externă trebue concepută şi condusă cu clarviziune şi mai ales cu simţ de dreptate, pentrucă fără dreptate n'a fost şi nu va fi linişte în lume. Toate frământările, toate tragediile suferite de omenire în decursul istoriei şi mai ales în secolul 20, îşi au cauza şi în lipsa spiritului de dreptate din acţiunile factorilor de decizie. *"Dreptatea şi a celorlalţi, nu numai dreptatea ta".*

Dacă România a fost fericit înzestrată cu bogăţii naturale, cu un relief armonios, cu o climă favorabilă, cu un popor harnic, isteţ la minte, viteaz dar paşnic, mândru fără a fi arogant, ospitalier şi tolerant, geografia şi istoria n'au fost tot atât de generoase în ceea ce priveşte vecinii. Ne-au dat la Est, la Vest şi Sud trei vecini: Rusia, Ungaria şi Bulgaria, care ne-au râvnit şi ne râvnesc încă pământul strămoşesc, pentrucă noi Românii, suntem aici, de mii de ani. Noi n'am venit de nicăieri în goana cailor, nici cu iatagane, nici cu tancuri. Strămoşii noştri au fost aici din negura vremurilor, cu documente doveditţi, cu documete arheologice, istorice, cu firea şi chipul, cu limba, una dela Nistru la Tisa, din crestele Carpaţilor la Dunăre şi mult mai la Sud de Dunăre.

Alţi vicleni ne-au râvnit şi furat numai munca şi bogăţiile câte le aveam.

O ţară mică nu poate duce o politică externă proprie şi independentă ci, constrânsă de împrejurări, să se alăture altor ţări cu care ar avea interese comune de apărat. România a fost şi este în această situaţie. Aşa a fost şi în trecut când domnitorii înţelepţi al Ţărilor Româneşti au înţeles just raportul de forţe, nesinceritatea regilor pretinşi aliaţi şi au ales să intre sub suzeranitatea Imperiului Otoman.

Dacă România îşi poate rezolva singură problemele în litigiu cu Ungaria şi Bulgaria, alta este situaţia în ce priveşte Rusia. Nenorocul nostru este la Est, pentrucă Rusia şi ţaristă şi comunistă, este lacomă, vicleană şi agresivă, cu o consecvenţă politică externă, având acelaşi scop: extinderea şi dominarea prin orice mijloace. Ajunsă la hotarele noastre, Rusia a invadat teritoriul românesc de 12 ori, nepoftită, nedorită. Cu un teritoriu care cuprinde a şasea parte din suprafaţa pământului şi cu o populaţie de zece ori mai numeroasă ca a României, forţele sunt inegale şi nu ne putem confrunta singuri cu un uriaş, fără riscul de a fi striviţi, dar nici aliaţi nu putem fi pentrucă, aşa cum a spus şeful armatei poloneze, *"cu Ruşii ne pierdem sufletul".*

De-a lungul veacurilor, Europa a fost măcinată de războaie continui: războiul de 100 de ani, de 30 de ani, de 7 ani şi alte mai mici şi mai scurte, dar multe.

În secolul 17 s'a conceput de către Anglia politica de *"Balanţă a Puterilor"* în Europa: pe continent să nu fie nici o putere care să le domine pe celelalte, putere care ar ameninţa Anglia. Această doctrină a promovat, dacă nu a şi generat, numeroase războaie, inclusiv ultimul război mondial.

Politica externă a celor mari şi tari s'a făcut pe spinarea celor mici şi slabi şi se mai face şi în prezent într'o oarecare măsură, chiar dacă într'o formă mai moderată.

Sub lozinca ideilor revoluţiei franceze, armatele lui Napoleon au provocat lichidarea vechilor structuri din Europa, învingând Prusia şi Austria, dar Anglia n'a putut fi învinsă. După distrugerea flotei franceze în lupta navală dela Trafalgar, Napoleon a înţeles că nu poate invada Anglia şi a hotărît s'o doboare prin război economic. A interzis importul mărfurilor produse de industria engleză, în plină dezvoltare, decretând blocada coastelor europene dela Marea Baltică până la Mediterană şi Adriatică.

În 1805, Talleyrand, Ministrul de Externe francez a sugerat împăratului să ofere Austriei, Principatele Române, ca un tampon împotriva Rusiei. Napoleon a ales altă cale. La Tilsit, în 1807, îl convinge pe ţarul Alexandru I să fie aliatul Franţei contra Angliei, cu formarea a două imperii: unul în Vest, sub flamura Franţei şi conducerea sa, al doilea imperiul rus, în dauna Turciei, Persiei, Afganistanului şi Indiei, sub ţarul Alexandru I.

În 1808, prin tratatul secret dela Erfurt, el oferă Rusiei, Finlanda şi Principatele Române. Cu ce drept şi în numele cărei morale?

După Tilsit, Rusia începe ostilităţile cu Turcia, şi victorioasă, la tratativele de pace dela Bucureşti din 1812, pretinde Moldova şi Muntenia. Turcia refuză cedarea. Cum în 1810 ţarul Alexandru I a reluat relaţiile cu Anglia, Napoleon hotărăşte să atace Rusia şi scrie sultanului să nu încheie pacea. Scrisoarea, oprită de un caimacan, n'a fost prezentată sultanului, dar a fost comunicată Ruşilor. Ţarul, în iminenţa unui război în perspectivă, se grăbeşte să încheie pacea cu Turcia, îşi reduce pretenţiile numai la Moldova şi în cele din urmă se mulţumeşte numai cu jumătate, teritoriul cuprins între Nistru şi Prut, pe care Ruşii l-au botezat ulterior Basarabia. Caimacanul a primit dela ţarul Rusiei moşie şi aur, dar când sultanul a descoperit trădarea, i-a tăiat capul, dar Basarabia a rămas sub stăpânire rusească 106 ani.

Aşa ni s'a răpit o parte din trupul ţării, prin trădare şi vânzare. Pe această trădare se bazează pretenţia Rusiei la teritoriul furat în 1812.

În ce ne priveşte, Franţa a mai repetat politica de a hotărî asupra ţării noastre:

1. Împăratul Napoleon al III-lea, *"prietenul şi susţinătorul Românilor"*, a propus Austriei să cedeze pentru Italia, teritoriul Veneţiei, în schimbul căruia să anexeze Muntenia şi Moldova. Târgul nu s'a încheiat, pentrucă Austria nu a acceptat schimbul.

2. La izbucnirea Primului Război Mondial, deşi România avea un tratat de alianţă cu Germania, s'a declarat neutră. La insistenţele franco-engleze şi sub presiunea sentimentului naţional exprimat de opinia publică, România a declarat război Austro-Ungariei, deschizând un front nou, pentru care Germania a detaşat două armate de pe frontul de Vest, slăbind astfel presiunea pe frontul Verdun. După revoluţia rusă din 1917, Franţa interesată să menţină activ frontul din Răsărit, a promis Rusiei că recunoaşte anexarea Moldovei până la Carpaţi, dacă va continua războiul. Comuniştii însă au încheiat pacea dela Brest-Litovsk cu Germanii şi ruşinoasa ofertă a Franţei - pe care noi o iubim - a căzut. Totuşi participarea României alături de Franţa şi Anglia a fost o decizie înţeleaptă, necesară şi utilă. În urma victoriei s'a implinit nu *"România Mare"*, ci *"România Întregită"*, în hotarele ei istorice şi etnice.

Politica externă a României în acea perioadă a fost condusă de bărbaţi de Stat cu clarviziune şi un rege loial, Ferdinand I.

Norocul nostru - e drept, de scurtă durată - a fost că datorită păcii încheiate de Ruşi la Brest Litovsk, în urma revoluţiei bolşevice, Rusia a fost exclusă la Conferinţa de Pace dela Paris, iar prin legislaţia publicată de guvernul comunist din Rusia, popoarele din componenţa imperiului ţarist au putut să-şi declare independenţa. Aşa şi-a declarat independenţa şi Basarabia, pentru a reveni la Patria Mamă, prin voinţa liber declarată a reprezentanţilor aleşi în Sfatul Ţării.

După război, România, guvernul şi nu mai puţin poporul însuşi, au intrat într'o criză morală. Idealul naţional, Unirea tuturor Românilor împlinită, ţara n'a avut un nou ideal bine definit, o linie directoare pe care să se axeze activitatea politică, în faţa unor greutăţi inerente după distrugerile şi pierderile suferite în război. În afară de exproprierea marilor moşii şi împroprietărirea ţăranilor, ţara şi bogăţiile ei erau prada unor afacerişti străini şi autohtoni (ca şi acum, între 1989-1996). Abuzuri, fraude, marile scandaluri publice: Gross-Cagero, Marmorosch Blank, focurile dela Galaţi etc., erau la ordinea zilei, în ziarele timpului.

Singură Generaţia dela 1922, a elitei tineretului român, a dat semnalul de alarmă pentru redresarea naţională.

Ruşii practicau politica de expansiune ideologică în ţările Europei. Numai soldatul român pe front şi ţăranul în interior, au confirmat cuminţenia poporului român şi nu s'au contaminat de revoluţia comunistă.

Influenţa comunistă pătrunsese doar în mijlocul unor intelectuali adepţi ai ideilor de stânga, cu influenţe directe asupra studenţilor. Universitatea din Iaşi devenise un factor de infecţie antinaţională. Tot la Iaşi în 1919, la Regia Monopolurilor Statului şi Atelierele CFR Nicolina, centre muncitoreşti, muncitorii erau în grevă şi pregăteau revoluţia comunistă, arborând drapelul roşu pe clădiri. Reacţiunea promptă a venit dela GARDA CONŞTIINŢEI NAŢIONALE, condusă de muncitorul Constantin Pancu, la care s'a alăturat tânărul Corneliu Zelea Codreanu. Printr'o acţiune curajoasă, temerară, au înnăbuşit încercarea bolşevică, au creat un curent de redeşteptare românească. Abia după aceasta a intervenit guvernul generalului Averescu şi încercarea de organizare a revoluţiei a pierdut orice speranţă, orice perspectivă de reuşită. Atentatul de Senat, bomba pusă de Goldstein s'a soldat cu două victime, fără alte urmări. Încercările făcute în Polonia, în Germania cu Roza Luxemburg şi Karl Lienknecht, în Ungaria cu Bela Kuhn, au fost lichidate, dar Vestul: Franţa şi Anglia n'au înţeles, n'au sesizat pericolul, ameninţarea care venea din Rusia, veşnica agresoare şi ţaristă şi comunistă.

Politica externă a ţărilor Europei vestice n'a condus la unirea forţelor pentru apărarea lumii, civilizaţiei contra barbariei instalată la cârma Rusiei, ci la împărţirea în tabere: pro şi contra Germaniei, pentru distrugerea nazismului, nu împotriva comunismului. Au vânat căprioare, nu lupul, au strivit şopârla, nu vipera.

Franţa Frontului Popular al lui Leon Blum era procomunistă, a cochetat cu Stalin împotriva unei Germanii cu care trebuia să se alieze, nu să concureze la acutizarea duşmăniei dintre cele două ţări vecine, căci Germania putea fi o sabie, un factor de apărare a civilizaţiei împotriva comunismului.

Târziu, după cel de-al Doilea Război Mondial, Generalul de Gaulle şi Konrad Adenauer, cele mai remarcabile figuri postbelice, au lichidat vechea duşmănie dintre Franţa şi Germania. Azi, Germania este un factor activ, pozitiv în viaţa politică, economică a Europei şi a lumii. Putea fi şi după Primul Război Mondial, dar factorilor de decizie de atunci le-a lipsit clarviziunea în politica externă.

Continuare în pag. 24

EFEMERIDE

"NUMAI UNIŢI PUTEM ÎNVINGE"

Incheiem un an plin de evenimente hotărîtoare pentru Neamul Românesc.

Victoria Opoziţiei în alegerile - locale, parlamentare şi prezidenţiale - a fost categorică. Cei şapte ani care au trecut dela Revoluţia Tineretului din Decembrie 1989 - fiindcă numai tinerii s'au ridicat dezinteresaţi cu măreţul *"vom muri dar vom fi liberi"* - au lucrat puternnic la trezirea şi maturizarea electoratului român.

Dacă ţinem seamă de starea în care se găsea populaţia României în 1989, cei şapte ani trecuţi sunt o perioadă destul de scurtă pentru eliberarea de frică şi disperare.

S'au adus destule reproşuri şi electoratului românesc şi Opoziţiei, pentru pierderea alegerilor din trecut. Să ne închipuim că victoria din acest an ar fi revenit Opoziţiei în 1990. Ce structură avea Opoziţia pe atunci? Ne reamintim că pentru funcţia de preşedinte al ţării, atât PNŢCD cât şi PNL, pretinsele partide istorice, n'au avut candidaţi din ţară şi în lipsa acestor candidaţi, fiecare şi-a numit câte un reprezentant venit din emigraţie, care au fost ţinte foarte uşoare de atac pentru comuniştii refăcuţi peste noapte în FSN. Securitatea, Miliţia, Internele, Externele, Armata şi toate centrele vitale ale ţării erau controlate în întregime de comunişti.

Personalităţile de bază ale Opoziţiei - mai puţine decât degetele dela o mână - nu-şi reveniseră încă din timorarea în care au fost ţinute de Securitate, cu urmărirea zilnică şi invitaţii sau ridicări periodice pentru *"discuţii"* şi anchete la Securitate.

Singurii care au activat făţiş - sprijiniţi şi de Moscova şi de Occident - erau nişte pseudo-disidenţi fabricaţi de o ocultă care a jucat rolul principal în evenimentele din toamna anului 1989, în Estul comunizat al Europei. Cine este naivul care poate să creadă că nişte anonimi pe plan politic, comunişti convinşi, au trimis o scrisoare lui Ceauşescu cu titlul de *"domnule"*, nu tovarăşe, şi aceşti anonimi sunt lăsaţi să călătorească şi la Washington şi la Moscova, fără ca *"tiranul"* Ceauşescu să îndrăznească să-i popească într'o celulă din zecile de mii de care era plină România.

Lumea liberă din Occident avea alte preocupări şi interese decât de a încuraja adevărata rezistenţă românească. Pentru Comunitatea Europeană şi pentru Germania în special, pe primul plan era redresarea Germaniei de Răsărit, inclusă în comunitate după dărâmarea Zidului din Berlin şi unificarea ţării.

Americanii erau cu ochii pe evoluţia din Rusia, după prăbuşirea Uniunii Sovietice. Toleranţa faţă de *"perestroica"* şi *"glasnostul"* lui Gorbaciov demonstra că ei erau mulţumiţi chiar cu o Rusie comunistă, dar neagresivă. Înţelegerea dela Malta a adus câştig doar Ruşilor. Ei au putut să obţină tăcerea Occidentului faţă de marele genocid comunist.

Un Proces al comunismului, cum era de aşteptat imediat după desfiinţarea Uniunii Sovietice, n'a avut loc, iar acum nimeni nu mai pomeneşte nimic despre această necesitate de prim ordin.

Se judecă la Haga nişte criminali odioşi pentru crimele săvârşite în Bosnia, dar despre genocidul în care au fost ucişi în cele mai monstruoase torturi circa 200 milioane de oameni dela Vladivostoc la Berlin şi dela Beijing la Havana, preţul *"experimentului comunist"* din acest secol, trebue să se păstreze tăcerea şi secretul. (Pentru datele precise ale genocidului comunist, vezi Florin Mătrescu, *"Holocaustul roşu" Gerom-Design"*, Bucureşti, 1993).

Faţă de cele de mai sus, puteau oare ultimii supravieţuitori ai genocidului din România - septuagenari şi octogenari - care chiar după eliberare au fost ţinuţi departe de calificarea lor profesională, repartizaţi la cele mai înjositoare locuri de muncă, să ocupe peste noapte funcţii de conducere şi răspundere în Stat, fără a eşua, când toată atenţia foştilor comunişti şi securişti era îndreptată asupra lor?

Cincizeci de ani de teroare, de luptă de clasă, de distrugere a întregii elite româneşti, a armatei, a tineretului, a ţărănimii şi a întregii populaţii în final, îşi atinseseră scopul.

Destinul a vrut ca Opoziţia să nu vină la cârma Statului nici în 1990, nici în 1992, pentru a o scuti de o înfrângere prin neputinţă. Comuniştii trebuiau cunoscuţi şi atunci când şi-au pus masca de *"faţă umană"*. Venali, corupţi, aroganţi, brutali, mincinoşi şi hoţi, criminali lipsiţi de orice simţ al omeniei. Brute, când au puterea şi meduze celenterate, când o pierd.

In faţa situaţiei de mai sus, Opoziţia din România a calculat corect coordonatele pe care trebuia lucrat, s'a organizat din timp, şi-a pregătit cadrele necesare conducerii şi s'a prezentat la marele examen în faţa Naţiunii.

Victoria în alegeri a Opoziţiei anti-comuniste a venit la timp. Să-i acordăm încrederea şi sprijinul nostru, pentrucă deviza CDR a fost şi trebue să rămână: *"Numai uniţi putem învinge".*

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

FILOSOFIA ROMÂNEASCĂ

- Simple note introductive -
- V -

Ion BOIERU

Urmare din numărul trecut

Ne apropiem către finalul articolului *"Cadru Filosofic"*, care dă o prezentare sumară a concepţiei filosofice a lui Vasile Băncilă; prezentarea este sumară, dar cuprinde toate ideile fundamentale, pe temeiul cărora şi-a clădit sistemul de filosofie. Ceea ce am dorit a fost să pornim la drum, în analiza filosofiei româneşti, cu viziunea şi punctele de sprijin ale unui sistem de mare dimensiune şi specificitate românească, puncte care nu au fost revelate şi subliniate suficient până acum, deoarece studiile componente ale sistemului său au fost răspândite, în cursul vremii, într'o mulţime variată de reviste, şi după instalarea regimului comunist în România, nu au mai fost accesibile textele respective ale acelor studii, căci erau în flagrantă contradicţie cu marxismul dominant, care nu avea nimic de-a face cu ceea ce se chema cultura şi filosofia românească. Studiile sale au fost puse la index, sau interpretate prin criteriul politic, de cei ataşaţi sau integraţi marxismului.

Ultimul capitol al *"Cadrului Filosofic"* este despre *"Metafizică"*, ceea ce de fapt nu pricepeau marxiştii, ca Ornea sau Tismăneanu, căci erau limitaţi la strâmtorile ideologiei lor, pe care o promovau ca supremă poziţie şi viziune, în cuprinsul culturii naţionale.

Băncilă subliniază faptul că *"preferinţele sale se văd prin tot ce a spus în rândurile precedente". "Metafizica e în definitiv totul şi e marea obsesie."* Prin aceasta, se alătură altor filosofi români de substanţă românească: Rădulescu-Motru, Ion Petrovici şi Traian Brăileanu. *"Metafizicismul împânzeşte pentru noi toate problemele, sensul transcendental fiind maiestatea care dă fiecărui lucru coeficientul de valorificare şi legitimaţia de dăinuire. Un anume antipozitivism caracterizează în chip firesc felul cum se structurează soluţiile filosofice pentru noi, dar aceasta nu înseamnă că avem dispreţ pentru forme şi lucruri imediate, ci că le punem în altă perspectivă. Căci formele şi lucrurile concrete sunt popasuri simfonice ale înţelesurilor ultime, iar putinţa de a avea un contact direct şi ingenuu cu ele e o dovadă de sănătate. Filosofia adevărată o socotim deci o sinteză de transcendentalism şi naturalism sănătos. Omul cu adevărat încadrat în realitate se simte bine şi în mijlocul formelor concrete ale naturii şi vieţii, dar, prin antenele lui invizibile, e şi în contact continuu cu tâlcurile suverane ale existenţei sugerate de transcendentul ce înconjoară şi pătrunde în acelaşi timp tot ceea ce are fiinţa".*

..."Natural, în această atitudine intră şi o parte de credinţă şi orice filosofie, dacă nu e simplă disciplină de erudiţie sau de divertismente intelectuale, trebue să se inspire şi totodată să conducă la o credinţă. Credinţa noastră e că fondul ultim al realităţii constă într'un fel de providenţialism dinamic cu aparenţa difuză şi adesea deconcertantă pentru noi, dar nu mai puţin real. În atitudinea noastră intră, e adevărat, şi un sâmbure de agnosticism şi de tragism. Dar, pe de o parte, prin avantajul încadrării naturale, osmotice, în lucruri, pe de alta, prin voinţa de sublimare, de afirmare a unui sens, ajungem la providenţialismul egnimatic al realităţii şi la o morală în mare parte de tip stoic. Teoretic, realitatea e deci pentru noi un providenţialism ascuns însă evident în manifestări, un providenţialsim abstract de care nu ne putem face o idee precisă. Dar, practic aceasta se organizează într'o viziune religioasă. În această privinţă, rolul cel mai înalt al filosofiei e să conducă la întemeierea religiei. Filosofia este o funcţie independentă, cu scopuri proprii, dar la rândul ei şi ea trebue să se încadreze. Şi aceasta nu o poate face mai bine decât conducând la o atitudine religioasă. Iar pentru noi, Românii, cea mai proprie atitudine religioasă nu poate fi decât ortodoxia, scoasă din ritualuri biologic-decorative şi valorificată în esenţele ei vii şi veşnice."

Iată încheierea articolului *"Cadru filosofic"*, în ce apare în formă rezumativă, esenţialul gândirii lui Vasile Băncilă, în care se articulează componentele şi părţile definitorii şi specifice într'o perspectivă de mari dimensiuni ale unei viziuni româneşti.

Până una alta, ceea ce am reţinut acum, din lectura acestui text bogat în idei şi perspective, este faptul că avem la îndemână un instrument de lucru, de valorificare a creaţiilor româneşti, pe linia eforturilor de a închega sisteme şi viziuni româneşti.

În cartea sa *"Lucian Blaga, energie românească"*, Vasile Băncilă ia ca pretext filosofia lui Blaga, sistemul lui filosofic, pentru a încropi, cu deschideri şi surse luate din viaţa poporului român, într'o formă de structuri solide şi de temeiuri originale, inedite, vasta lume de gânduri şi viziuni ale lumii româneşti. Cu toate bogăţiile şi armoniile interioare şi unice, în caleidoscopul cu varietăţi ale formelor de viaţă, de gândire şi de cuget, pe care le aduc şi alte popoare.

Cartea despre Blaga nu este o simplă descusătură a ţesăturilor intime ale unor gânduri despre lume şi viaţă, ci un excepţional prilej de afirmare a unor adevăruri necunoscute ale cugetului românesc. Şi, credem noi, pe această cale, cu ajutorul criteriilor lui Băncilă, vom fi în stare să ajungem la descifrări ale profunzimilor de gând specific românesc şi să înţelegem într'o ierarhie de valori, creaţiile de filosofie românească. Ceva foarte asemănător cu ceea ce a făcut Mircea Vulcănescu în lucrarea lui *"Dimensiunea românească a existenţei"* şi uneori Constantin Noica în unele din creaţiile sale. Dar Noica a scris într'un climat general infectat de cenzură şi suspiciune şi n'a putut să-şi dea în vileag, cu toată nuditatea, adevărata sa glăsuire filosofică. A fost nevoit să facă multe abstracţiuni, pe care uneori era foarte greu să le urmăreşti.

TUR DE ORIZONT

Urmare din pag. 23

Timp de 20 de ani, Winston Churchill a fost cea mai vehementă voce împotriva comunismului, dar ajuns Prim-ministru al Angliei, s'a pupat cu *"Bestia Roşie"* cum a numit-o el, s'a aliat cu URSS împotriva Germaniei şi nu numai împotriva Germaniei, ci prin consecinţe şi împotriva Europei şi nu mai puţin contra Angliei însăşi.

După intrarea în război a Statelor Unite, Germania a fost distrusă. Cu binecuvântarea lui F.D. Roosevelt, *"Bestia Roşie"* a fost instalată la Berlin. Era oare necesar? Util? Cui? Pentru ce? N'a fost o greşeală criminală? O greşeală ce a dus la războiul rece.

România a fost prinsă în acest angrenaj de erori. Garanţiile franco-engleze au fost iluzii imposibil de împlinit, dacă şi oricât de sincere ar fi fost. Ţara noastră a fost ciuntită. Din datoria faţa de fraţii căzuţi sub stăpânire străină, a fost obligată să poarte un război din care a ieşit învinsă, ca să intre - vândută de matadorii libertăţii - într'o noapte neagră, lungă de aproape 50 de ani. Cultura ne-a fost înlocuită cu lozinci comuniste. Istoria ne-a fost scrisă de Mişu Roller, limba trecută prin ciur de Graur, cu al cărui nume, ironia românească a numit partea posterioară a corpului omenesc. Ţara, munca Românilor a fost obiect de pradă.

O rază de lumină a apărut în 1989, dar s'a stins curând înnăbuşită de forţele întunericului.

S'a desprins în Noembrie 1996. Dea Domnul Dumnezeu - şi numai El - ca rănile poporului român să se vindece prin munca şi credinţa lui, prin înţelepciunea conducătorilor pe care şi i-a ales după o noapte aşa de neagră, aşa de lungă.

V. VRÂNCEANU

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

NOTE ŞI COMENTARII

CU TOATE "PREGĂTIRILE" LUI, ILIESCU A PIERDUT...

Am citit ziarele premergătoare alegerilor prezidenţiale dela 17 Noembrie a.c., cu interesul Românului din Exil, care a luptat o viaţă întreagă pentru a-şi vedea ţara iubită ieşită din ghearele bestiei roşii comuniste.

Mă opresc de data aceasta asupra ziarului **"ZIUA"**, care, ca şi *"România Liberă", "Evenimentul Zilei"* au făcut o adevărată campanie electorală D-lui Emil Constantinescu, neignorând în acelaşi timp să raporteze toate murdăriile pregătite de Ion Ilici Iliescu şi de acoliţii lui, pentru a împiedica pe Emil Constantinescu să fie ales Preşedinte şi pentru a-şi prelungi mandatul personal, ilegal, neconstituţional cu încă patru ani.

Nu vom insista asupra campaniei făcute pentru Dl. Constantinescu, care cu sinceritate, integritate morală şi dragoste de ţară a mers la inima Românului. Vom insista asupra *"pregătirilor"* lui Ilici Iliescu pe ultima sută de metri, ca să câştige în alegeri. Ca o fiară încolţită, si-a adus sfetnici din lumea largă, convins că-l vor ajuta şi pe el ca şi pe Boris Elţîn. Citâm titlul lung al unui articol şi mai lung apărut în Nr.736, 13 Noembrie 1996:

"Mercenarii lui Iliescu au dat-o în bară • Eşecul este usturător • Mercenarii se numesc Joe Shumate, George Gorton, Dick Dresner, Steve Moore, Bob Vickers şi Ed Steven din Statele Unite, Michael Monitza, din Canada şi Ron Werber, din Israel • Atenţie, ei nu au fost trimişi plocon lui Iliescu nici de către statul american, nici de cel israelian, sau de cel canadian. Ei sunt simpli particulari, plătiţi gras de Iliescu din banii contribuabilului român • Mercenarii, exasperaţi, au exclamat: "Campania lui Iliescu este o simplă adunătură de oameni, care se suspectează reciproc şi constant" • Mercenarii, plătiţi împărăteşte cu o sumă care depăşeşte totalul pensiilor ţăranilor din Olteniţa, au recomandat atât confruntări în direct cât şi o "campanie negativă" a PDSR • PDSR acuză acum mercenarii că banii au fost aruncaţi pe fereastră şi că aceştia s'au transformat în costisitori voiajori în străinătate, pe devizele adunate cu trudă de Hrebenciuc • Felicia Meleşcanu a deturnat banii publici pentru Ion Iliescu".

Titlul spune totul. Până şi mutul dela Manutanţă poate citi şi chiar înţelege că Iliescu, încolţit, a folosit banii poporului pentru a nu fi înfrânt. Că el ştie ce urmează după înfrângere. Şi nu numai el ştie...

În alt articol din acelaşi număr, sub semnătura lui Răsvan Moldoveanu, se spune:

"Românii au făcut o revoluţie la 3 Noembrie. Pentru ca ea să fie dusă până la capăt, actualul preşedinte trebue schimbat. Trebue votat Emil Constantinescu. Dacă rămâne la Cotroceni, Iliescu va avea posibilitatea să ne otrăvească iarăşi vieţile. Pedeseriştii vor strânge rândurile în jurul conducătorului iubit şi vor face totul pentru a pune, neabătut beţe în roatele primului guvern civilizat şi normal de după 1944. Cu cât vor reuşi să facă mai rău României, cu atât mai bine pentru ei, dacă pot arunca vina în cârca noii Puteri".

Cu apropierea alegerilor din 17 Noembrie, lucrurile s'au precipitat, astfel în Nr.737 din 14 Noembrie apar titluri şi scurte articole, precum:

"Iliescu vrea să scoată tancurile în stradă". Iată ce scrie Şerban Enescu: ***"Informaţii venite din cercuri ale Armatei arată că Ion Iliescu insistă să se aplice un plan care să terorizeze populaţia Sâmbătă şi Duminică, relatează într'un comunicat Adrian Dumitrescu, preşedintele Asociaţiei 21 Decembrie. Actualul preşedinte pedeserist vrea mobilizare generală, scoaterea tancurilor pe străzi în demonstraţii de forţă împreună cu transportoare blindate şi trageri cu muniţie de manevră. Zvonerii îşi vor face munca, pentru ca să se creadă că CDR ar fi provocat totul. Manevra pe care o încearcă Ion Iliescu vrea să inducă teama că va fi declanşat un război civil dacă pierde alegerile. Până acum, Statul Major al Armatei s'a împotrivit cu fermitate la planul electoral al Cotroceanului".*** Sau alte titluri: ***"Înscenare de atentat împotriva lui Ion Iliescu?"*** ; ***"Dan Iosif a încercat să-l lovească pe Emil Constantinescu. Beat mort, consilierul prezidenţial al lui Iliescu s'a cocoţat pe garduri şi pe maşini pentru a-i fi văzute mai bine gesturile obscene".*** Acest ultim articol se referă la întâlnirea a ***"câteva sute de simpatizanţi ai CDR şi de mercenari ai PDSR"*** care ***"au transformat marţi seară zona din faţa sediului Pro TV într'o adevărată arenă de circ... apogeul fiind atins de consilierul prezidenţial Dan Iosif. Prin semne obscene, arătate cu dărnicie susţinătorilor CDR şi ziariştilor şi prin încercarea de a-l lovi pe Emil Constantinescu, Dan Iosif a reuşit să facă sinteza întregului repertoriu pedeserist."***

Şi mai târziu: ***"... consilierul prezidenţial a vrut să intre şi în incinta Pro TV. Gărzile nu i-au permis decât să stea pe scările instituţiei. Aici s'a întâlnit cu Ion Iliescu, care ieşea dela întâlnire. Preşedintele i-a spus consilierului său: "Măi, Dane, potoleşte-te! Nu realizezi în ce stare te afli? Vino să stăm de vorbă! Mă faci de ruşine! Nu vezi că eşti un beţiv? Dan Iosif (făcând un gest de lehamite): "Lasă-mă, domne, în pace!"*** Se potriveşte din plin zicala pentru Ilici Iliescu: *"Spune-mi cu cine te'mprieteneşti, ca să ştiu cine eşti!"*

Cu toate *"pregătirile"* sale, plus fraudele electorale ce încep să se arate încet, încet, Ilici Iliescu a pierdut, iar ţara a scăpat de el şi de comuniştii lui.

Nicolae NOVAC